

Quỹ Hoan Quỹ Ái

Contents

Quỹ Hoan Quỹ Ái	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14	18
15. Chương 15	19
16. Chương 16	20
17. Chương 17	21
18. Chương 18	22
19. Chương 19	23
20. Chương 20	24
21. Chương 21	25
22. Chương 22	26
23. Chương 23	27
24. Chương 24	28
25. Chương 25	30
26. Chương 26	31
27. Chương 27	32
28. Chương 28	33
29. Chương 29	34
30. Chương 30	35
31. Chương 31	36
32. Chương 32	37
33. Chương 33	39
34. Chương 34	40

Quỹ Hoan Quỹ Ái

Giới thiệu

Năm vụ án kiện gần như kinh thiên động địa, một cuộc âm mưu to lớn ít ai biết được. Một đoạn ái t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-hoan-quy-ai>

1. Chương 1

Không ngờ một chương lại dài như vậy *khóc không ra nước mắt*

Mới thêm vài đoạn vì quá dài. Cảm phiền các bảo bối vào xem lại đi a :3 :3

Lâu lâu thay đổi khẩu vị, thật kích thích :3 :3. Mai có chương 1.2 nha. Tối hảo :*

Vương Cửu, 19 tuổi. Nghề nghiệp, MB (traí bao). Vương Cửu mỗi ngày đều lên diễn đàn đồng tính mà đăng ký kiếm chuyện làm ăn, sau đó gặp khách hàng, đi đến khách sạn thực hiện giao dịch, nhận được thù lao, lại trở về nhà. Vương Cửu có một đôi mắt hạnh nhân linh hoạt, chính là kiểu nhu hòa bông bênh, lộ ra vô hạn phong tình. Da dẻ trắng mịn ấm áp giống như lụa mềm ngọc quý. Cậu luôn thích cười nhạt, khóe miệng hơi nhếch lên. Sống trong cuộc sống khổ sở này, tuy rằng mọi chuyện đều in dấu tận đáy lòng, nhưng cậu cũng chỉ cất giấu nó ở trong lòng mình, không muốn phô ra tí nào cho người đời, người khác đồng tình hay xem thường, đối với cậu đều như mây khói thoáng qua, cũng chỉ nở nụ cười cho qua. Cuộc sống chính là như vậy, có lúc chỉ có thể chờ cho nó chọn lấy bạn, mà bạn cũng chỉ có thể bị động mà tiếp nhận. Giá như có người thật sự chân thành với đôi mắt hạnh nhân lấp lánh sóng nước này thì tốt bao nhiêu, đáng tiếc tất cả những người khách của cậu đều là những kẻ bị dục vọng che kín mắt, bọn họ chỉ biết rằng Vương Cửu có thể đưa họ đến ảo cảnh sâu thẳm của thiên đường, chỉ có như thế, không hơn không kém.

Bây giờ đã vào thu, không khí một mảnh xơ xác tiêu điều, cảm giác khắp nơi đều đổ nát hoang vu. Mọi vật khắp nơi đều bị ánh nắng chiều muộn bao phủ, bầu trời giống như khoang bụng của ai đó bị một con dao nhọn đâm rách một vết, máu không ngừng từ vết thương ấy trào ra ngoài, cuối cùng nhuộm đỏ toàn bộ bầu trời. Bầu trời đỏ như máu mang theo mùi máu tanh, thế mà có người vẫn bất mãn, không ngại giết lợn làm thịt dê, thu thập hết thảy máu tươi, dùng hết sức lực của mình mà đem bút lông khổng lồ không ngừng bôi lên bầu trời đỏ thắm kia. Trời bắt đầu tối dần, huyết dịch dần dần khô cạn đọng lại, màu sắc từ từ sẫm hơn.

Địa điểm giao dịch đêm nay vô cùng hẻo lánh, hơn nữa thời gian giao dịch so với bình thường cũng rất muộn, thế nhưng Vương Cửu không muốn bỏ lỡ bất kỳ cơ hội làm ăn nào. Lúc Vương Cửu từ xe buýt bước xuống, bầu trời cũng đã tối đen. Cậu muốn dùng di động để tìm kiếm khách sạn trên con đường này, kết quả phát hiện bản thân quên sạc pin, di động hết pin liên tục ngắt nguồn. Vương Cửu chửi bậy một câu, nhìn xung quanh hi vọng tìm được người để hỏi đường, Cậu lúc này mới phát hiện, đường phố vắng tanh không một bóng người, chờ gần nửa ngày cũng không có một chiếc xe nào đi qua. Con đường cậu đang đứng hai chiếc xe cẩu đi qua còn chật, phía bên tay phải là một con sông không rộng cũng không hẹp, dưới ánh trăng nước sông sâu thẳm không thấy đáy, không thể đoán được có hay không nguy hiểm chết người đang rình rập. Bỗng nhiên lúc này từ phía xa Vương Cửu thấy một bóng người hướng cậu chậm rãi đi đến, bóng người kia tựa hồ lơ lửng không cố định, lúc ẩn lúc hiện trong bóng đêm tiêu điều. Người kia càng ngày càng đến

gần, đợi đến khi Vương Cửu có thể thấy rõ khuôn mặt cùng vóc dáng của người kia, tâm trạng ngay lập tức trở nên căng thẳng, da đầu tê rần hết cả, thân thể một trận run cầm cập, hẳn ta là người hay là quỷ?

Người kia là một ông lão vóc người nhỏ gầy, chỉ có duy nhất một con mắt, cũng chỉ còn một bên cánh mũi, sứt môi, răng nanh lộ cả ra ngoài, tai cũng chỉ có một cái, trên mặt là một vết bớt lớn màu đỏ tím. Quỷ dị nhất chính là tướng đi khập khiễng của hắn, bàn chân phải của hắn chạm hẳn đất, nhưng bên trái chỉ là những mũi chân, chân trái cứ di chuyển dần lên phía trước, chân phải cũng không hề rời khỏi mặt đất mà đi tới. Vương Cửu nhìn đến sững sờ, nhất thời không biết phản ứng ra sao. Ông lão mở miệng nói: “Anh, bạn, trẻ, người lạ, đường ư? Đi, đâu a?” Ông lão nói chuyện đứt quãng, thanh âm khàn khàn chói tai, hoàn toàn không giống như âm sắc của một ông lão. Vương Cửu lúc này mới phục hồi lại tinh thần, lên tiếng: “Tôi muốn đi khách sạn XX. Cảm ơn ông nếu có thể chỉ đường cho tôi.” Ông lão lộ ra nụ cười quái dị, sau khi nói cho Vương Cửu đi như thế nào, lại không ngừng lặp đi lặp lại, tự nhủ một mình: “Một đi không trở lại, một đi không trở lại.” (hình dáng thế kia mà còn dám hỏi đường, quá đỉnh rồi :’)).

Wang Cửu lại cảm ơn ông lão, nghĩ thầm: không biết một đi không trở lại là ý gì? Lẽ nào đêm nay chính mình sẽ gặp bất trắc? Trong lòng cậu tự nhiên sinh ra cảm giác hoảng sợ. Thế nhưng ngồi trên xe buýt đã lâu như vậy, không hề dễ dàng mới đến được đây, cậu không cam lòng mà quay trở về. Vương Cửu dựa theo lời ông lão chỉ mà đi, đi một hồi, cũng đến được cái khách sạn trong con hẻm nhỏ kia. Hẻm nhỏ không có một bóng người, hàng cây hai bên lá cây một màu vàng bao phủ, từng trận gió thổi đến khiến đám lá va vào nhau kêu xào xạc, tựa như ma quỷ đang ẩn náu trong đám lá cây ấy, thấp giọng tuyên cáo Vương Cửu đang từng bước đi vào nơi địa ngục âm u sâu thẳm. Từng phiến lá cây bị gió thổi rơi xuống đất, có vài chiếc lá nhẹ nhàng đậu lên vai Vương Cửu, cậu dùng tay phẩy đi đám lá, phát hiện trên một phiến lá có dính phân chim, đem quần áo cậu làm bẩn rồi. Vương Cửu bực bội chửi bậy một câu, thật xúi quẩy.

Đèn đường u ám, ánh đèn chập chờn, lúc sáng lúc tối. Vương Cửu đã đi một hồi, vẫn không nhìn thấy khách sạn. Xung quanh bóng tối bao phủ, cậu chỉ có thể dựa vào ánh trăng trên đầu, mặt trăng cũng không hề hào kiệt chiếu sáng đường đi cho cậu. Vương Cửu cứ quanh quẩn một chỗ trong con hẻm nhỏ xa lạ này, lại nghĩ không biết có khủng bố ẩn náu trong bóng tối, chờ thời cơ mà ra tay không? Bỗng nhiên một chân Vương Cửu lún xuống, không biết có phải là ma quỷ kéo chân cậu không, trong lòng một trận xao động, chân đau mà té nằm trên mặt đất. Lấy lại bình tĩnh, cậu liếc nhìn dưới chân, phát hiện trên đất có một cái hố to, chân của cậu nằm hẳn trong đó, chân đau. Cậu nằm trên mặt đất, chống lấy tay nâng đỡ cơ thể, bốn phía rất mờ, tay không biết đề trúng cái gì đó dính dính mềm mềm, trong lòng cậu quay cuồng một hồi. Định thần đưa tay lên nhìn, hóa ra là phân chó, buồn nôn xông lên não. Đầu tiên là phân chim bây giờ là phân chó, đêm nay sao lại có duyên với mấy thứ buồn nôn vậy chứ.

Cuối cùng cậu cũng đến khách sạn, đó là một tòa nhà bốn tầng cũ nát đã phai màu theo năm tháng. Lúc nhìn thấy nhân viên tiếp tân kia, tim của cậu suýt chút nữa từ khoang miệng mà nhảy ra, toàn thân một trận mồ hôi lạnh, chính là hiện tại cậu nhìn thấy một cảnh tượng hoàn toàn khó tin. Nhân viên tiếp tân kia chính là, chính là ông lão cậu vừa mới hỏi đường (t/g: cậu đã xuất hiện ảo giác)! Nhưng mà ông lão lúc này lại làm như chưa từng gặp qua cậu. Vương Cửu nói tên khách sạn (t/g: nhất định là tên giả), tiến vào gian phòng. Trong nháy mắt nhìn thấy khách sạn của mình, cậu cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm, tim dần dần bình ổn trở lại. Đối phương là một anh chàng đẹp trai hiếm thấy, vô cùng phong độ, trên mặt mang theo nụ cười tao nhã, chỉ có điều sắc mặt của anh chàng đẹp trai này lại tái nhợt. Nhưng mà cảnh tượng bên trong gian phòng lại một nữa khiến cậu chấn kinh, trần nhà không ngừng nhỏ nước, giường đệm giống như vừa mới nhúng từ trong nước ra, cực kì lạnh lẽo ướt át. Thế nhưng sau khi bắt đầu vào việc, Vương Cửu rất là hưởng thụ, đối phương vóc người đẹp kỹ thuật lại không tệ, khiến cậu cảm thấy ngày hôm nay không phải chỉ là xúi quẩy, cậu hiện tại chính là được hưởng thụ mỹ nam hầu hạ miễn phí. Thế nhưng nhiệt độ cơ thể của anh chàng đẹp trai này có vẻ thấp hơn người thường, hơn nữa quanh thân còn có mùi nước hoa đặc biệt, hương thơm này không ngừng thôi thúc Vương Cửu chìm đắm hơn vào bên trong dục vọng, bỗng một trận choáng váng. Ấn tượng cuối cùng của cậu chính là, hạ thân đau nhói, tựa hồ ngã xuống trong vũng máu, cổ bị bóp chặt, không thở được.

2. Chương 2

Hôm nay, đội trưởng đội trinh sát hình sự Tống Đạm Bạc đi làm liền nhận được báo án, bờ sông Sa Hà phát hiện một thi thể nam. Đội trinh sát hình sự rất nhanh chạy tới hiện trường, ngay lập tức phong tỏa hiện trường. Thi thể nằm trong bụi cỏ bên bờ sông, toàn thân trần trụi, khuôn mặt dữ tợn, miệng khê nhếch, đôi mắt hạnh nhân mở to, trong mắt tựa hồ còn lưu lại hoảng sợ, thống khổ cùng tuyệt vọng, không hề có vẻ phong tình như trước kia. Cổ người chết có dấu vết của dây thừng, pháp y bước đầu phán định người nam này là bị siết cổ đến chết. Căn cứ vào thi ban cùng tình trạng cương cứng của thi thể, thời gian tử vong ước tính là sáu giờ trước. Nhưng ngoài vết dây thừng trên cổ ra thì trên cơ thể tử thi không có bất kì vết trầy da hay xuất huyết dưới da bởi vì giấy dựa chống cự tạo ra, vì lẽ đó có thể là người quen gây án.

Trong lòng Tống Đạm Bạc có chút run sợ, tử thi từ eo đến đùi bị chặt đứt, hung thủ sau khi chặt tử thi ra làm ba khúc, lại xếp chúng lại theo đúng thứ tự. Mặt bị dao cắt nát, máu đỏ cùng phần thịt bị cắt nát mà lộ ra trên mặt phơi bày ra không khí. Càng thêm kinh sợ chính là, phân thân cùng tinh hoàn của người chết cũng bị cắt đi, đặt bên trong một chiếc hộp trong suốt để bên cạnh tử thi. Pháp y phán đoán hạ thể của người chết là sau khi người chết tắt thở mới bị cắt đi. Người thanh niên với đôi mắt hạnh nhân này, trước khi chết có lẽ đã phải vô cùng thống khổ, hung thủ thật tàn nhẫn, ngay cả khi đã chết cũng không buông tha. Một tên hung thủ tàn bạo như vậy đến tột cùng trong lòng oán hận đến mức nào chứ?

Pháp y tiến hành thêm một bước kiểm nghiệm thi thể. Từ vết máu xung quanh phán đoán, nơi này chỉ là hiện trường quảng xác. Đội viên đội trinh sát hình sự nghe theo chỉ thị của đội trưởng Tống Đạm Bạc, phân tổ tiến hành điều tra thân phận người bị hại, với tiếp tục tìm kiếm bên trong hiện trường giết người phân thân này. Đội trinh sát hình sự phát lệnh thông cáo về người chết, không lâu sau đã liên hệ được với gia đình người bị hại, thân phận của tử thi nhanh chóng được xác nhận. Lại căn cứ vào lời làm chứng của các nhân chứng trên chuyến xe buýt mà nạn nhân đã đi, ghi chép trên máy tính của nạn nhân cùng lời làm chứng của thân nhân người bị hại, lực lượng cảnh sát đã xác định được hành tung trước khi chết của nạn nhân.

Đội trinh sát hình sự đi tới khách sạn mà người bị hại đã đến tối hôm đó, nhân viên tiếp tân khách sạn liền đi ra tiếp đón, là một cô gái trẻ. Chính là người đã tiếp đón Vương Cửu đêm đó (?!? tưởng ông lão !?). Lực lượng cảnh sát đưa cho cô gái xem ảnh của Vương Cửu, cô ta liền nhận ra Vương Cửu, cũng cung cấp cho lực lượng cảnh sát nhiều manh mối then chốt. Về ngoài vị khách hàng của Vương Cảnh tối đó như thế nào, thông tin tên tuổi ra sao đều được cô cung cấp đầy đủ cho lực lượng cảnh sát. Có điều những thông tin có được về người này sau khi qua kiểm tra đều chứng thực là giả. Căn cứ diện mạo được miêu tả, đội hình sự phát họa ra chân dung của kẻ tình nghi, sau khi tìm kiếm điều tra, đội trinh sát hình sự cuối cùng cũng xác định được thân phận kẻ tình nghi. Người này tên là Trương Liễu, bởi vì hấn cùng nạn nhân là những người mà nữ tiếp tân này tiếp xúc cuối cùng, nên Trương Liễu được xem là nghi can hàng đầu.

Một tổ trinh sát hình sự khác tiến vào khách sạn để khám xét. Hung thủ sau khi gây án đã thu dọn hiện trường sạch sẽ, các đội viên cũng không tìm được hung khí. Thế nhưng khi thử phản ứng luminol (một phương pháp tìm kiếm vết máu ẩn không thấy bằng mắt thường hoặc những thứ nghi ngờ là máu, có thể gg để thêm thông tin a), đội trinh sát hình sự phát hiện có rất nhiều vết máu trên thảm, giường đôi, tủ đầu giường và cả ở vách tường, có thể phán đoán rằng đây chính là hiện trường gây án và chặt xác. Nhân viên khách sạn cho hay không tìm thấy ra trải giường đôi, hơn nữa trong phòng vẫn còn nồng nặc mùi máu tanh. Xem ra hung thủ đã đem hung khí cùng ra giường dính máu vứt đi, đồng thời lau chùi sạch sẽ hết thấy vết máu cùng vân tay.

Một nhân viên khác trong khách sạn cho hay, đêm đó Trương Liễu có kéo theo một cái rương hành lý chuyên dụng để đựng kèn sousaphone, hấn ta ung dung mà đi khỏi khách sạn. Lực lượng cảnh sát liền đoán rằng, Trương Liễu dùng rương hành lý này để chuyển xác chết đi, hành lí cùng ra trải giường chắc chắn cũng được nhét vào bên trong. Trương Liễu trả phòng lúc 7 giờ, nhân viên cũng không thấy Vương Cửu sau đó.

Pháp y mới thu được kết quả mới nhất. Vương Cửu trước khi chết có quan hệ ***, trong cơ thể có dịch thể của một người con trai khác. Hiện tại chính là phải đem dịch thể trong hạ thể Vương Cửu đi đối chứng DNA với DNA của Trương Liễu. Tống Đạm Bạc suy đoán, Vương Cửu cùng pháo hữu (hình như nó cùng nghĩa với bạn bè nhưng thấy để là bạn bè lại thấy kì kì không suông câu nên ta giữ nguyên là pháo hữu) quan hệ, sau khi quan hệ lại bị người này sát hại. Nhưng tại sao không phát hiện có dấu vết phản kháng

chống cự trên người Vương Cửu? Khả năng là đối phương lợi dụng lúc đạt cao trào đầu óc có chút trống rỗng mà ra tay. Nhưng vẫn còn có rất nhiều nghi vấn không thể giải thích. Tại sao Trương Liễu lại phải chặt rời xác chết, còn đem bộ phận sinh dục cắt đi? Phương thức xử lý xác chết như thế này, đối với Trương Liễu mà nói, có hàm nghĩa đặc thù gì? Trương Liễu nếu cùng Vương Cửu là lần đầu gặp mặt, vậy động cơ giết người của Trương Liễu là gì? Chẳng lẽ nhất thời nảy sinh ý muốn giết người?

Trong lúc Tống Đạm Bạc suy nghĩ, đội trinh sát lại thu thập được một tin tức khác. Người phát hiện xác chết đồng thời báo án không ai khác, chính là Trương Liễu! Có người nhìn thấy nói lại rằng, hắn nhìn thấy Trương Liễu dùng trụ điện thoại công cộng cách nơi quăng xác không xa để báo cảnh sát. Có thể suy đoán, Trương Liễu hi vọng lực lượng cảnh sát nhanh chóng phát hiện xác chết. Hắn ta đem thi thể vứt trong bụi cỏ bên bờ sông. Thứ nhất, chính là thời điểm vứt xác có cây cối che khuất, thứ hai, trường hợp phát hiện xác chết ở nơi công cộng sẽ khiến cho người dân hoảng loạn. Xem ra Trương Liễu không chỉ có ý muốn giết người, mà hơn nữa còn muốn gây rối trên phạm vi lớn. Tống Đạm Bạc lòng hiếu kỳ bị thúc đẩy mạnh mẽ nhưng cũng rất cẩn trọng suy nghĩ, anh quyết định dốc hết sức, nhất định phải đem hết thảy bí ẩn mở ra.

Tống Đạm Bạc xin lệnh khám xét, sau đó mang theo mười mấy nhân viên cảnh sát đi tới nhà Trương Liễu. Tống Đạm Bạc gõ cửa rất lâu, vẫn không có ai ra mở cửa, cũng không nghe bên trong có bất kì tiếng động nào. Tống Đạm Bạc quyết định phá cửa mà vào. Bọn họ mở cửa sau, đợi một hồi lâu, cũng không thấy có bất kì động tĩnh nào, lúc này bỗng chợt nghe thấy trong phòng một cỗ mùi xác thối nồng nặc, trên sàn nhà còn lúc nhúc một ít giòi. Tống Đạm Bạc cảm thấy thế giới triệt để sụp đổ, Trương Liễu không phải là..... Kết quả Tống Đạm Bạc đã đoán đúng. Trương Liễu tự sát trong nhà, bên cạnh thi thể có một tờ di thư. Di thư rất giản lược, Trương Liễu thừa nhận chính mình đã sát hại Vương Cửu, vì thế lấy cái chết tạ tội. Chỉ ghi đến đó. Dương vật và tinh hoàn của Trương Liễu cũng bị cắt đi, đặt trong hộp trong suốt. Giống hệt cách thức tự vẫn xuất phát từ trong cung thời xưa. Căn cứ tình trạng cương cứng của thi thể cùng giai đoạn sinh trưởng của giòi, pháp y liền suy đoán ra thời gian tử vong. Nhân viên cảnh sát ở nhà Trương Liễu tìm thấy rương đựng hành lý dính máu, dây thừng cùng ra trải giường. Theo kiểm nghiệm, vết máu trên những đồ này trùng với máu của Vương Cửu.

3. Chương 3

Lâm Hải, 30 tuổi, nghề nghiệp, tổng giám đốc một bộ phận trong công ty nào đó. Lâm Hải có thân hình to lớn, cơ bắp đầy đặn, lông mày rậm, mắt to, sống mũi cao vút, mặt chữ quốc (đây là chữ quốc “ ”). Rất có năng lực lãnh đạo, trong công việc rất nghiêm túc, tan làm lại cực kỳ quan tâm đến nhân viên. Nhân viên nữ của hắn đều xem hắn là người tình trong mộng. Ngoại hình anh tuần tiêu sái cùng nhân cách đầy mị lực của hắn đồng thời cũng chinh phục cả các nam nhân viên, trong công việc chính là một lãnh đạo, sau khi tan ca lại chính là anh trai, bằng hữu.

Thế nhưng mọi người không hề biết Lâm tổng cũng có nỗi khổ của riêng mình. Lâm Hải đối với những tuyệt sắc mỹ nữ hứng thú nhất thời kia chỉ có thể là kính trọng mà tránh xa, đám nhân viên suốt ngày tôn sùng hắn cũng chẳng được hắn để mắt đến. Phòng tài vụ có một mỹ nam kiêu ngạo, mồm miệng ác liệt tên là Lý Túc, bất luận Lâm Hải có nịnh bợ khen tặng thế nào y cũng vô cùng thờ ơ hững hờ với hắn, có lúc còn nói móc, mỉa mai. Những người một mực cung kính tôn sùng hắn thế kia lại không được Lâm Hải để vào mắt, ngược lại một tên mồm lưỡi cay độc kiêu ngạo như vậy lại khiến hắn hao tổn hết công sức.

Hôm đó, có lẽ là ngày hoàng đạo của Lâm Hải, gần tan làm, Lâm Hải mừng rỡ như điên khi nhận được tin nhắn mời đi ăn tối từ Lý Túc. Lâm Hải mừng rỡ, hắn hôm nay giống như chó ngáp phải ruồi, trong lòng không khỏi có chút tính toán, sau bữa ăn tối này có thể vận động một chút thì rất tốt a. Lý Túc rất thích mặc sơ mi sẫm màu, bên dưới lớp áo sơ mi sẫm màu nổi bật lên chiếc cổ trắng mịn cùng xương quai xanh xinh đẹp thoáng ẩn hiện, thật là câu dẫn lòng người. Trong đầu Lâm Cảnh không ngừng tưởng tượng đến bên dưới lớp áo sơ mi sẫm màu này chính là hai nhũ hồng xinh đẹp tô điểm trên làn da trắng mịn kia, bờ mông căng tròn tinh tế dưới lớp quần kia chắc chắn rất đàn hồi nhỉ ? Hắn chắc chắn rằng bộ phận kia (từ gốc nó là đây, cái này ta chém, vì từ gốc của nó có nghĩa là phân thân, tra trên baidu thì tức là tách cơ thể

làm hai í, phép phân thân của Naruto í :v) của Lý Túc cũng nhất định trắng nõn mê người, màu sắc hình dáng chính là cực phẩm a, cả con người Lý Túc cho người khác một cảm giác chính là như vậy, đẹp đến tận tinh tế. Đêm nay hẳn nhất định phải hảo hảo nắm lấy cơ hội trời cho này, nhất định phải âu yếm thương yêu hết mực tạo vật tinh tế như ngọc này.

Lâm Hải cũng Lý Túc đi đến một nhà hàng có cách bài trí như một phòng trà, ánh đèn mờ ảo, trang trí nhã nhặn, khung cảnh toàn bộ đều là một mảng mờ ám. Lâm Hải nhờ ánh nền le lói trên bàn mà nhìn khuôn mặt của Lý Túc, nhất thời ngẩn ngơ, hẳn hiện tại giống như ở tại tiên giới tận mắt nhìn thấy một tuyệt thế tiên tử mắt ngọc mày ngài. Đêm nay Lý Túc tựa hồ với ngày thường không giống nhau lắm, vẻ mặt kiêu ngạo ngày thường giờ khắc này hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại đôi môi hồng nhuận cùng hàm răng trắng đều, mặt hạnh má đào, nụ cười nhẹ nhàng khắc nơi gò má, khắc sâu lên tim Lâm Hải. Đáng tiếc Lý Túc vừa mở miệng, lại vẫn là độc mồm độc miệng, nhưng cũng không mang bất kỳ từ ngữ thô tục nào. Nhưng như thế cũng tốt, vẫn là một Lý Túc bình thường làm người khác vừa yêu vừa hận.

Thời gian dùng cơm nhanh chóng kết thúc, Lâm Hải không biết làm sao để mở miệng đề nghị cho mục đích của mình. Không ngờ Lý Túc lại mời Lâm Hải về nhà y chơi, Lâm Hải giật nảy cả mình, nhưng lại lập tức vui vẻ ra mặt. Lâm Hải thầm nghĩ, có phải Lý Túc đột nhiên thông suốt tình cảm giữa bọn họ, nên muốn cùng hắn thử qua lại một lần xem sao? Lý Túc lái xe chở theo Lâm Hải về nhà y. Lâm Hải chưa bao giờ đến nhà Lý Túc, nên không hề biết nhà Lý Túc lại ở một nơi hẻo lánh như vậy.

Chờ bên dưới lầu nhà trọ Lý Túc, Lâm Hải ngẩng đầu quan sát, phát hiện đây là một tòa nhà mười lăm tầng đã cũ kĩ, chỉ có lác đác vài khung cửa sổ loe loét ánh đèn, trong sân ngoại trừ hai người ra, không có người thứ ba, cảm giác nơi này rất ít người. Lâm Hải theo Lý Túc đi đến cầu thang, nhưng cầu thang lại bị hỏng không thể đi lên, cả hai đứng bất động một lúc trong hành lang mập mờ ánh đèn sau đó quyết định tiến vào thang máy. Vách tường bốn phía thang máy bao phủ một lớp bụi dày đặc, trên đỉnh đầu kết đầy mạng nhện, phím số ở tầng trệt đều đã mờ hẳn. Thời điểm cửa thang máy đóng lại, kêu lên một tiếng kéo kẹt quỹ dị, giống như khép lại cánh cửa nơi nhân gian mà đi thẳng xuống địa ngục.

Thang máy đột nhiên giật một cái, Lâm Hải nảy giờ tinh thần không yên đứng không vững, suýt chút nữa ngã nhào ra đất, cũng may Lý Túc nhanh tay đỡ lấy Lâm Hải, y nở ra một nụ cười quỷ dị, Lâm Hải dường như nhìn thấy răng nanh trong miệng y lộ ra, hẳn nghĩ rằng bản thân nhất định đã hoa mắt rồi. Thang máy ngừng ở tầng 13, cửa thang máy cọt kẹt một tiếng mở ra. Lâm Hải đang chuẩn bị bước ra thang máy, đột nhiên một bóng người bước vào, hắn không để ý, suýt chút nữa bị đụng ngã, Lý Túc lại một lần nữa đưa tay ra đỡ hắn. Lâm Hải nhìn lại thì thấy đối phương là một ông lão thấp bé, đối phương quay đầu nhìn hắn. Một khắc đó, hắn chỉ cảm thấy tim tựa hồ như ngừng đập. Tướng mạo của đối phương thật sự quá khủng bố, chỉ có một mắt, mũi cũng chỉ còn một nửa, sứt môi, răng nanh lộ cả ra ngoài, duy nhất một cái tai, trên mặt một cái nốt lớn màu đỏ tím, gần như chiếm lấy một phần ba khuôn mặt (=.=lll người quen). Lâm Hải vẫn còn trở mắt há miệng vì kinh hãi, Lý Túc đã vỗ vỗ hắn, đưa hắn hồi tỉnh lại, mang hắn ra khỏi thang máy. Lâm Hải nghe được ông lão ở sau lưng nói: “Một đi không trở lại. Một đi không trở lại.” Thanh âm kia the thé khàn khàn.

Lâm Hải cùng Lý Túc đứng trước cửa căn phòng trọ, Lý Túc lấy ra một cái chìa khóa hình dáng chỉ có thể thấy trong phim ảnh hay kịch truyền hình hai mươi ba mươi năm trước (t/g: Sao có khả năng? Khi đó không có nhà cao tầng. Hẳn là xuất hiện ảo giác rồi). Xoay nửa ngày, cuối cùng cửa phòng cũng mở ra, hai người đi vào trong. Căn phòng trọ này hoàn toàn không có trang trí gì nhiều, mấy góc xi măng ở trần nhà kết đầy mạng nhện, ghế sofa kiểu cũ màu đỏ như máu được đặt ở phòng khách, một cái tivi mười tám inch đen kiểu cổ đặt trên tủ, tủ đặt tivi này dường như là dùng ván quan tài chế thành, những mảnh gỗ trắng bệch loang lổ vài chỗ có vết thuốc nhuộm màu đỏ như máu. Tất cả đồ dùng trong nhà đều bị bao phủ bởi một tầng bụi dày.

Lý Túc dẫn Lâm Hải đến phòng ngủ, các đồ bài trí trong phòng ngủ càng khiến Lâm Hải kinh sợ hơn. Vách tường phòng ngủ chính là một màu đỏ như máu, giường lớn cùng trải giường cũng nhuộm một màu máu đỏ tươi. Màu đỏ như máu kia khiến Lâm Hải sờn cả tóc gáy, nó không phải là màu đỏ hồng như dính phải thuốc nhuộm, mà giống như dùng dao đem động mạch của người mà cắt đứt, máu từ động mạch trào ra, mạnh mẽ bắn lên tung tóe cả vách tường lẫn trên chăn ra của giường. Lâm Hải lúc này chính là kinh hãi đến biến sắc, trên mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc, thế nhưng khuôn mặt trắng đến kinh người của Lý Túc so với hắn càng giống không có máu hơn.

“Lý Túc, cậu làm sao có thể ở được trong một căn hộ như thế này? Cậu từ đâu mà tìm được căn nhà kinh khủng thế này vậy? Cậu mời tôi đến quỳ ốc tham quan à?”

“Tôi chỉ cảm thấy ở nơi như thế này cùng anh làm loại chuyện vận động kia rất lý tưởng a. Anh không dám cùng tôi ở nơi này hoan ái ư?”

“Khẩu vị của cậu thật nặng, loại tình thú như thế này của cậu tôi không chịu nổi a. Tôi sợ bất lực.”

Lý Túc không nói thêm gì, y bắt đầu cởi quần áo. Lâm Hải nhìn chăm chăm không chớp mắt, cơ thể hắn ngày đêm mơ ước chiếm được lúc này đang bày ra trước mắt hắn, cảnh đẹp phơi phới, hắn nhanh chóng liền cương cứng. Lâm Hải ngửi được một mùi thơm đặc biệt trên người Lý Túc, sao bình thường không hề nghe thấy a? Có thể Lý Túc ngày hôm nay cố ý dùng nước hoa, y thật có tâm a.

Lý Túc cùng Lâm Hải tiến vào nhà tắm, nhà tắm giống như một hộp sắt đã gỉ sét, bồn tắm cũ nát, vàng vọt nhợt nhạt, trên bồn tắm lại dính rất nhiều tóc. Lý Túc mở vòi sen, một dòng nước màu gạch đỏ từ bên trong chảy ra, thế nhưng một lúc sau nước bắt đầu trong dần. Lý Túc bước vào bên trong bồn tắm đã đổ đầy nước, lại đưa tay kéo Lâm Hải cùng đi vào. Lý Túc nằm ở trong nước, Lâm Hải ngồi trên người y. Thời điểm Lâm Hải chạm vào người Lý Túc, cảm thấy người y rất lạnh, có thể là do bên trong căn nhà kinh dị này Lý Túc có chút căng thẳng sợ hãi. Lý Túc ngâm mình trong nước nóng, thân thể dưới thân Lâm Hải một lát sau liền trở nên ấm áp. Lâm Hải hưởng thụ tiến vào y, mỗi lần đều chính là rất cuồng nhiệt (chém a :v). Thời điểm cao trào, hắn nghe thấy Lý Túc nói với hắn: “Lâm Hải, em đã yêu anh từ lâu, cùng em đi đến một thế giới vĩnh hằng, cùng đi với em vĩnh viễn.” Lâm Hải cảm thấy cơ thể một trận đau nhói, sau đó giống như chìm hẳn vào trong nước, hô hấp không thông, sau đó cái gì cũng không biết.

4. Chương 4

Ngày hôm sau Tổng Đạm Bạc nhận được một bưu kiện, bưu kiện là đúng giờ mà được giao đến, nội dung là mời đội trinh sát hình sự đến tiểu khu XX nhà trọ XX điều tra án mạng. Bưu kiện ký tên là Lý Túc, còn để lại cả giấy chứng minh thư. Đội trưởng Tổng Đạm Bạc lập tức mang theo các đội viên trong đội trinh sát hình sự đi tới nhà trọ. Kết quả phát hiện bồn tắm trong phòng trọ đầy máu, bên trong có hai cỗ thi thể nam giới trần trụi, trong đó có một tử thi từ eo đến bắp đùi bị cắt rời thành ba đoạn, còn cái kia một tay vẫn siết sao ồm lấy nửa thân trên của tử thi bị tách rời kia, một tay khác thì ở ngoài bồn tắm.

Người chết bị ôm toàn thân sưng vù, trắng bệch, môi miệng xanh tím, ở mũi và miệng có chứa nước, thì ban nhạt màu. Pháp y bước đầu phán định là chết đuối. Còn người kia là tự vẫn mà chết, có một con dao phay rơi trên sàn xi măng bên cạnh bồn tắm. Bên trong bồn tắm ngập máu trôi nổi hai cái hộp trong suốt, bên trong mỗi cái đều chứa phân thân cùng tinh hoàn bị cắt đi tàn nhẫn. Đội viên đội hình sự ở trong phòng ngủ một màu đỏ như máu phát hiện một phong di thư. Thư viết “Tôi là Lý Túc, là tôi đã sát hại Lâm Hải, vì thế tôi lấy cái chết để tạ tội.” Trên người nạn nhân bị cắt rời kia cũng không tìm được bất kỳ dấu vết phản kháng giấy dựa trước khi chết nào, hẳn là người quen gây án. Pháp y phán định sau khi giết người xong hai tiếng sau hung thủ mới tự tử. Khả năng là y dùng hai giờ đồng hồ này để chặt xác. Mà hạ thể của người bị hại chính là trước khi chết đuối bị cắt đi.

Sau khi căn cứ vào kiểm nghiệm của pháp y, phát hiện trong hạ thể của người kia có dịch thể của người bị chặt xác. Tổng Đạm Bạc dự đoán rằng, hung thủ chính là thừa dịp lúc người bị hại đạt đến cao trào mà ra tay sát hại. Con dao phay tìm thấy trên mặt đất, sau khi đem đi kiểm nghiệm phát hiện DNA của cả hai ở trên. Căn cứ vào đồ ăn còn sót lại trong dạ dày, nếu như giả định hai người cùng đi ăn tối, người tự vẫn chết muộn hơn người chết đuối hai giờ đồng hồ, so với bước đầu phán đoán của pháp y dựa trên triệu chứng của xác chết rất phù hợp.

Theo điều tra, cả hai là đồng nghiệp của nhau, một trong hai người chết lúc còn sống theo đuổi người còn lại, điều này khiến hung thủ phiền muộn không thôi, vì thế lừa người bị hại vào nhà trọ, sau khi cùng người bị hại phát sinh quan hệ, thừa dịp thời điểm cao trào không phòng bị, liền ra tay sát hại, sau đó thì tự sát

theo. Án tử này, mối quan hệ của người bị hại cùng nhân viên của y, phương thức gây án, thời gian gây án, cách thức xử lý xác chết, động cơ giết người, tất cả các phương diện nói trên, có thể nói đã rõ chân tướng.

Thế nhưng án tử này liệu có quan hệ với án tử lần trước không? Có một vài chi tiết nhỏ kinh khủng rất giống nhau, cái này khiến người ta phải sởn tóc gáy. Phương thức hung thủ xử lý xác chết giống hệt nhau, tại sao nhất định phải cắt đi phân thân và tinh hoàn? Hơn nữa còn được đặt trong một chiếc hộp trong suốt giống hệt nhau? Tại sao phải đem xác chết tách rời thành ba đoạn? Còn có hung thủ đều dùng việc tự sát để tạ tội, mà những cách thức tự sát này, đều giống như những cách thức tự sát trong cung thời xưa. Trong di thư cũng chỉ là thừa nhận bản thân phạm án, với lại, hai án tử này, đều là hung thủ chính mình báo án. Bởi vậy có thể suy đoán thời điểm trước khi ra tay sát hại người bị hại, hung thủ đã quyết định tự vẫn tạ tội sau đó rồi.

Rốt cuộc thì hung thủ căm hận người bị hại đến mức nào, lại thà làm ngọc nát chứ không buông tha? Vụ án thứ nhất, hung thủ cùng người bị hại chỉ là giao dịch thân thể, giống như bèo nước gặp nhau thôi. Vì sao hung thủ tình nguyện liên lụy tính mạng của mình chỉ để giết hại một người xa lạ? Còn vụ thứ hai, mục đích giết người của hung thủ chính là không muốn bị đối phương dây dưa quấy rầy nữa, thế nhưng sau khi giết người lại tự sát, tính mạng của bản thân cũng mất, vậy thì không phải giết người xong không có nghĩa lý gì ư? Còn nữa, hung thủ chính là hận người bị hại đến thấu xương, không ngại giết chết người bị hại, chỉ để bản thân được yên tĩnh. Tại sao lúc tự vẫn, tay còn lại của hung thủ vẫn chặt chẽ ôm lấy nửa thân trên của người bị hại? Động cơ giết người tựa hồ không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Hai vụ án này xem như là đã được phá, bởi vì hung thủ đều là tự tìm tới, đồng thời cả hai cũng đều đã tự sát tạ tội. Thế nhưng Tổng Đạm Bạc bằng kinh nghiệm cùng trực giác của mình, anh cảm giác phía sau hai vụ án này có rất nhiều điểm tương đồng, cả hai vụ án này đều còn rất nhiều điểm nghi vấn cần Tổng Đạm Bạc tìm ra và giải bày.

5. Chương 5

Đạo này lại đâm lười nên đến bây giờ mới nhả chương mới

Không biết có ai ngóng truyện của Bánh Ú không, haizzzzz.

Có ai muốn ed không, hãy tham gia vào nhà ta đi, không cần kinh nghiệm đâu, ta có thể beta lại mà, già rồi nên đạo này cứ đâm lười, lại sợ vô năm bận $T > T$, không ai yêu thương ta ư $T.T$

Hôm đó, đại đội trinh sát hình sự nhận được báo án liền ngay lập tức hành động, nhanh chóng đi đến hiện trường vụ án. Hộ gia đình này có bốn người. Người báo án là hàng xóm của họ, bởi vì người hàng xóm này mấy ngày trước nghe được âm thanh kinh cãi kịch liệt, tiếng la hét và cả tiếng vật nặng gì đó rơi xuống đất. Sau đó mấy ngày liền không thấy bất kì ai trong căn hộ ra ngoài.

Tổng Đạm Bạc mang theo đội viên chạy tới hiện trường, bọn họ gõ cửa rất lâu nhưng không thấy ai ra mở cửa, vì thế quyết định phá cửa mà vào, vừa vào cửa quả nhiên nghe được mùi xác thối rửa. Cả đội ngay lập tức chia thành hai nhóm, một nhóm phụ trách điều tra hiện trường, một nhóm phụ trách đi thu thập thông tin từ hàng xóm xung quanh. Khi các đội viên tiến gần đến cửa phòng ngủ, một mùi hôi thối nồng nặc truyền đến, trên sàn nhà còn bỏ lúc nhúc giòi. Đập vào mắt chính là hai cơ thể thanh niên trần trụi ở trên giường, cả hai khoảng chừng 18 tuổi. Sau khi nhìn rõ tử trạng, dạ dày của mọi người không khỏi một trận quặn thắt. Tổng Đạm Bạc quay đầu, cau mày.

Hai thiếu niên trông có nét giống nhau, hẳn là anh em. Cả hai đều bị tách rời thành ba đoạn, bởi vì các phần cơ thể được đặt trên giường đều hướng lên trên và song song với nhau, nên các đội viên có thể thấy rõ ràng hạ thân của bọn họ trơn trụi. Không sai, nơi đó chính là bị dao gọt mất. (tác giả dùng từ gọt rõ ràng í, gọt với cắt là khác nhau nha :')). Bởi vì xác chết của cả hai anh em lâu ngày mới được phát hiện, nên đã bắt đầu có dấu hiệu phân hủy, thịt nơi hạ thân bị gọt kia đã bắt đầu thối rửa.

Trong khi khám nghiệm pháp y phát hiện được, những nơi tiếp xúc với ra giường như gáy, lưng, eo, mông và tứ chi của cả hai đều đã xuất hiện thi ban, nhiều chỗ trên xác chết thi ban đã chuyển sang xanh sẫm. Lúc pháp y di chuyển xác chết, từ miệng và mũi của xác chết chảy ra một dòng máu đỏ sẫm. Chéch trên đầu cả hai đều có dấu vết bị một vật cùn đập vào, xem ra đây chính là vết thương chí mạng. Có hai đội viên mới vào đội cảnh sát hình sự không chịu nổi mà vội vàng lấy găng tay mang theo chụp lên mũi và miệng, Tổng Đạm Bạc thật sự thương cảm đội viên của anh, liền để hai người này ra ngoài thu thập thông tin từ hàng xóm. Pháp y phán định hai anh em này sinh quan hệ loạn luân lúc bị giết. Có điều, căn cứ vào vết máu bắn ra phán đoán, lần này cả hai sau khi chết hạ thể mới bị cắt đi (chỗ này tác giả lại dùng từ cắt =.). Dương vật và tinh hoàn của cả hai được để trong hai cái hộp trong suốt, đặt ở hai bên trái phải đầu giường. Thời gian tử vong đại khái là khoảng bảy ngày trước, chính là cái ngày hàng xóm nghe được tiếng gậy gõ. Trên thi thể hai anh em, phát hiện một vài chỗ xuất huyết dưới da, có thể do phản kháng trước khi chết tạo thành.

Ngoại trừ một pháp y cùng một đội viên trinh sát hình sự ở lại, cùng với hai đội viên canh cửa, những người khác cẩn thận di chuyển đến phòng khác tìm kiếm manh mối. Bọn họ chính là căn cứ vào mùi xác chết truyền tới mà đi tới phòng ngủ chính. Vốn tưởng cả nhà bốn người bị giết, ở phòng ngủ chính lẽ ra sẽ phát hiện xác của một đôi vợ chồng. Thế nhưng sau khi xem xét rõ tình hình, tất cả mọi người trở mặt há mồm ngạc nhiên, xác chết nằm ngang trên giường, lại là hai nam giới đã bốn mươi tuổi.

Lúc này một tổ đội viên khác đã hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ tiến vào phòng ngủ chính, hướng về đội trưởng Tổng Đạm Bạc báo cáo lại những gì đã nghe ngóng được. Gia đình này gồm bốn người, tất cả đều là đàn ông, đôi này là một đôi đồng tính, vào mười chín năm trước, cả hai vì áp lực của gia đình, nên đã cùng một người phụ nữ phát sinh quan hệ, người này hạ sinh hai người con trai. Không nghĩ tới cả hai đứa trẻ này cũng là đồng tính, khi bắt đầu trưởng thành, liền nảy sinh tình cảm mà yêu nhau (---). Gia đình bốn người sinh hoạt hòa thuận vui vẻ, không khác gì những gia đình dị tính khác (cái này tác giả dùng là “những gia đình bình thường khác”, nhưng ta không thích để vậy nên mới chuyển thành dị tính). Hàng xóm cũng không biết gia đình bốn người này tại sao lại gặp phải tai bay vạ gió, một nhà chết sạch.

Theo trí nhớ hàng xóm, hai ba tuần gần đây cũng không ai khả nghi qua lại. Chỉ có một điều khiến họ chú ý chính là, có hai tối xuất hiện một ông lão vừa gầy vừa lùn lại còn đi khắp khiêng cứ lẩn quẩn trước cửa, bởi vì khuôn mặt của ông lão kia rất chán ghét, ngoại hình lại kỳ lạ, nên mới khiến bọn họ chú ý. Ông lão kia cứ thấp giọng một mực lặp đi lặp lại câu: “Một đi không trở lại, một đi không trở lại.”

6. Chương 6

Lại nói hai thi thể này, trong đó có một thi thể bị tách rời hoàn toàn, một cái khác thì vẫn còn hoàn chỉnh, thi thể hoàn chỉnh kia vô cùng to lớn, đã xuất hiện cự nhân quan (*). Hai cái hộp trong suốt đặt phân thân cùng tình hoàn được để ở đầu giường. Trên đất bên cạnh đầu giường có một con dao phay cùng một cái rìu, bên trên vẫn còn dính máu. Sau khi pháp y kiểm nghiệm phát hiện, phía sau đại não của thi thể bị tách rời có dấu hiệu bị một vật cùn đập vào, còn xác chết hoàn chỉnh kia chính là tự tử chết, lẽ nào hẳn chính là kẻ đã xác hại ba người còn lại? Quả nhiên phát hiện được di thư, mặt trên vẫn là cách thức giống như di thư của hai vụ án trước: “Tôi là Lưu Nham, chính tôi đã sát hại chồng mình cùng hai đứa con trai, tôi xin lấy cái chết để tạ tội.” Nhân viên cảnh sát thấy được tình huống như vậy liền như quả bóng da xì hết hơi, Tổng Đạm Bạc nhú mày, quay đầu yên lặng không nói gì.

Theo kiểm nghiệm, di thư cả ba vụ án đều thật sự là bút tích của người tự sát. Trên con dao phay dùng tự vẫn cũng chỉ tìm được một dấu vân tay người giết. Bây giờ đã thật sự rõ ràng, cả ba vụ án này đều có mối liên kết bí ẩn với nhau, có thể hợp lại mà điều tra. Nhưng những người bị giết hại này cùng hung thủ sau khi ra tay thì tự sát đến tột cùng có liên hệ gì với nhau? Giữa bọn họ có điểm gì giống nhau? Cơ thể người bị hại đều bị tách rời cùng phân thân và tình hoàn đều bị cắt bỏ, đến cùng là có hàm ý gì? Ông lão có khuôn mặt đáng ghét kia có liên quan gì đến những vụ án này? Vì phòng ngừa lại phát sinh án tử thứ tư, Tổng Đạm Bạc bọn họ nhất định phải mau chóng giải đáp hết thấy mọi nghi vấn.

Mấy ngày sau, không khí trong đội trình sát hình sự vô cùng nặng nề, tất cả đội viên đều trầm tư suy nghĩ, đồng thời vẫn đang ra sức thăm dò điều tra cùng thu thập thông tin bối cảnh cũng như những quan hệ có thể có liên quan của những người trong ba vụ. Điều may mắn là, mấy ngày trôi qua này, không có án kiện nào phát sinh.

Chú thích:

(*) Cự nhân quan hay xác chết khổng lồ có thể hiểu là hiện tượng trương phình xác chết sau khi chết.

Theo wiki: Giai đoạn Trương phình (bloat) có thể quan sát được bằng mắt thường. Trong giai đoạn này, hoạt động trao đổi chất của vi sinh vật kỵ khí liên tục diễn ra dẫn đến tích tụ các khí như hydro sunfit, cacbon đioxit và metan trong xác chết, gây phình bụng và tạo ra hình dáng trương phình của xác chết. Các khí này cũng khiến những chất dịch tự nhiên trong cơ thể sủi bọt lên. Áp suất tăng khiến các chất dịch tràn khỏi các lỗ tự nhiên trên cơ thể – mũi, miệng, hậu môn. Sự tăng áp suất do khí sinh ra trong cơ thể cộng với việc lớp da mất tính toàn vẹn có thể khiến xác chết rách ra.

Các vi sinh vật kỵ khí trong ruột chuyển hóa hemoglobin thành sulfhemoglobin và các sắc tố khác. Khí tích tụ trong xác chết lúc này đẩy các sulfhemoglobin đi khắp cơ thể thông qua hệ thống tuần hoàn và hệ bạch huyết, làm bề ngoài xác chết trông như nổi vân.

Nếu côn trùng tiếp cận xác chết thì trứng của chúng có thể nở thành giòi trên xác và bắt đầu ăn các mô của xác, làm cho da của xác chết trượt bong ra còn lông thì tách khỏi da. Giòi và khí tích tụ làm rách toàn bộ da của xác chết khiến khí và chất dịch trong xác càng thoát nhiều ra môi trường xung quanh. Ôxy cũng thông qua các vết rách mà xâm nhập trở lại cơ thể, càng tạo môi trường thuận lợi cho ấu trùng ruồi nhặng và vi sinh vật hiếu khí phát triển. Mùi hôi thối từ đám khí và chất dịch lan tỏa ra xung quanh.

Theo baidu: cự nhân quan (bloated cadaver/ giant cadaver), là một hiện tượng xuất hiện trên xác chết. Người chết rồi, bởi vì hoạt động trao đổi chất và bài tiết ngưng hoạt động, nên các vi khuẩn tồn tại trong cơ thể người khi còn sống bị thối rửa, cơ thể mất đi hệ thống miễn dịch mà điên cuồng sinh sôi nảy nở. Những vi khuẩn thối rửa này có thể sinh ra rất nhiều mảng màu xanh lục trên bề mặt da cùng khí hư. Những khí hư này tồn tại dồi dào bên trong cơ thể, khiến cơ thể người chết phình to ra.

Dấu hiệu: mặt sưng to, nhãn cầu lồi ra, môi trướng to lật ra ngoài, đầu lưỡi duỗi ra, ngực cùng bụng nhô lên, thành bụng căng chặt, tứ chi phình to, tinh hoàn trướng to thành hình cầu, trên da xuất hiện những mảng xanh lục, tĩnh mạch giãn nở thấy rõ, mô liên kết cùng bắp thịt chướng khí phình to, da ở bàn tay và chân bong tróc, khó nhận diện được dung mạo khi còn sống.

p/s: đã chơi đại bấm vào hình ảnh, thế là bao nhiêu cơm muốn ói ra hết, đùa thôi, chưa ói :')

7. Chương 7

Tối hôm đó, Tổng Đạm Bạc tâm trạng u ám lại nhận được một cú điện thoại, người gọi điện đến là lão cục trưởng trước đây của Tổng Đạm Bạc, bây giờ đã được thăng chức thành phó giám đốc công an tỉnh. Lão cục trưởng nói với anh, tiểu tử của lão năm nay 23 tuổi, vừa mới tốt nghiệp chính quy chuyên ngành trình sát hình sự, đã thông qua cuộc thi viết phỏng vấn công chức cùng thể lực, ngày mai chính thức trở thành người một nhà với đội trình sát hình sự thuộc cục công an của Tổng Đạm Bạc bọn họ. Lão cục trưởng tin nhiệm nhất chính là Tổng Đạm Bạc tuổi trẻ tài cao vừa tròn 30 anh, hi vọng Tổng Đạm Bạc có thể chỉ dẫn trợ giúp tiểu tử của mình. Tổng Đạm Bạc liên tục vâng vâng dạ dạ, lần nữa anh cũng cảm ơn lão lãnh đạo có ơn tri ngộ ngày xưa đã quan tâm giúp đỡ.

Ngày hôm sau đi làm, Tổng Đạm Bạc lần đầu gặp được Hà Du Nhiên (bé thụ lên sàn :3). Hà Du Nhiên trên người mặc cảnh phục, là một thanh niên khỏe khoắn rực rỡ như ánh mặt trời, đáng người có chút gầy nhưng rắn rỏi, một đôi mắt to vừa sáng vừa tròn, lấp lánh bên trong một tia lão luyện hiếm thấy ở người trẻ tuổi, con người ẩn chứa ý cười cùng thân thiện, còn tỏa ra ánh sáng tự tin. Một thanh niên khỏe mạnh đến như vậy, nhưng sắc mặt lại trắng bệch đến khoa trương, phải dùng từ trắng xám để mà hình dung. Hà

Du Nhiên cùng Tổng Đàm Bạc và mọi người trong đội trình sát hình sự bắt đầu giới thiệu chào hỏi lẫn nhau, y không bắt tay với người khác, mà vô cùng lễ phép đối với tất cả mọi người đều cúi đầu. Tổng Đàm Bạc nhìn thấy ánh mắt, vẻ mặt cùng hành động đối đãi với mọi người của Hà Du Nhiên, liền biết đây là một hảo haid tử thông minh linh hoạt, là một hạt giống tốt để đào tạo, quả không hổ danh là tiểu nhi tử của Hà cục trưởng, từ nhỏ đã lớn lên bên người Hà cục trưởng, nhất định là mưa dầm thấm đất, hổ phụ sinh hổ tử.

Sự xuất hiện của Hà Du Nhiên khiến cho không khí u ám của đội trình sát hình sự mấy ngày tan biến hẳn, còn xuất hiện một tia vui sướng. Buổi tối, mọi người mở tiệc chào đón Hà Du Nhiên, tất cả đều thê không say không về. Chờ cho mọi người say say tỉnh tỉnh mà đón xe về, nhiệm vụ đưa Hà Du Nhiên về nhà tất nhiên giao cho Tổng Đàm Bạc. Tổng Đàm Bạc sinh sống trong một thành phố lớn thứ hai của tỉnh, từ sau khi Hà cục trưởng được bổ nhiệm thăng chức thành phó giám đốc công an tỉnh, nhà của Hà Du Nhiên liền được chuyển đến trong tỉnh thành, chính vì vậy bản thân cậu phải thuê nhà trọ mà sinh sống. Hà cục trưởng quyết định để tiểu nhi tử nhà mình tự thân vận động, mà không hề có ý định đem y giữ ở bên mình, hơn nữa còn có Tổng Đàm Bạc giúp đỡ chỉ bảo, tiểu nhi tử có thể cấp tốc trưởng thành.

Sau khi cùng mọi người tạm biệt, Tổng Đàm Bạc hỏi địa chỉ trọ của Hà Du Nhiên. Hà Du Nhiên nói, cậu ở phía đông thành phố, cách phía tây bọn họ khá xa, hiện tại cũng đã muộn thế này, không thể phiền phức mà để đội trưởng đưa cậu về, nếu không phiền có thể để cậu ngủ nhờ ở nhà đội trưởng đi. Tổng Đàm Bạc đương nhiên không thể từ chối, vì thế mang Hà Du Nhiên về nhà. Vừa mới bước vào nhà, Hà Du Nhiên loạng choạng chạy vào toilet đem tất cả đồ ăn cùng thức uống ngày hôm nay mà nôn hết ra ngoài. Tổng Đàm Bạc vội vàng chạy đến nhà bếp rót nước cho cậu. Sau khi ra khỏi toilet, Hà Du Nhiên hướng Tổng Đàm Bạc luôn miệng nói cảm ơn, lại bảo thật ngại khi để đội trưởng chăm sóc cậu. Tổng Đàm Bạc vội vàng đáp lại, Hà cục trưởng lúc trước đối với anh có ơn tri ngộ, anh tương lai chăm sóc Hà Du Nhiên là điều nên làm.

Hà Du Nhiên đi tắm trước, Tổng Đàm Bạc sau khi tìm cho cậu một cái áo ngủ, lại lấy chăn gối sắp xếp chỗ ngủ cho cậu. Lúc Hà Du Nhiên từ buồng tắm đi ra, Tổng Đàm Bạc cũng đã sắp xếp chỗ nằm xong, đang ngồi trên sofa xem tivi chờ Hà Du Nhiên. Hà Du Nhiên lên tiếng rằng cậu đã tắm xong. Tổng Đàm Bạc ngẩng đầu nhìn, gật gù cười, tâm trạng căng thẳng. Cậu mặc áo ngủ của anh, làn da bởi vì mới tắm xong mà trắng nõn ửng hồng, không hề nhìn thấy sắc mặt tái nhợt khi trước, khuôn mặt trái xoan tinh xảo, đôi môi dày hồng hào, chiếc cổ thon nhỏ trắng mịn, xương quai xanh ẩn hiện, cơ thể rắn chắc lấp ló dưới lớp áo ngủ, đôi chân thon dài cũng ẩn hiện bên dưới. Tổng Đàm Bạc nhìn đến sững người, Hà Du Nhiên cười hỏi: “Đội trưởng, làm sao vậy?”. Tổng Đàm Bạc vội lấy lại tinh thần, cảm thấy vừa rồi có chút thất thố, vội vàng lên tiếng, ngày hôm nay mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi.

Tổng Đàm Bạc ở trong bồn tắm, nghĩ đến vừa nãy Hà Du Nhiên mới tắm xong ở đây, tựa hồ cảm thấy mùi hương của Hà Du Nhiên vẫn không hề tản đi, cẩn thận ngửi một cái, dường như thật sự có thể ngửi thấy chút mùi hương, anh cảm thấy mùi hương trên người Hà Du Nhiên có chút hiếm thấy (lại mùi hương hiếm thấy =3=). Nửa đêm, Tổng Đàm Bạc mơ mơ màng màng trong giấc ngủ, đột nhiên cảm giác Hà Du Nhiên đứng bên cạnh anh, sau đó lại đột nhiên biến mất. Anh vẫn còn chút buồn ngủ, mông lung mở mắt, trước mắt một màu đen kịt, ai cũng không có.

Sáng hôm sau, Tổng Đàm Bạc dậy sớm làm điểm tâm, Hà Du Nhiên khen đội trưởng tay nghề nấu ăn rất tuyệt. Thế nhưng Hà Du Nhiên vừa mới ăn xong, bụng lại bắt đầu cồn cào buồn nôn, chạy vào toilet nôn sạch những thứ vừa mới ăn. Hà Du Nhiên quay trở lại phòng ăn rồi rít xin lỗi Tổng Đàm Bạc, có lẽ bản thân vẫn chưa hoàn toàn tỉnh rượu, nên thân thể có chút không thoải mái.

Tổng Đàm Bạc lái xe cùng Hà Du Nhiên đi đến cục cảnh sát, ngày hôm nay cậu chính thức làm việc. Tổng Đàm Bạc đem hồ sơ của ba án tử trước đó đưa cho Hà Du Nhiên xem. Cậu xem rất chăm chú, một bên vừa hỏi, một bên lại không ngừng ghi chép. Tối hôm đó, Tổng Đàm Bạc và Hà Du Nhiên đi về cùng nhau, sau khi nghe Hà Du Nhiên nói địa chỉ nhà của cậu ở phía đông thành phố, Tổng Đàm Bạc liền đưa cậu về nhà.

Tổng Đàm Bạc đưa Hà Du Nhiên về đến nhà, nhìn cậu mở cửa bước vào mới quay xe rời đi. Đây là một tòa nhà dân kiểu cổ xưa, cánh cửa cũng là không dùng khóa khóa mà chỉ là một thanh ngang chắn ngang qua cánh cửa màu đỏ. Hà Du Nhiên đi vào hành lang, đợi đến khi chắc chắn Tổng Đàm Bạc đã lái xe rời đi. Cậu không hề lên lầu, trái lại bước ra khỏi cửa, nhìn Tổng Đàm Bạc đã đi xa, nụ cười thân thiện thường

trực trên khuôn mặt không còn thấy bóng dáng, ngược lại lộ ra một tia cười khẩy châm chọc đắc ý. Hà Du Nhiên tự nhủ, xin lỗi, Tổng cảnh quan, đây không phải nhà của tôi. Sau đó lại hướng đông mà đi, biến mất trong màn đêm. (ô đêch, đừng bảo tôi lọt nhầm hố nha, hoang mang rồi đó nha -_-)

8. Chương 8

Hôm sau, Tống Đạm Bạc và Hà Du Nhiên cùng dùng cơm với nhau. Hà Du Nhiên thỉnh thoảng cứ ngắc đầu liếc nhìn Tống Đạm Bạc, tựa hồ muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Cứ như vậy vài lần, Tống Đạm Bạc phát giác ra ý muốn của Hà Du Nhiên, anh trên mặt mang theo nụ cười ôn nhu nói: “Tiểu Hà cậu muốn nói gì cứ nói, đối với Tống ca cậu không cần cứ phải ấp a ấp úng như vậy.” Hà Du Nhiên nghe vậy thì không còn do dự, lập tức lên tiếng: “Tổng đội trưởng, bạn cùng phòng của em ngày hôm nay dọn nhà, cậu ta mới quen được bạn gái, nên muốn dọn ra ngoài ở với bạn gái của mình. Sau này em sẽ phải ở một mình, nhưng mà như thế thì quá cô đơn, em muốn tìm bạn cùng phòng.” “Ha ha thì ra là việc này à, ý của cậu là muốn Tống ca tìm giúp bạn cùng phòng chứ gì? Việc này không hề khó, tôi giúp cậu hỏi thăm đồng đội của chúng ta thử. Tôi biết cậu là ma mới, nhưng mà tôi và bọn họ hợp tác đã nhiều năm, tôi giúp cậu lưu ý.”

Hà Du Nhiên lại lộ vẻ mặt do dự, dừng một chút mới lên tiếng: “Tổng đội, cái kia, anh có thể làm bạn cùng phòng của em không?” Tống Đạm Bạc thoáng giật mình: “Tôi có nhà trọ mà? Cậu muốn tôi dọn đến chỗ trọ của cậu ư?” “Không phải, ý của em là, em có thể chuyển đến sống cùng nhà trọ với anh được không? Em ngủ ở căn phòng hôm trước được không? Đội trưởng yên tâm em sẽ trả tiền nhà cho anh hàng tháng.” Tống Đạm Bạc lộ vẻ khó xử nói: “A, ý cậu là vậy à.” “Không tiện sao, Tổng đội? Bạn gái anh có lúc sẽ ngủ ở đó ư?” “Ách, không phải nguyên nhân này, tôi không có bạn gái”. “Tổng đội, em rất sạch sẽ cũng rất chịu khó, em cũng rất thích làm việc nhà, hơn nữa cũng không tùy tiện dẫn người về nhà. Với lại em có thể cùng đội trưởng trò chuyện, ở một mình rất cô đơn à.”

Tống Đạm Bạc cúi đầu dường như đang cân nhắc mặt lợi hại của việc này. Đối phương là con trai của thủ trưởng, có thể hoàn toàn tín nhiệm, hơn nữa cậu ta cho anh ấn tượng rất tốt, vô cùng lanh lợi thông minh và thân thiện. Tống Đạm Bạc cuối cùng cũng gạt đầu mỉm cười: “Được rồi, cậu có thể dọn đến ở với tôi. Cậu định khi nào sẽ dọn đến?” “Thứ sáu tuần này đi. Em ăn xong rồi, đi bỏ đồ thừa đây à.” Hà Du Nhiên hướng đến thùng rác, Tống Đạm Bạc không hề nhìn thấy nụ cười nhạt đắc ý của cậu, Hà Du Nhiên hí mắt, trong mắt lóe ra một tia kiên quyết (từ kiên quyết này nó còn có nghĩa là hung ác, thật sự không hiểu dc ý ở đây là gì nên chọn đại, sau này gỡ rối được rồi sẽ sửa lại vậy :v), tựa hồ trong lòng đã quyết đoán việc gì đó, hai tay đồng thời nắm chặt lại.

Thứ bảy Tống Đạm Bạc lái xe đón Hà Du Nhiên, cậu đã đứng chờ anh ở dưới lầu, trên mặt mang theo ý cười hướng anh vẫy tay, nụ cười vô cùng hiền lành, bên cạnh cậu là hai rương hành lý cỡ lớn. Tống Đạm Bạc mở cửa xuống xe, cười nói: “Tiểu Hà, cậu không có đồ dùng trong nhà à?” “Không có a, lúc trước trong căn hộ đồ dùng trong nhà đều do chủ nhà trọ cung cấp. Nếu như em có thêm đồ dùng trong nhà, nhà đội trưởng không phải cũng sẽ không có đủ chỗ để bày ra à.” “Cũng đúng.”

Hà Du Nhiên cứ như vậy mà dọn vào nhà Tống Đạm Bạc. Tất cả đồ dùng trước kia đều chỉ dành cho một người, giờ đã biến thành cho hai người, hai dao cạo râu điện, hai khăn mặt, chải đánh răng cũng hai cái nốt. Tống Đạm Bạc tựa hồ trong lòng cũng rất vui vẻ, bây giờ có người cùng anh ăn cơm, cùng anh xem tivi, cùng anh tán gẫu, hơn nữa đối phương lại là một chàng thanh niên đẹp trai lanh lợi, cảm giác vô cùng tốt. Chỉ là Tống Đạm Bạc không hề biết bên trong hai rương hành lý khổ lớn của cậu là gì. Hà Du Nhiên lấy từ trong hai rương hành lý của cậu những đồ dùng hàng ngày, một bộ cảnh phục, một bộ quần áo thể thao, còn có hai bộ đồ ngủ. Những vật dùng hàng ngày khác hoàn toàn không có. Còn lại trong rương hành lý, là hai khối đá lớn được vải bố dày phủ kín hoàn toàn!

9. Chương 9

ăn và các bảo bối à, có bảo bối nào rảnh rồi muốn thử sức ed đam không, hãy về với ta a, ta đang rất cần nhân lực, sắp vào năm 3 rồi, ta sẽ bận bù đầu à, sợ không có thời gian ed a T.T. Oaoaoaoaoaoaoa. Có ai nghe được lời thỉnh cầu của ta không T.T

Đến giờ cơm tối, Tống Đạm Bạc gõ cửa phòng Hà Du Nhiên, cậu đi ra đã thấy trên bàn bày sẵn sàng đồ ăn, bốn món ăn cùng một món canh, bữa tối do Tống Đạm Bạc chuẩn bị đầy đủ hương vị. Hà Du Nhiên vẻ mặt vô cùng mừng rỡ, nói: “Đội trưởng, xem ra em sau này sẽ được hưởng phúc rồi, tay nghề vào bếp của anh thật tuyệt a.” “Tiểu Hà, mau tới ngồi đi. Đêm nay chính là mở tiệc chào mừng cậu, đương nhiên không có rượu là không được rồi.” Tống Đạm Bạc không biết lấy từ đâu ra hai chai Vodka. “Rượu Tây luôn a, đội trưởng.” Tống Đạm Bạc cười cười, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, lại nghĩ thầm trong bụng, đừng có xem thường tôi.

“Tiểu Hà, sao cậu không ở với ba cậu mà phải ra đội trình sát hình sự ở tỉnh thành này làm hình cảnh thế?” “Thành phố này là thành phố lớn thứ hai của tỉnh, đô thị phồn hoa, em từ nhỏ lớn lên ở đây. Hơn nữa, xa nhà sẽ giúp em rèn luyện được bản thân. Ở bên cạnh ba mẹ, họ cứ xem em là con nít, như thế em sẽ không có cách nào trưởng thành được. Ba của em muốn em phải hảo hảo học tập đội trưởng, ba bảo đội trưởng tuổi trẻ tài cao, là người hàng năm đều được khen thưởng.” “Ha ha, Hà cục trưởng quá khen rồi. Tiểu Hà, sau này chỉ cần tôi có thể giúp được, cậu cứ mở miệng. Hà cục trưởng đối với tôi có ơn tri ngộ, tôi chắc chắn sẽ toàn tâm toàn ý giúp đỡ cậu.” “Cảm ơn đội trưởng. À mà đội trưởng, anh bảo anh không có bạn gái à?” Tống Đạm Bạc hơi xấu hổ, lên tiếng: “Đúng thế. Ôi, nhiều năm qua không gặp đúng người cần gặp. Nếu tiến đến hôn nhân chỉ vì trách nhiệm, như thế không thể chấp nhận được, nếu không phải là có lỗi với chính mình, thì cũng là có lỗi với đối phương.”

Sau ba lượt rượu, cả hai mặt mày đều đã trở nên đỏ hồng, đầu lưỡi run run, cảm giác dưới yết hầu cùng thực quản nóng bức như lửa đốt, đầu óc mơ mơ màng màng không còn tỉnh táo, trời đất quay cuồng, khung cảnh xung quanh hoàn toàn trở nên mờ ảo. Những lời nói cử chỉ khách khí phải phép trước đó đều biến mất. Hà Du Nhiên thỏa mãn ợ một tiếng, nói: “Đội trưởng, cảm ơn đội trưởng đêm nay đã chiêu đãi em rượu hảo hạng.” “Tiểu Hà, ách, tôi nói nghe này Tiểu Hà, đừng gọi tôi là đội trưởng nữa, cảm thấy quá xa lạ a, sau này cứ gọi tôi là Tống ca là được.” “Tống, cái này, Tống ca. Sau này Hà Du Nhiên em phải trông cậy vào Tống ca rồi đó. Tống ca, em mời anh một ly nữa, cảm ơn anh, nào, Tống ca nâng ly.” “Yên tâm, anh nhất định che chở cho cậu. Nào uống đi, tiếp tục uống nào, đêm nay phải uống hết hai chai này mới được. Cạn ly.”

Tống Đạm Bạc cầm lấy ly rượu, nhắm đến nửa ngày, cuối cùng mới chạm được đến ly rượu trên tay Hà Du Nhiên. Tống Đạm Bạc nằm nhoài trên bàn ăn, hai mắt mơ màng, bộ mặt như thấy gái đẹp mà nhìn chăm chăm gương mặt tuấn tú của Hà Du Nhiên, run run rẩy rẩy mà lên tiếng: “Tiểu Hà a Tiểu Hà, cậu sao lại đẹp trai đến như vậy. Thật là một tiểu tử đẹp trai mà. Đặc biệt là đêm nay cậu uống say, sắc mặt so với bình thường còn đẹp hơn rất nhiều, hồng hồng nhạt nhạt, thật giống một quả táo lớn a, thật khiến tôi muốn cắn một phát.” Hà Du Nhiên âm thầm buồn cười, xem ra Tống Đạm Bạc đúng là đã uống say rồi, cũng bắt đầu nói hàm hồ rồi. Có điều nhờ thế cậu mới biết về ngoài này của mình, cũng thật sự có thể hấp dẫn một nam nhân đã qua tuổi bắt đầu xây dựng sự nghiệp. Anh bình thường rất thận trọng, chỉ có uống say mới có thể lộ ra ánh mắt cùng vẻ mặt như si mê thiếu nữ này.

Hà Du Nhiên tiếp tục giả say, xem ra hiện tại có thể tiến hành bước hành động kế tiếp. “Tống ca, anh không thấy nóng ư? Em sao lại cảm giác cơ thể như có lửa thiêu đốt bên trong vậy a.” Khuôn mặt Hà Du Nhiên đỏ bừng, giống như một đóa hoa kiều diễm ướt át mời gọi người qua đường hái lấy. Tống Đạm Bạc nằm trên bàn, trên mặt mang theo vẻ si mê mà cười, nửa ngày cũng không nói gì, xem ra hẳn là đầu óc đã ngưng hoạt động rồi. Hà Du Nhiên cũng chẳng quản nhiều, đem khay trên cổ áo mở ra, ánh mắt Tống Đạm Bạc không ngừng lơ lửng nơi cần cổ trắng nõn cùng xương quai xanh của cậu.

Hà Du Nhiên bắt đầu mở hết khay áo, bộ ngực gầy tinh tế từ từ hiện ra trước mắt Tống Đạm Bạc, Tống Đạm Bạc không hề có bất kỳ động tác gì, nhưng ánh mắt đã trở nên vô cùng nóng bỏng. Trên người Hà Du Nhiên không có cơ thịt nhưng cũng không hề có một vết sẹo, da dẻ căng mịn, trắng nõn mê người: “A, mắt

hơn nhiều rồi, thật thoải mái a. Em muốn cởi tiếp, em muốn tiếp tục cởi tiếp.” Tổng Đạm Bạc ánh mắt vẫn theo sát từng cử động của Hà Du Nhiên. Hà Du Nhiên bắt đầu kéo mở dây kéo quần, một khắc đó, Tổng Đạm Bạc vô thức nuốt một ngụm nước miếng, thanh âm kia khiến dục vọng trong người anh trỗi dậy, dọa đến chính mình cũng giật mình.

Rất nhanh, người thiếu niên dung mạo anh tuấn trước mắt kia chỉ còn độc nhất mỗi chiếc quần lót trắng. Đúng vào lúc này, Tổng Đạm Bạc tựa như được lên dây cót, nhảy dựng lên một cái, kéo lấy Hà Du Nhiên, muốn kéo cậu về phía buồng tắm, có chút khó khăn mở miệng nói: “Tiểu Hà, cậu uống say rồi, cậu cần phải thanh tỉnh một chút.” Hà Du Nhiên làm bộ say ngà ngà, rên rĩ nói: “Không có, không có, em không có say?” “Còn bảo không say, cậu nghĩ cậu cởi quần áo thì sẽ trở thành mỹ nam ư? Cậu định ở đây múa thoát y à? Cậu không thấy lão tử là nam nhân hử? Muốn nhảy múa gì thì nhảy múa trước mặt bạn gái của mình đấy.”

Hà Du Nhiên bình thường trở lại, cậu không thể nhanh như thế có thể chế ngự được Tổng Đạm Bạc. Đối phương là một cảnh sát hình sự trung niên, coi như là lúc say rượu, cảnh sát hình sự cơ bản đều luôn giữ vững được lý trí cùng bình tĩnh mà chiến thắng tất cả, chiến thắng cả dục vọng nhen nhóm trong lòng. Tổng Đạm Bạc đem Hà Du Nhiên bỏ vào trong bồn tắm, bất thành linh mở nước lạnh ra. Dòng nước lạnh thấu xương xối xuống người Hà Du Nhiên khiến cậu giật nảy mình. Tổng Đạm Bạc thấy cậu phản ứng như vậy vội nói: “Thật ngại quá Tiểu Hà, tôi quên mở nước nóng.” Hà Du Nhiên dứt khoát nằm ngửa trong bồn tắm, cậu không hề phát hiện ra bản thân hiện tại thật sự là quá câu dẫn người khác, quần lót bởi vì thấm nước đã biến thành một màu trong suốt, có thể thấy rõ hạ thân của Hà Du Nhiên. Có lẽ do dẫn vật hồi nãy, hạ thân của cậu có chút trương lên. Tổng Đạm Bạc dán mắt vào hạ thân của cậu một hồi, lại mau chóng dời tầm mắt đi, lên tiếng: “Tiểu Hà, cậu tắm đi, tôi ra ngoài.” Tổng Đạm Bạc đi vào phòng ngủ chính, thay đồ ngủ ngã ở trên giường, cảm giác nhấp nhô từ từ lắng xuống, nghĩ thầm, có thể cậu ấy không phải cố ý, cậu ấy chỉ là uống say thôi.

Không biết qua bao lâu, Tổng Đạm Bạc đứng dậy đi đến buồng tắm, đèn đã được tắt, xem ra Hà Du Nhiên đã đi ngủ. Tổng Đạm Bạc tiến vào buồng tắm, ngồi trên nắp bồn cầu, cởi áo ngủ ra, cơ bụng sáu múi hiện ra bên ngoài (múi kia *chảy dãi*). Anh đưa tay luồn vào quần lót (:v), hạ thân to lớn bật ra ngoài, tiếng rên rĩ nhàn nhạt trôi trong không khí. Hà Du Nhiên im lặng đứng bên ngoài phòng tắm, một nụ cười nhạt hiện trên khóe miệng, ngập tràn ác ý, thầm nghĩ, xem ra mặc dù mình không thu được thắng lợi nhưng là không có thất bại, Tổng cảnh quan, thời gian còn dài a. (rốt cuộc thì nụ cười nhạt của cưng có ý gì =3=)

10. Chương 10

Sáng hôm sau Hà Du Nhiên mặc đồ ngủ Tổng Đạm Bạc đưa cho cậu, đỡ lấy đầu vẫn còn chút đau do say rượu ngồi xuống sofa. Tổng Đạm Bạc cũng đang mặc đồ ngủ, phía trước mang một cái tạp dề hoa thật to ở nhà bếp bận bịu chạy đi chạy lại chuẩn bị bữa sáng. Hà Du Nhiên thầm nghĩ, con mẹ nó, mình thật sự chính là gặp được một kiểu mẫu đàn ông vì gia đình cực tốt, người con gái nào gả cho anh ta, thực sự là hạnh phúc a. Đáng tiếc, Tổng cảnh quan đời này không cưới được nữ nhân rồi (:v). “Tổng ca, dậy sớm vậy a?” “Tiểu Hà, đầu còn đau không? Ngày hôm qua chút rượu kia còn không đủ chuốt say tôi.” “Đầu vẫn ổn, a, vẫn còn có chút đau.” Hà Du Nhiên nghĩ thầm, nguyên lai ngày hôm qua anh cũng là giả say, so với tôi còn giống hơn nhiều. Kỳ thực, Hà Du Nhiên không hề hiểu rõ Tổng Đạm Bạc, Tổng Đạm Bạc chính là đang giữ thể diện cho mình. Anh ngày hôm qua xác thực say rồi, chỉ ít chính là say vào lúc Hà Du Nhiên cởi hết quần áo.

Hai người lái xe đến cục cảnh sát, Hà Du Nhiên lên tiếng: “Em thật hạnh phúc, từ nay về sau, Tổng ca vừa là đầu bếp lại kiêm luôn lái xe cho em rồi.” “Kỹ thuật lái xe cùng khả năng nấu nướng của anh có thể xứng là đầu bếp và tài xế của cậu ư?” “Đương nhiên rồi, em thật muốn cầm lấy một cái loa thật lớn ở đội trình sát hình sự chúng ta tuyên truyền một hồi, để cho bọn họ đều hâm mộ em. Tổng ca, thơm một cái. Mua” Tổng Đạm Bạc mở cửa xe, dùng tay phải lau đi gò má cười cười, lại nghĩ thầm, cái giai đoạn cả hai xa lạ khách khí với nhau xem ra đã trôi qua rồi, tiểu tử này thân thiết rồi vẫn là thật đáng yêu.

Tổng Đạm Bạc vừa ngắm nhìn cậu, vừa lên tiếng: “Cậu có vẻ hả hê nhỉ, thật không biết lớn nhỏ. Anh đây chỉ là đang nhường cậu thôi đấy.” “Ồ, Tổng ca có muốn một ngày nào đó so tài với em không? Em chưa chắc đã thua anh.” “Ha ha. Với cái cơ thể ốm yếu này ư? Anh ngày hôm qua cũng đã nhìn thấy hết của cậu rồi. Cậu đối với anh vẫn đúng là khách sáo, tiểu đệ đệ cũng để cho anh đây nhìn thấy a.” “Ồ ô, anh nhìn lên em, em cũng phải nhìn lại của anh.” Dứt lời, Hà Du Nhiên đưa tay kéo lấy cánh tay của Tổng Đạm Bạc, làm nũng: “Ai ai, cửa xe đang mở, tối về anh sẽ cho cậu xem lại là được chứ gì. Mà ngày hôm qua không phải cậu cố ý cởi ra cho anh nhìn sao? “Ai nói? Em ngày hôm qua chính là uống nhiều rượu nên mới sinh nhiệt!” “Ha ha, chí ít rượu vào không đánh mất lý trí, anh đây đã cảm ơn trời đất lắm rồi.” “Em liền như thể mê người ư? Em chả lẽ lại chịu đựng chạm với một người đàn ông à?” “Ách, anh đây chỉ nói đùa thôi mà.”

Các đội viên trình sát hình sự nhìn thấy Tổng Đạm Bạc cùng Hà Du Nhiên một trước một sau đi vào, mọi người vẫn lịch sự cúi người coi như chào hỏi lẫn nhau. Một đội viên nói đùa: “Ồ, Tổng đội thật sự quan tâm đến công tử của cục trưởng a. Không chỉ tối đưa về nhà, sáng sớm cũng đến cửa đón người.” “Ách, tôi cũng chỉ tiện đường thôi mà.” Hà Du Nhiên đi đến nháy mắt với các đội viên mấy cái, ý là, các người cứ ước ao đi, chỉ có mình tôi có được đặc quyền này thôi.

Chốc lát sau đó, mọi người bắt đầu tập trung vào công việc. “Mọi người nếu đều đến đông đủ, chúng ta bắt đầu một cuộc họp ngắn đi. Ba án mạng phát sinh trước đó có rất nhiều chỗ tương tự, hiện tại mọi người phân ra ba tổ riêng biệt tiếp tục thâm nhập sâu vào cùng với tìm kiếm điều tra manh mối từ hết thấy những người có liên quan đến ba vụ án này, không được bỏ qua bất kì manh mối gì. Mục tiêu chung của cả ba nhóm chính là, dựa vào các điểm giống nhau cùng những điểm khác biệt của cả ba vụ án mà lập ra bảng tổng kết, điều này sẽ giúp chúng ta thuận tiện hơn trong việc thâm nhập thảo luận và phân tích.” “Vâng.” Toàn thể đội viên đều hô lên nhận lệnh. Hà Du Nhiên làm phụ tá cho Tổng Đạm Bạc, các đội viên khác bắt đầu chia nhau hành động.

11. Chương 11

Trời tối muộn cả hai mới lái xe về đến nhà, vừa mới vào cửa, Tổng Đạm Bạc liền rửa tay rồi tiến vào bếp, lên tiếng nói: “Tiểu thiếu gia, người có cần nhắc hay không vào bếp phụ ta một tay a? Người vẫn là chuẩn bị mỗi ngày ăn không hả?” “Tổng ca, em nào dám ăn không, nếu không Tổng ca sẽ không cho em xem tiểu đệ đệ của anh.” “Ha ha, cái tên gốc nhà người. Vả miệng.” “Tại sao vả miệng em? Em có làm gì sai đâu a? Ồ ô.” “Được rồi, mau vào bếp phụ một tay.”

Hai người ăn xong cơm tối, vừa thu thập chén bát mới được rửa sạch xong, Hà Du Nhiên bắt đầu quần lấy Tổng Đạm Bạc muốn xem tiểu đệ đệ của anh. “Tiểu Hà, cậu hiện tại là giai đoạn dậy thì, muốn nhìn thân thể nghệ thuật thì chính mình tìm kiếm mấy em gái đảo quốc hay là vài mối tình đi, cứ quần lấy anh của cậu làm gì hả?” “Mấy em gái đảo quốc có thân thể đẹp như của Tổng ca ư? Chúng ta đều là nam nhân, nhìn cũng sẽ không mang thai a, trừ khi anh lòng mang tà niệm.” “Ách, thật sự là không lay chuyển được cậu mà. Được rồi, ngồi trên sofa đi. Anh đây cho cậu chiêm ngưỡng hiện trường biểu diễn thân thể nghệ thuật.”

Tổng Đạm Bạc mở quần, đứng trước sofa, cởi bỏ cảnh phục bên trong, cơ bụng sáu múi sống động hiện ra trước mắt Hà Du Nhiên. Tổng Đạm Bạc cười cười bắt chước mấy động tác khom lưng gập cánh tay biểu diễn cơ bắp của các vận động viên biểu diễn thể hình, Hà Du Nhiên cũng cười cười nhìn anh, lập tức nói: “Tổng ca, nhanh, quần quần.” “Con mẹ nó, Tiểu Hà, cơ ngực, cơ bụng của lão tử cũng phô diễn cho cậu xem rồi, cậu còn không thỏa mãn a?” “Em muốn xem tiểu đệ đệ.” “Không, cho, xem!” “Không được, anh không cho em xem, em sẽ không cho anh ngủ!” “Cậu, anh đây hết chỗ nói rồi.”

Tổng Đạm Bạc cúi người cởi bỏ quần cảnh phục, chỉ chừa lại độc mỗi cái quần lót trên người, anh ghé đến trước mắt Hà Du Nhiên, cúi người lại phô diễn mấy động tác khoe cơ bắp của bản thân, cười cười nhìn vào đôi mắt to long lanh của Hà Du Nhiên từng chữ từng chữ một rõ ràng nói ra: “Đủ...chưa?” Thân hình cơ

bắp này thật sự vô cùng hoàn hảo, vai rộng eo nhỏ chân dài, trên người các khối cơ bắp gồ ghề thích thú, hình dáng rõ ràng. Hà Du Nhiên ánh mắt cũng mang ý cười mà nhìn lại Tống Đạm Bạc.

Trong khi Tống Đạm Bạc vẫn đang chìm đắm trong con người đen láy của Hà Du Nhiên, đáy mắt Hà Du Nhiên có tia gọn sóng lướt qua, Hà Du Nhiên dời ánh mắt thấp xuống phía dưới quần lót của Tống Đạm Bạc, cúi đầu liếc mắt nhìn, nhỏ giọng ồ một tiếng, tự than thở cái kia bình thường đã không hề nhỏ, nếu như hoàn toàn * lên, cái kia..... Thế nhưng gò má Hà Du Nhiên xuất hiện một mảnh ửng hồng. Tống Đạm Bạc cũng hướng mắt xuống phía dưới, mặt lập tức đỏ ửng, bởi vì anh không biết nơi đó của mình không biết lúc nào đã bắt đầu có phản ứng.

“Tống ca, anh nghĩ cái gì thế? Nơi này của anh.....” Tống Đạm Bạc khuôn mặt ửng hồng nhanh chóng ôm lấy quần lót mà chạy vào buồng tắm, phía sau thoang thoảng vang vọng tiếng cười ngây thơ giống như trẻ con của Hà Du Nhiên, cũng tốt xem ra Hà Du Nhiên chỉ cảm thấy đây là một chuyện cười. Tống Đạm Bạc ngồi trên nắp bồn cầu, trong lòng một trận gọn sóng, thật sự là quá mất mặt a. Nhưng cũng không thể trách anh a, anh vốn là con, ở trước mặt một người con trai khác biểu diễn cơ thể, vì thế có phản ứng là chuyện bình thường.

Ngồi một hồi, Hà Du Nhiên mở cửa phòng tắm, trên môi cậu vẫn mang nụ cười, bình tĩnh nói: “Tống ca, kỳ thực anh yêu thích nam nhân phải không? Đây chính là nguyên nhân đến bây giờ anh vẫn chưa kết hôn ư? Thời đại nào rồi, em sẽ không cười nhạo anh vì chuyện này.” Tống Đạm Bạc cố gắng để bản thân bình tĩnh trở lại, im lặng một chút mới lên tiếng: “Tiểu Hà, thật ngại, cậu, nếu như cậu cảm thấy cùng một người đồng tính luyện ái ở cùng một chỗ sẽ không thoải mái, cậu có thể chuyển đi. Chúng ta vẫn một đội viên của đội trinh sát hình sự, con người của tôi công tư rõ ràng.” “Tống ca, em sẽ không kì thị anh. Em cũng sẽ không dọn đi. Không có chuyện gì cả, em coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Em đi xem tivi.” Hà Du Nhiên nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi ra, tiếng bước chân của cậu không hề có chút rối loạn. Tống Đạm Bạc nhắm hai mắt, nghĩ thầm, cũng còn tốt. Tiểu Hà, cảm ơn cậu.

Buổi tối hôm ấy, Hà Du Nhiên nằm trong chăn, trên mặt mang theo nét cười nhạt châm chọc. Nghĩ thầm không ngờ quan hệ của mình với anh ta lại tiến triển nhanh như vậy, anh ta đối với mình một điểm dễ phòng cũng không có, xem ra vẫn là thân phận của mình giúp mình một đại ân. Bây giờ thậm chí còn đối với mình sinh ra cảm kích, thật quá con mẹ nhà hấn ca tụng. Không kỳ thị không chán ghét đồng tính luyện ái ư? Thật nực cười, ta căm ghét nhất...kỳ thị nhất chính là đồng tính luyện ái! Bởi vì ta chính là con mẹ nó đồng tính luyện ái! Chính là con mẹ nó biến thái! Thế nhưng không có cách nào cả, ta chính là nhìn qua thân thể nam nhân mới có thể biến thái cương cứng lên! Hà Du Nhiên khóc, cậu cứ suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, nước mắt cứ như thế trào ra. Trên thế giới này kẻ cậu ghét nhất chính là bản thân mình.

Thật sự vẫn không biết xưng hô sao cho hay. - ____ -

12. Chương 12

Hà Du Nhiên thật sự không có bất kỳ thay đổi gì, cậu vẫn mỗi ngày cùng Tống Đạm Bạc cười cười nói nói, hai người cùng đều giả ngơ coi như đêm đó chưa hề có gì xảy ra. Một vài nữ đội viên trinh sát hình sự bắt đầu nhiều chuyện về đội trưởng bọn họ cùng tiểu soái ca vừa mới chuyển đến, cái gì mà cùng vào cùng ra. Tống Đạm Bạc đối với Hà Du Nhiên rõ ràng chăm lo săn sóc, Hà Du Nhiên đối với Tống Đạm Bạc không muốn xa rời cũng rất rõ ràng. Hà Du Nhiên thẳng thắn nói với mọi người, cậu và Tống Đạm Bạc đang sống cùng một chỗ với nhau. Tống Đạm Bạc có tình cảm với người cùng giới, điều này các đội viên cũng có suy đoán được và nghe thấy, vì thế các đội viên bắt đầu hoài nghi quan hệ của Tống Đạm Bạc cùng Hà Du Nhiên. Trước mặt các đội viên Hà Du Nhiên cố ý liếc mắt đưa tình với Tống Đạm Bạc. Tuy rằng hai người không phải là loại quan hệ kia, thế nhưng Tống Đạm Bạc đối với những suy đoán cùng bàn tán của các đội viên kia không tỏ rõ ý kiến. Đương nhiên mọi người nghị luận sôi nổi cũng chỉ là những chuyện cười trong lúc trà cơm sau khi làm việc căng thẳng.

Sau khi tan tầm, Hà Du Nhiên nói cậu có một đồng học cùng trường cảnh sát đến thành phố bọn họ chơi, đêm nay muốn cùng đồng học tụ hội, không thể cùng Tống Đạm Bạc cùng nhau về nhà rồi. Tống Đạm Bạc bảo muốn lái xe đưa Hà Du Nhiên đi nhưng cậu lại từ chối, nói rằng Tống Đạm Bạc một ngày thăm viếng điều tra cực khổ rồi, nên sớm về nhà nghỉ ngơi. Tống Đạm Bạc thật sự là mệt mỏi, cũng chẳng muốn một mình ăn tối, nên bữa cơm này chỉ ăn tạm mì gói, sau khi tắm xong lập tức lên giường nghỉ ngơi.

Tống Đạm Bạc mơ mơ màng màng ngủ, nửa đêm anh rời giường đi vệ sinh, đồng hồ trên tường đã điểm ba giờ sáng, anh nghĩ bụng Hà Du Nhiên đã ngủ từ lâu. Không ngờ thấy đèn buồng tắm vẫn sáng, anh thăm dò gõ gõ cửa, hỏi: “Tiểu Hà? Cậu đang ở bên trong ư?” Bên trong truyền đến thanh âm yếu ớt của Hà Du Nhiên: “Tống ca, anh có thể vào không?”

Tống Đạm Bạc mở cửa phòng tắm, nhìn thấy Hà Du Nhiên thân thể không một mảnh vải hai tay ôm lấy đầu gối ngồi trong bồn tắm, cậu ngẩng đầu nhìn Tống Đạm Bạc, anh nhìn Hà Du Nhiên, cảm thấy cậu không giống như ngày thường. Tống Đạm Bạc ngồi xổm xuống, sờ sờ mặt Hà Du Nhiên, gò má lạnh lẽo. Anh lại sờ sờ nước trong bồn tắm, nước lạnh đến thấu xương. Tống Đạm Bạc lo lắng hỏi: “Tiểu Hà, cậu làm sao vậy? Lần nữa xả chút nước nóng đi, cậu như vậy sẽ cảm lạnh mất.”

“Tống ca.” Hà Du Nhiên nâng người lên đưa tay vuốt ve vai của Tống Đạm Bạc, giống như một đứa trẻ tìm kiếm hơi ấm: “Tiểu Hà, cậu làm sao vậy?” Hà Du Nhiên hồi lâu cũng không trả lời. Tống Đạm Bạc tùy ý cậu vuốt ve, một cánh đuôi ra thả xuống trong bồn nước, sau đó mở vòi sen xả ra một chút nước nóng.

“Tống ca, ta thật cảm ghét bản thân mình.” “Sao vậy? Cùng đồng học của cậu cãi nhau ư?” Hà Du Nhiên không hề trả lời, không còn nói thêm câu nào. Tống Đạm Bạc để Hà Du Nhiên ngâm người một lúc trong nước nóng, sau đó dìu cậu đứng dậy giúp cậu dùng khăn tắm lau khô cơ thể, sau đó đưa tay bế lấy Hà Du Nhiên ôm vào trên giường của chính mình, Hà Du Nhiên cũng không hề phản kháng, mặc kệ cho Tống Đạm Bạc muốn làm gì thì làm. Tống Đạm Bạc cởi bỏ áo ngủ của mình ôm lấy Hà Du Nhiên mà ngủ, anh muốn dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm lấy cơ thể lạnh lẽo trong ***g ngực, thế nhưng thân thể trong ***g ngực vẫn lạnh lẽo, có cảm giác chỉ có thể ấm lên tí xíu. Tống Đạm Bạc ôm chặt lấy thân thể kia trong ***g ngực, lại ngửi được hương thơm kì lạ kia, có lẽ là mùi hương cơ thể Hà Du Nhiên. Tống Đạm Bạc ôm Hà Du Nhiên ngủ một đêm, tuy rằng cơ thể đều dán chặt với nhau, thế nhưng không quan tâm đến hoàn cảnh, hạ thân Tống Đạm Bạc cũng không lên phản ứng.

Cần editor *đập đầu vào tường”

13. Chương 13

Sáng sớm hôm sau, Hà Du Nhiên ở trong lòng Tống Đạm Bạc mà tỉnh lại, thân thể hai người dán sát vào nhau. Hà Du Nhiên có chút không thoải mái, cậu tránh thoát cái ôm của Tống Đạm Bạc, nhích nhích đến cạnh giường. Tống Đạm Bạc cũng đã tỉnh, anh ý thức được Hà Du Nhiên có thể không quá yêu thích cùng người khác tiếp xúc gần gũi, anh lên tiếng: “Tiểu Hà, cậu đã tỉnh? Cậu ngày hôm qua làm sao vậy? Hiện tại có thể nói cho tôi biết có chuyện gì không?” Hà Du Nhiên lộ ra vẻ do dự, sau đó có chút lạnh nhạt nói: “Em chỉ là cùng đồng học lúc tán gẫu chuyện cũ ở trường cảnh sát, trong lòng có chút cảm khái mà thôi. Cảm ơn Tống ca đã quan tâm em.” Dứt lời, Hà Du Nhiên nở ra một nụ cười hiền lành. Tống Đạm Bạc cười đưa tay chà sát một hồi sống mũi của Hà Du Nhiên, bộ dáng xem ra là đã yên tâm.

Tống Đạm Bạc đứng dậy rời khỏi ổ chăn, lúc này mới ý thức được thân thể chính mình không một mảnh vải che thân, Hà Du Nhiên liếc nhìn đến hạ thân của Tống Đạm Bạc, nơi đó..... Tống Đạm Bạc cảm giác được tầm mắt Hà Du Nhiên hướng phía dưới, anh cúi đầu vừa nhìn, trong nháy mắt máu trong người đều dâng lên tới mặt, vội vàng giải thích: “Hiện tượng tự nhiên thôi, chớ để ý a.” Hà Du Nhiên kéo chăn che lấy mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt long lanh nhìn Tống Đạm Bạc, giống như một tiểu hài tử xấu hổ. “Tôi đi tắm.” Tống Đạm Bạc dứt lời đứng dậy rời đi.

Hà Du Nhiên dưới chân nở ra một nụ cười lạnh lùng, cậu thầm nghĩ, ha ha, người đàn ông này thật có tâm lòng bao dung a, mặt dịu dàng này quả thực cùng mặt thâm trầm bình tĩnh của hắn khi làm việc thật giống như hai người khác nhau a, hắn quan tâm mình như vậy, đối xử tốt như thế, thực sự nằm ngoài dự liệu của mình a, bản thân cũng chỉ trùng hợp dùng một thủ đoạn nhỏ.

Tổng Đạm Bạc ngâm mình trong bồn tắm, nhìn hạ thân chính mình đang dựng đứng, nghĩ thầm, sự vô ý câu dẫn của tiểu gia hỏa này thật sự có thể muốn mạng của mình a, may mà mình định tính tốt. Anh đưa tay nắm chặt hạ thân, tự mình chìm đắm bên trong hưởng thụ.

Một trận tiếng nhạc vang lên, người nào đó đang say sưa chìm đắm trong những tính toán của mình bị dọa cho nhảy dựng, một giây sau cậu mới ý thức được điện thoại của Tổng Đạm Bạc đặt trên tủ đầu giường đang kêu. Cậu đứng dậy cầm lấy điện thoại di động, thấy trên màn hình điện thoại hiện tên một đội viên trong đội trinh sát hình sự, Hà Du Nhiên bắt máy, trong điện thoại truyền đến thanh âm hốt hoảng của đối phương, “Tổng đội?” “Thật không tiện, tôi là Hà Du Nhiên, Tổng đội đang tắm.” “Tiểu Hà, chúng ta nhận được báo án, tối hôm qua đã xảy ra án tử thứ tư, xin cậu lập tức chuyển cáo đến Tổng đội.” “Được được, tôi biết rồi.” Hà Du Nhiên một bước nhảy xuống giường, vọt tới buồng tắm. Tổng Đạm Bạc còn nằm trong bồn tắm, vẫn còn đang chìm đắm trong dư vị chưa thể thoát ra được. Thế nhưng khi nghe được tin tức, Tổng Đạm Bạc hành động như hít thuốc, nhanh chóng bật dậy, hai người mười phút sau song song rời nhà hỏa tốc đi tới cục cảnh sát.

14. Chương 14

Người bị hại lần này là một thiếu gia nhà giàu, đội trinh sát hình sự chạy đến biệt thự của vị thiếu gia này, Tổng Đạm Bạc nghe một đội viên báo cáo lại vụ án. “Người báo án chính là bảo mẫu nhà cậu ta, sáng sớm bảo mẫu lên lầu đưa bữa sáng, thì phát hiện cửa phòng ngủ mở rộng, bà ta liếc mắt liền thấy hai người nam nằm trong vũng máu, trên giường một vũng máu lớn. Một người trong đó là thiếu gia của bà ta, người kia là bạn thân của vị thiếu gia kia. Theo bảo mẫu biết được, hai người này là loại quan hệ kia, vị bạn thân này kỳ thực chính là nam sủng của thiếu gia. Nam sủng này chính là giúp thiếu gia thỏa mãn chuyện giường chiếu, định kỳ thiếu gia sẽ trả cho nam sủng này sinh hoạt phí.” “Đi, chúng ta đi vào biệt thự xem xét. Hai đội viên tiếp tục phụ trách thu thập thêm thông tin từ bảo mẫu cùng người khác trong nhà để hiểu rõ tình huống, những người khác theo tôi lên lầu hai phòng ngủ kiểm tra.” “Rõ.”

Cửa phòng ngủ được bảo mẫu đóng lại để giữ nguyên hiện trường. Vừa mới mở cửa bước vào phòng ngủ, tất cả mọi người một trận kinh ngạc, bởi vì.... cảnh tượng này quả thực chính là hiện trường mà các đội viên giả định dựng lại trước khi nhìn thấy hiện trường phát sinh án. “Không nghĩ ngờ chút nào, nơi này chính là hiện trường phát sinh án mạng.” Hai thi thể nam giới trần trụi dính lấy nhau trên giường, một thi thể còn hoàn chỉnh, thi thể nam khác thì bị tách thành ba đoạn. Cả hai thi thể tử trạng thống khổ, dưới thân trên giường một mảng máu lớn vô cùng bắt mắt, giống như một đóa hoa ăn thịt người kiêu diễm, tựa hồ muốn đem hai người chết nuốt xuống. Tất cả mọi người nghe được mùi hạnh nhân nồng nặc trong phòng. “Kali xyanua.” Tất cả đều nhất trí đồng tình. “Tất cả mọi người lập tức lui ra phòng ngủ, mặc quần áo chống độc trở vào lần hai.” “Đã rõ.”

Mọi người mặc đồ phòng hộ xong xuôi, lần thứ hai tiến vào phòng ngủ. Người đội viên phụ trách việc chụp ảnh bận rộn chụp ảnh ở các góc độ khác nhau, sau khi chụp xong, hai pháp y tiến lên kiểm tra xác chết. Người chết trúng phải kali xyanua bởi hít ma túy, đồng tử giãn to, sắc mặt cũng không tím tái, điểm này không giống với những trường hợp trúng độc do chất hóa học khác. Tứ chi cả hai co rút lại, trước khi chết có lẽ đã trải qua cơn giằng co giằng co nghiêm trọng. Khuôn mặt cả hai vô cùng dữ tợn, hai mắt trợn tròn, tử trạng thống khổ thể hiện rõ ràng.

Mặt đất cạnh đầu giường có một cái ly có chân bị vỡ, ly nhỏ có chân, trên đất còn lưu lại một ít rượu đỏ, bên cạnh ly là một con dao phay, mặt trên vẫn còn dính máu. Cạnh đầu giường lại phát hiện thêm hai chiếc hộp trong suốt có chứa phần thân cùng tinh hoàn, còn có một di thư của người nam sủng kia nói về việc chịu trách nhiệm với án mạng này. Một vài đội viên tiến lên thu thập vật chứng để đem đi kiểm nghiệm hóa

học, kiểm nghiệm huyết dịch, vân tay cũng như chữ viết. Pháp y bước đầu kiểm nghiệm, hai người trước khi chết có dấu hiệu quan hệ ***. Căn cứ tình trạng cương cứng của xác chết cùng thi ban phán đoán, một người chết từ khoảng thời điểm rạng sáng đến chừng hai giờ sáng, người kia thì chết khoảng từ một rưỡi sáng đến khoảng chừng ba rưỡi sáng. Xem ra hung thủ bỏ ra nửa giờ tách xác xong cũng tự sát theo.

Tổng Đạm Bạc quan sát Hà Du Nhiên vài lần, cậu đứng bên cạnh pháp y, quan sát pháp y kiểm tra xác chết. Anh nghĩ thầm, tiểu tử này hẳn là lần đầu đến hiện trường án mạng giết người, vậy mà lại không có tình trạng buồn nôn hay không thoải mái, tố chất tâm lý của cậu ta rất tốt.

Đội viên đi thu thập thông tin từ người nhà cuối cùng cũng xong, vội đi đến báo cáo với Tổng Đạm Bạc, người nhà cùng người hầu đều bảo đêm qua không hề nghe thấy bất kì âm thanh kỳ quái nào, có thể là do gian phòng được cách âm tốt, hơn nữa những người khác trong nhà đều ở tại tầng ba, chỉ có phòng ngủ của vị thiếu gia này cùng nam sủng ở lầu hai. Bởi vậy kết luận, thời gian nam sủng sát hại cùng tách xác vị thiếu gia nhà giàu này thì cửa đã được khóa lại. Nam sủng uống kali xyanua xong, thời điểm thuốc chưa thấm hẳn thì xuống giường mở cửa phòng ngủ, là vì muốn người nhà thiếu gia nhanh chóng phát hiện xác chết.

Theo bước đầu phán đoán của Tổng Đạm Bạc, nam sủng sau khi một trận cao trào với thiếu gia nhà giàu kia, lấy ra viên nhộng có chứa kali xyanua chuẩn bị trước đó, sau đó đem tách viên thuốc ra đổ vào ly rượu, sau đó lại đem ly rượu đưa cho thiếu gia nhà giàu, người này sau khi uống nhanh chóng bỏ mạng. Nam sủng dùng dao phay tách rời xác chết của hắn ta xong, để lại di thư, sau đó nuốt một viên nhộng có chứa kali xyanua khác tự sát.

Sau khi bước đầu khám nghiệm kết thúc, lưu lại hai đội viên canh giữ hiện trường, những người khác mang theo vật chứng về cục cảnh sát, tất cả đều nghe theo chỉ thị của Tổng Đạm Bạc, tiến hành điều tra bối cảnh khi còn sống của hai người chết, đồng thời thu thập thêm thông tin từ những người bạn khi cả hai còn sống thường hay liên lạc, điều tra động cơ giết người của hung thủ. Tổng Đạm Bạc quyết định đối với bốn án tử bất ngờ xảy ra này, sẽ án cùng án điều tra, tiếp tục tìm kiếm những điểm dị đồng (giống nhau kì lạ) của cả bốn vụ án.

15. Chương 15

Hà Du Nhiên vẫn tiếp tục được sắp xếp làm phụ tá bên người Tổng Đạm Bạc, anh có thể cảm thấy lần đầu tiên đích thân tới hiện trường án mạng Hà Du Nhiên vẫn là có chút dả kích không nhỏ. “Tiểu Hà, hiện tại cảm giác thế nào? Vẫn tốt chứ?” “Cũng còn tốt, bất quá vẫn là cảm giác rất sốc.” “Tâm lý của cậu như thế là đã rất khá rồi, mấy đội viên lần đầu đến hiện trường trước kia đều sẽ buồn nôn, nôn mửa liên tục mấy ngày không ăn uống gì được hết. Cậu cơm trưa hôm nay vẫn có thể ăn chứ? Tôi đi mua hộp cơm.” “Cũng không đến nỗi nào, vẫn còn muốn ăn a.” “Ha ha, không tồi không tồi. Cậu rất được nha.” Tổng Đạm Bạc ôn nhu cười, nhẹ nhàng ẩn ẩn vai Hà Du Nhiên. Hà Du Nhiên nhàn nhạt cười, biểu thị đáp lại.

“Tổng ca, hung thủ tại sao lại muốn cắt lấy phân thân cùng tinh hoàn của mình và nạn nhân? Việc này có hàm ý gì? Em trước đó nhìn thấy hai người chết hạ thân trống không, trong lòng thật sự là quay cuồng một hồi.” “Xem ra cậu vẫn còn có chút phản ứng bình thường của người lần đầu đích thân tới hiện trường án mạng.” “Tổng ca, bỗng dưng ở đâu xuất hiện bốn án tử này, hung thủ lại ở trong bóng tối điều khiển, anh nói xem bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì với nhau?” “Cái này, chúng ta vẫn còn đang trong quá trình tiếp tục điều tra. Thế nhưng có thể khẳng định, việc xử lý xác chết như thế này, đối với bốn tên hung thủ, có một loại hàm ý đặc biệt nào đó.”

Hà Du Nhiên sờ sờ cằm, suy tính chốc lát, lên tiếng: “Em có một suy đoán, bọn họ có phải hay không đều nằm trong một tổ chức bí mật? Mà cái tổ chức kia đặc biệt sùng bái hoặc là đặc biệt căm ghét việc sinh sản? Hơn nữa, bốn tên hung thủ này đều lựa chọn thời điểm người bị hại trong lúc đạt đến đỉnh điểm của khoái cảm tư duy có chút trống rỗng mà ra tay sát hại. Đây là càng nói rõ bốn tên hung thủ này đối với

vấn đề sinh sản có một loại cảm tình đặc biệt.” (dịch là sinh sản cứ thấy kì kì, từ này có ai có cách dịch hay hơn không?)

Tổng Đạm Bạc nhìn chằm chằm Hà Du Nhiên, híp mắt, có chút suy xét, sau đó liền lên tiếng: “Tiểu Hà, không sai, đây chính là mấu chốt của bốn án tử này. Thành viên của tổ chức bí mật này không ngừng giết người, chính là vì để làm một loại tế tự sinh sản nào đó. Đúng vậy, đáp án này phi thường có thể chính là sự thật. Nếu như không phá bỏ tổ chức tà giáo này, loại ác tính giết người phân thân này vẫn còn có thể tiếp tục phát sinh. Tuy rằng lực lượng cảnh sát phong tỏa tin tức, thế nhưng vẫn có một vài người dân đã biết được vụ án. Để không khiến xã hội rơi vào khủng hoảng lớn hơn, chúng ta phải nắm lấy mấu chốt của vụ án này, ngăn cản tổ chức bí mật không ngừng hành động giết người phân thân này, không thể để cho nhiều người dân trở thành người bị hại nữa.”

“Đúng vậy. Đặc biệt ngoại trừ án tử đầu tiên là người ngoài, ba án tử còn lại đều là người quen gây án, việc này rất dễ gây nên khủng hoảng xã hội phạm vi lớn.” “Xế chiều hôm nay phải ngay lập tức mở cuộc họp triệu tập hết thầy đội viên trinh sát hình sự, mục tiêu của hành động kế tiếp chính là điều tra các tổ chức tư nhân tụ hội. Để truy xét trong cái thành phố rộng lớn này thì cần phải tiêu hao một lượng lớn cảnh sát, tôi buổi chiều mở họp trước tiên báo cáo vụ án này đến cục trưởng, thỉnh cầu lên tỉnh thành xin lực lượng trợ giúp. Tiểu Hà, năng lực phân tích của cậu rất mạnh, tôi buổi tối sẽ làm bữa tối thật ngon đãi cậu.” “Cảm ơn Tổng ca.” Hà Du Nhiên cười ngại ngùng, gò má nhiễm một tầng đỏ nhạt, cực kỳ đáng yêu. Tổng Đạm Bạc một trận tim đập thành thịch, giống như tư xuân thiếu nữ.

Buổi tối hai người vừa về đến nhà, Tổng Đạm Bạc liền vội vàng rửa tay mặc tạp dề bận bịu xào nấu, Hà Du Nhiên cũng rửa tay chuẩn bị tới bếp phụ giúp, Tổng Đạm Bạc sờ sờ đầu cậu, nói đêm nay không cần, cậu là đại công thần, cho cậu khát nợ một lần, đến sa lông mà xem ti vi đi. Hà Du Nhiên cười nói, cảm ơn Tổng ca. Hà Du Nhiên thừa dịp Tổng Đạm Bạc đang bận bịu không để ý, đi tới ôm lấy mặt Tổng Đạm Bạc, trên má phải hôn bẹp một cái, sau đó lại đỏ mặt mà chạy ra khỏi nhà bếp, giống như hải tử làm sai chuyện. Tổng Đạm Bạc sau khi Hà Du Nhiên biến mất khỏi nhà bếp, mới lấy lại tinh thần, đưa tay sờ sờ phía bên má phải của mình, cười nhủ, tiểu tử này 23 tuổi rồi, mà vẫn cứ như một đứa bé.

16. Chương 16

Bữa tối đêm nay vẫn như cũ, bốn món ăn một món canh, hương vị màu sắc đầy đủ. Ngoài ra, trên bàn còn đặt hai cái ly có chân cùng một chai rượu vang. “Bạn nhỏ Hà, ăn cơm.” Hà Du Nhiên nhảy chân sáo chạy đến, nhìn thấy chai rượu đỏ cùng ly có chân, cậu cố ý bày ra vẻ mặt kinh hãi đến biến sắc, nói: “Ách, cái kia, cái kia, Tổng ca, anh không phải là thành viên của tổ chức bí mật kia chứ? Anh chuẩn bị viên nhộng có chứa kali xyanua ở trong ly của em phải không? Không cần dọa em, em thà anh dùng hi sinh vì cách mạng, chứ tuyệt đối không khuất phục dưới trướng bè phái những kẻ lợi dụng uy quyền! A không, Tổng ca lợi dụng uy quyền.”

Tổng Đạm Bạc cười cười nhéo lấy má Hà Du Nhiên, nói: “Ha ha, tôi nào dám a, bước tiếp theo tôi sẽ phải chết dưới việc lạm dụng uy quyền của Hà cục ấy chứ. Lại nói tôi chính trực dũng cảm như vậy, hi sinh đấu tranh hết mình với những hành vi trái pháp luật, tôi như vậy sao có thể là phái phản động trong miệng của cậu được chứ? Còn nữa, Tiểu Hà khả ái như thế, tôi cũng không nhẫn tâm để cậu chết thảm trong vũng máu, lại đem tiểu đệ đệ của cậu cắt xuống thu gom làm tác phẩm nghệ thuật hay đồ cúng a.”

“Được rồi, em tạm thời tin anh là một chính nhân quân tử, phía sau đó chính là mượn gió bẻ măng.” “Mượn gió bẻ măng là nghĩa xấu ư?” “Ha ha mặc kệ nó. Đúng rồi, Tổng ca, anh không phải là chính nhân quân tử ư? Anh có hay không tìm kiếm giá trị tuyệt đối?” “Hả? Ý cậu là việc tìm kiếm giá trị tuyệt đối dựa trên toán học hả? Chính là trị tuyệt đối số âm ra dương hả?” “Không phải, em chỉ là một nam nhân địa cầu tuyệt đối chính trực.” Hà Du Nhiên nói xong câu này liền khanh khách cười một cách kì dị. “Tiểu Hà, cậu lại đi nói đến loại chuyện cười *** loạn này, tôi liền đánh mông cậu. Cậu thật không là đứa bé ngoan.” “Anh có hay không vậy, có thể hay không a?” “Cậu nói xem? Muốn tôi biểu diễn cho cậu xem? Cậu là nhớ

cơ bắp của tôi phải không? Xem, đĩa rau này chính là rau cần xào thịt gà.” (có ai hiểu cái đoạn hội thoại này nó đang nói gì không --lll)

Tổng Đạm Bạc rót rượu cho cả hai, nâng ly rượu lên nói: “Tiểu Hà, cạn ly. Tôi đại diện cho toàn thể quần chúng vô tội của thành phố đối với Tiểu Hà đáng yêu thông minh của chúng ta vô cùng ngưỡng mộ cùng.....chân thành cảm ơn.” “Má ơi, em thật có mặt mũi a, anh thật có thể thay mặt a.” “Đúng vậy a, tôi là thay mặt nhân dân toàn quốc, cho dù không quen biết bọn họ cũng có thể thay mặt cho bọn họ.” “Anh nên đi làm nam ưu cho CCGV đi, CCGV tuyển mộ nam ưu không chỉ yêu cầu cái đó lớn kỹ thuật được, cúc hoa mềm sẽ hấp dẫn được chim (:v nguyên văn tác giả nhá :v), khả năng ăn nói cũng phải tốt, muốn thì một bên rên rỉ, một bên lại nói vài lời khách sáo suông.” “Ha ha. Cậu sao biết tôi phù hợp với nhiều yêu cầu như thế a?” “Anh còn chê cái đó của anh không đủ lớn hả?” “Vậy sao cậu biết tôi kỹ thuật tốt cùng cúc hoa mềm sẽ hấp dẫn chim? Lại nói tôi không nhất định cần cúc hoa mềm sẽ hấp dẫn chim, có người đồng ý hấp dẫn chim ta là đủ rồi.” “Không còn gì để nói, anh cái này chính là quá điên cuồng yêu mến bản thân.” Hai người cứ thế tiếp tục cãi cọ, tiếp tục uống rượu.

17. Chương 17

Bữa tối đêm nay vẫn như cũ, bốn món ăn một món canh, hương vị màu sắc đầy đủ. Ngoài ra, trên bàn còn đặt hai cái ly có chân cùng một chai rượu vang. “Bạn nhỏ Hà, ăn cơm.” Hà Du Nhiên nhảy chân sáo chạy đến, nhìn thấy chai rượu đỏ cùng ly có chân, cậu cố ý bày ra vẻ mặt kinh hãi đến biến sắc, nói: “Ách, cái kia, cái kia, Tổng ca, anh không phải là thành viên của tổ chức bí mật kia chứ? Anh chuẩn bị viên nhộng có chứa kali xyanua ở trong ly của em phải không? Không cần dọa em, em thà anh dùng hi sinh vì cách mạng, chứ tuyệt đối không khuất phục dưới trướng bè phái những kẻ lợi dụng uy quyền! A không, Tổng ca lợi dụng uy quyền.”

Tổng Đạm Bạc cười cười nhéo lấy má Hà Du Nhiên, nói: “Ha ha, tôi nào dám a, bước tiếp theo tôi sẽ phải chết dưới việc lạm dụng uy quyền của Hà cục ấy chứ. Lại nói tôi chính trực dũng cảm như vậy, hi sinh đấu tranh hết mình với những hành vi trái pháp luật, tôi như vậy sao có thể là phái phản động trong miệng của cậu được chứ? Còn nữa, Tiểu Hà khả ái như thế, tôi cũng không nhẫn tâm để cậu chết thảm trong vũng máu, lại đem tiểu đệ đệ của cậu cắt xuống thu gom làm tác phẩm nghệ thuật hay đồ cúng a.”

“Được rồi, em tạm thời tin anh là một chính nhân quân tử, phía sau đó chính là mượn gió bẻ măng.” “Mượn gió bẻ măng là nghĩa xấu ư?” “Ha ha mặc kệ nó. Đúng rồi, Tổng ca, anh không phải là chính nhân quân tử ư? Anh có hay không tìm kiếm giá trị tuyệt đối?” “Hả? Ý cậu là việc tìm kiếm giá trị tuyệt đối dựa trên toán học hả? Chính là trị tuyệt đối số âm ra dương hả?” “Không phải, em chỉ là một nam nhân địa cầu tuyệt đối chính trực.” Hà Du Nhiên nói xong câu này liền khanh khách cười một cách kì dị. “Tiểu Hà, cậu lại đi nói đến loại chuyện cười *** loạn này, tôi liền đánh mông cậu. Cậu thật không là đứa bé ngoan.” “Anh có hay không vậy, có thể hay không a?” “Cậu nói xem? Muốn tôi biểu diễn cho cậu xem? Cậu là nhớ cơ bắp của tôi phải không? Xem, đĩa rau này chính là rau cần xào thịt gà.” (có ai hiểu cái đoạn hội thoại này nó đang nói gì không --lll)

Tổng Đạm Bạc rót rượu cho cả hai, nâng ly rượu lên nói: “Tiểu Hà, cạn ly. Tôi đại diện cho toàn thể quần chúng vô tội của thành phố đối với Tiểu Hà đáng yêu thông minh của chúng ta vô cùng ngưỡng mộ cùng.....chân thành cảm ơn.” “Má ơi, em thật có mặt mũi a, anh thật có thể thay mặt a.” “Đúng vậy a, tôi là thay mặt nhân dân toàn quốc, cho dù không quen biết bọn họ cũng có thể thay mặt cho bọn họ.” “Anh nên đi làm nam ưu cho CCGV đi, CCGV tuyển mộ nam ưu không chỉ yêu cầu cái đó lớn kỹ thuật được, cúc hoa mềm sẽ hấp dẫn được chim (:v nguyên văn tác giả nhá :v), khả năng ăn nói cũng phải tốt, muốn thì một bên rên rỉ, một bên lại nói vài lời khách sáo suông.” “Ha ha. Cậu sao biết tôi phù hợp với nhiều yêu cầu như thế a?” “Anh còn chê cái đó của anh không đủ lớn hả?” “Vậy sao cậu biết tôi kỹ thuật tốt cùng cúc hoa mềm sẽ hấp dẫn chim? Lại nói tôi không nhất định cần cúc hoa mềm sẽ hấp dẫn chim, có người đồng ý hấp dẫn chim ta là đủ rồi.” “Không còn gì để nói, anh cái này chính là quá điên cuồng yêu mến bản thân.” Hai người cứ thế tiếp tục cãi cọ, tiếp tục uống rượu.

18. Chương 18

Tống Đạm Bạc suy nghĩ đến tửu lượng không được tốt của Hà Du Nhiên, uống rượu vang cũng không có vấn đề chứ? Hẳn là sẽ không lại say lên mà nhiệt huyết trình diễn chương trình tự thoát quần áo. Ai ngờ, sau khi qua ba lượt rượu, Hà Du Nhiên lại trình diễn một chương trình mới. Người đối diện vừa rồi còn khanh khách cười đấy, lúc này đột nhiên bắt đầu rơi nước mắt. Tống Đạm Bạc xoa xoa mắt, xác nhận không phải là mình say rượu mà hoa mắt, “Ách, Tiểu Hà, cậu đang khóc hả? Đây chính là mừng đến phát khóc trong truyền thuyết ư?” “Tống ca~~” “Cậu làm sao vậy?” “Tống ca, trước đây anh có bạn trai phải không?” Tống Đạm Bạc nghĩ thầm, mẹ nó, tâm tình của tiểu tử này so với chuyển kênh ti vi tốc độ còn nhanh hơn, mới vừa rồi còn là đầu sỏ trên người, lúc này liền lập tức chuyển thành chương trình tình cảm kích động.

Tống Đạm Bạc nhất thời không phải ứng lại kịp, không hề trả lời. “Tống ca ~~ trả lời em nhanh a ~~” “Ách...” Tống Đạm Bạc thật hết cách rồi, đối diện với một tiểu mỹ nam thời điểm mỗi lần làm nũng bán manh, anh đều là không thể không đáp ứng. Đôi mắt xinh đẹp đen láy kia mang theo chút nước, mỗi một lần chớp mắt đều như trăm hoa đua nở hết sức mỹ miều, đủ loại phong tình.

“Ách, trước khi tôi trả lời, cậu thế nào cũng phải nói cho tôi biết, tại sao lại đột nhiên hỏi đến vấn đề này hả?” “Em hôm qua gặp đồng học ở trường cảnh sát, tán gẫu với nhau mới biết trước đây đối tượng cậu ta đơn độc yêu mến chính là em. Ôi, nói chung, chuyện cũ chưa xong rồi.” “Vì thế nên cậu hôm qua mới mang một bộ dáng hồn bay phách lạc đó hả? Còn nói cái gì mà ghét nhất chính mình?” “Đúng vậy a, em thật sự rất ước ao có thể yêu mến người khác phái, sinh hoạt như bình thường, đi trên con đường bình thường, được tất cả mọi người chúc phúc.”

Tống Đạm Bạc nghiêm túc nhìn cậu, nói: “Mỗi người đều tồn tại giá trị và ý nghĩa của bản thân, đặc biệt bản thân phải hiểu rõ được giá trị của chính mình, cứ sống đúng với bản thân mình, đây là những giá trị nhân sinh của những người đồng tính như chúng ta. Mặc dù không được người khác tán đồng, nhưng điều đó có quan trọng không?” “Em chính là chỉ muốn làm một người bình thường, sống một cuộc sống yên tĩnh, em không cần bắt luận người nào quan tâm đến. Bản thân chỉ muốn bó chặt trong một góc tối, em không muốn bất kì người nào cảm thấy phản cảm, cảm thấy chán ghét em, em mong muốn bọn họ không nhìn đến em. Thế nhưng bọn họ chính là không chịu buông tha cho em, bọn họ chính là chán ghét em, để ý đến em, công khai khiêu khích em.”

“Cậu không cần để ý đến, thật sự không cần. Có thể những người đồng tính như chúng ta đây là những người đặc biệt, trời sinh khiến người khác đặc biệt để ý đến. Những thái độ kì thị cùng khiêu khích của người khác đối với cậu cũng chỉ là mây khói phù vân, cậu nếu không cách nào thay đổi được, thì cứ coi như bọn họ không tồn tại là được rồi. Ở trên thế gian này, có rất nhiều thứ không được như ý, một là học cách chấp nhận hai là đừng quan tâm đến, nếu không cậu cứ như vậy sẽ lại tự tìm muộn phiền về bản thân. Có lúc cậu phải học cách tự mình đứng dậy.” Cả hai chìm trong im lặng chốc lát. Tống Đạm Bạc không biết Hà Du Nhiên có tiếp thu những gì anh nói không, chỉ thấy Hà Du Nhiên cúi đầu cắn cắn đôi môi nhỏ của cậu, hàng mi dài che dấu tâm tư đáy lòng cậu.

“Tống ca, có thể nói cho em biết chuyện tình của anh không?” “Có thể, cậu và tôi không có gì là không thể nói. Tôi năm nay 30 tuổi, nếu là nói không có một hai mối tình ghi lòng tạc dạ, vậy nhất định là nói dối. Chỉ là đến khi kết thúc, người cũng đi hết, cuối cùng để lại mình tôi cô đơn, bồi hồi ở thế giới lạnh lùng này. Mối tình đầu của tôi, chính là vào lúc tôi 18 tuổi, mới vào trường cảnh sát tỉnh thành. Tôi ngày đó cũng là trong lúc vô tình mà lưu ý đến cậu ta, cậu ta ở trên thao trường chơi bóng rổ, khuôn mặt chính là vũ khí giết người của cậu ta, một thân cơ thịt săn chắc. Trên khóe miệng luôn hiện hữu nụ cười vô cùng tự tin.”

“Trong suốt một tuần sau đó tôi luôn dõi theo cậu ta ở trên thao trường chơi bóng rổ hoặc làm huấn luyện thân thể, bóng người kiên định bồng bềnh của cậu ta luôn luôn ở vị trí tiên phong. Mỗi lần nhìn thấy bóng người ấy, tôi tựa như hưng phấn đến cực điểm mà quên hết tất cả. Mãi đến tận ngày ấy, lớp bọn tôi cùng bọn họ đầu giao hữu, tôi có cơ hội cùng cậu ta trong trận bóng rổ mà tranh cao thấp một hồi. Thi đấu kết thúc, mang tâm tình thấp thỏm trong lòng hướng cậu ta đi tới, tôi đưa tay ra đối với cậu ta nói, ‘Xin chào,

tôi tên Tống Đạm Bạc. Để ý đến cậu đã lâu.’ thời điểm tôi lên tiếng tâm trạng cực kì căng thẳng, tim đập như đánh trống.”

“Cậu ta mỉm cười cũng đưa tay ra, đó thật sự là nụ cười đẹp nhất trên thế giới này, tôi trong nháy mắt mê mẩn rơi vào trong đó, cậu ta nói với tôi: ‘Xin chào, tôi tên Hạ Kiệt. Tôi biết cậu, cậu không phải mỗi ngày đều ngồi bên cạnh đám con gái mê trai đẹp mà nhìn tôi chơi bóng rổ ư, rất nhiều lần tôi thấy cậu nhìn tôi chơi, nước miếng chảy đầy đất’. ‘A? Nguyên lai cậu coi tôi là biến thái?’ ‘Ha ha, thật không may, tôi cũng là biến thái.’ Tôi lập tức minh bạch ý của cậu ta. Sau đó chúng tôi làm anh em, sau đó lại trở thành người yêu của nhau. Đáng tiếc sau khi tốt nghiệp cậu ta không chịu nổi áp lực của gia đình, cùng một người con gái cậu ta không hề yêu mà kết hôn, sau đó còn có con. Cậu ta sau đó nói cho tôi biết, hôn nhân của cậu ta không hề hạnh phúc chút nào. Cậu ta khâm phục dũng khí của tôi, dũng cảm đứng vững trước áp lực, sống như chính bản thân muốn. Sau đó tôi cũng có thêm hai người bạn trai, nhưng chung quy đến cuối vẫn là hai chữ ly biệt.”

“Tống ca, em rất hâm mộ anh. Em tin rằng khoảng thời anh cô quạnh, anh vẫn còn có thể dùng những hồi ức tốt đẹp mà mình đã từng có xoa dịu nội tâm tĩnh mịch. Còn em, một tia hồi ức tốt đẹp cũng đều không hề có, trong lòng tất cả đều là nỗi đau. ‘Tình yêu chân thành không ai hiểu.’ ‘Mà đau lòng nhất chính là mèo khen mèo dài đuôi.’ Em cũng là lấy chân tình để trả, nhưng không một ai quý trọng chân tình của em. Em cũng là người, lòng cũng sẽ đau. Em mỗi lần nhìn thấy đối tượng yêu mến đơn phương cũng sẽ căng thẳng kích động, trong lòng không yên. Nếu như ngày nào đó không gặp được hần ta, em chắc chắn tâm tình sẽ ủ rũ. Cho dù không thể nói chuyện với hần, cho dù là chỉ có thể nhìn hần từ xa, em cũng đã mãi nguyện rồi.”

“Hần ta cũng nắm giữ nụ cười đẹp nhất thế giới này, nụ cười như hoa này thế nhưng không có vì em mà nở ra. Hần trốn em, giống như chạy trốn kẻ thù. Nếu như ngày nào hần nói với em một câu, em có thể cao hứng rất nhiều ngày. Sau đó hần ta tìm em hỗ trợ, bởi vì hần biết em nhất định sẽ toàn tâm toàn ý mà giúp hần, mặc dù bản thân hiểu rõ hần chỉ là lợi dụng. Đáng tiếc cho dù hần có lợi dụng, bản thân còn là như vậy mà hài lòng, bởi vì có thể cùng hần tiếp xúc. Ở trong lòng hần, em chính là một kẻ ngu ngốc, một đứa ngu tùy hần bài bố. Sau đó, hần chết, chết bởi tai nạn giao thông. Hần cũng không hề mang theo tình yêu của em dành cho hần đi đến thiên đường. Em cuối cùng hy vọng hần một ngày nào đó nghĩ thông suốt, chân tâm nguyện ý cùng em bên nhau, nhưng chính là em chung quy không hề đợi được đến ngày đó.”

Như thế nào là bình thường

Như thế nào là khác biệt

Tình yêu rốt cuộc là gì... Lại khiến con người ta chấp niệm sâu như thế...

19. Chương 19

Hà Du Nhiên kể ra ngày xưa đơn phương yêu mến khổ sở cùng sự ra đi của đối tượng đơn phương yêu mến, con mắt dán chặt nơi góc bàn, lại có một giọt nước mắt lướt qua gò má, nhỏ xuống bên trong ly rượu vang, kêu ra một tiếng tí tách, giọt nước kia nhanh chóng hòa tan vào rượu. Hà Du Nhiên cầm ly rượu lên, nhấp một ngụm, vị rượu giống như tình cảm của cậu, càng nếm càng đắng, một khắc cuối cùng, cay đắng đến tê liệt thần kinh, tê dại cả cảm quan của cậu.

Tống Đạm Bạc nhìn thấy giọt nước mắt lướt qua khuôn mặt Hà Du Nhiên, trầm mặc không lên tiếng. Kỳ thực Tống Đạm Bạc lần đầu tiên nhìn thấy Hà Du Nhiên, anh cũng cảm giác được cậu là gay, anh rất dễ dàng nhận ra người cùng thế giới với mình. Tống Đạm Bạc kỳ thực rất yêu thích tiểu tử đối diện này, thông minh đáng yêu, tướng mạo cùng thân hình chính là hạc đứng trong bầy gà, huyền sắc lóa mắt, cũng bởi vì cậu là con trai của Hà cực trưởng. Có lẽ, Hà Du Nhiên chỉ là gặp không đúng người.

Hà Du Nhiên đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tống Dạm Bạc, anh lúc này mới phát hiện, viền mắt cậu đã đỏ chót. Đôi mắt kia, vẫn vô cùng mỹ lệ rung động lòng người, sóng nước dập dềnh, rọi chiếu mọi thứ. Mà giờ khắc này, càng khiến Tống Dạm Bạc hiện lên vô hạn triu mến. Lúc này, đôi môi nhỏ dày kia nhẹ nhàng hé ra, nhàn nhạt phun ra một câu đủ để kinh sợ Tống Dạm Bạc. Hà Du Nhiên nói: “Tống ca, nếu như em hiện tại yêu anh, anh sẽ tiếp nhận em sao?”

Tống Dạm Bạc trong nháy mắt ngây người như phỗng, trước giờ cả hai như bằng hữu mà cười nói trò chuyện, thật thật giả giả trên đùa đối phương, cũng như những câu chuyện tám nhảm của đám đội viên trinh sát hình sự về mối quan hệ của cả hai, Tống Dạm Bạc chưa từng coi là thật, anh chưa bao giờ nghĩ đến hai người thật sự sẽ có mối quan hệ thế kia. Lại nói Hà cục trưởng nếu như biết Tống Dạm Bạc lừa gạt con trai của lão, vậy nếu anh thật sự là chết dưới việc lạm dụng quyền lực của Hà cục, cũng không có người dám nhật xác. Nhưng loại triu mến trong lòng này, không tự chủ được mà xâm chiếm trái tim, tình cảm thương tiếc chiếm cứ lấy nội tâm Tống Dạm Bạc. Anh đột nhiên muốn mặc kệ mà hôn lấy đôi môi kia, để Hà Du Nhiên đem câu nói vừa mới nói ra kia nuốt trở vào.

Anh đi tới, cúi người xuống, nâng lấy đầu Hà Du Nhiên, đem một nụ hôn thật sâu khắc ở trên đôi môi nhợt nhạt của Hà Du Nhiên. Tống Dạm Bạc tay chạm đến da dẻ cực kỳ trơn mịn của Hà Du Nhiên, thể nhiệt độ cơ thể cậu, vẫn rất thấp so với người bình thường, mùi hương kì lạ trên cơ thể cậu vẫn vương xung quanh Tống Dạm Bạc. Vẫn là Hà Du Nhiên chủ động đưa lưỡi, trên môi Tống Dạm Bạc nhẹ nhàng liếm láp, Tống Dạm Bạc hiểu ý mở miệng, chiếc lưỡi tinh xảo của cậu tiến vào khoang miệng anh, vẫn nhẹ nhàng tinh tế mà liếm lấy lợi của Tống Dạm Bạc. Tống Dạm Bạc chủ động dùng đầu lưỡi cuốn lấy Hà Du Nhiên, day đưa triền miên, sau khi đẩy trở lại vòm miệng của cậu. Tống Dạm Bạc bắt đầu dùng răng gặm cắn, Hà Du Nhiên phát sinh khanh khách tiếng cười, lại bị Tống Dạm Bạc đè nén thanh âm về cuồng hống.

Nụ hôn này giằng co rất lâu, lúc Tống Dạm Bạc buông Hà Du Nhiên ra, cả hai đều thở gấp. Hà Du Nhiên trên mặt mang theo nét cười nhẹ nhàng, bên trong lại mang theo một tia đắc ý như một đứa nhỏ cướp được món đồ chơi. Hà Du Nhiên ngẩng đầu nhìn vào mắt Tống Dạm Bạc, ý cười nhàn nhạt, cậu đưa tay ra dây lưng của Tống Dạm Bạc, lại kéo dây kéo cảnh quần xuống. Lúc này, Tống Dạm Bạc đưa tay nắm chặt lấy tay Hà Du Nhiên, đối với cậu nói: “Không cần tiếp tục đi xuống, ngoan, nghe ca ca.” “Tống ca ~~” Hà Du Nhiên mang theo tiếng nức nở. “Quan hệ của chúng ta còn chưa tới bước này, nếu như tiếp tục nữa, cậu sẽ hối hận.”

“Em sẽ không hối hận, em thật sự yêu anh.” “Không, cậu đối với tôi chỉ là không muốn xa rời.” Hà Du Nhiên đứng dậy đẩy Tống Dạm Bạc trước mặt ra, chạy về phía phòng ngủ của mình, trước khi vào cửa liền nói: “Em sẽ đợi anh, đợi một ngày anh đồng ý chạm vào em.” Sau đó đi vào, đóng sầm cửa lại. Tống Dạm Bạc thở dài, nghĩ thầm, cậu vẫn là một hài tử bướng bỉnh thất thường. Hà Du Nhiên nằm lì trên giường, mặt chôn ở bên trong gối đầu mềm mại, nắm chặt song quyền, cắn chặt lấy môi, ánh mắt oán độc. Hà Du Nhiên khẽ nói: còn kém một bước, mình còn kém một bước, mình sẽ không bỏ qua.

Quỷ hoan Quỷ ái –

20. Chương 20

Sáng hôm sau, Hà Du Nhiên bộ dáng có chút cáu kỉnh, tự mình lấy bữa sáng. Tống Dạm Bạc bắt đầu trêu ghẹo cậu: “Bạn nhỏ Hà tức giận rồi à? Bạn nhỏ Hà không muốn để ý đến Tống Cát Cát ta đây rồi ư?” Hà Du Nhiên lườm anh một cái, không thèm để ý đến anh. “Ha ha, cậu cũng thật là một tiểu hài tử không chịu lớn. Vừa bướng bỉnh, lại vừa tùy hứng. Không phải cậu thích nhìn bạn nhỏ Tống gia nhà chúng tôi ư, tôi cho cậu xem, cho cậu xem tất, có được hay không a?” Hà Du Nhiên liếc Tống Dạm Bạc, mở miệng nói: “Ai thèm nhìn, hần ta lớn lên rất xấu.” “Ha ha, hần xấu xí mà cậu còn thích hần?” “Ai thích hần?” “Vậy cậu tại sao lại tức giận?” “Em.....” “Không phủ nhận được ư? Ha ha.”

“Chán ghét, Tống Cát Cát đáng ghét nhất, bắt nạt một đứa trẻ như em.” “Cậu đúng là vẫn so với tôi nhỏ hơn 7 tuổi, đệ đệ nhà cậu so với đệ đệ nhà tôi cũng kém mấy phân.” “Ồ ô.” “Đừng khóc đừng khóc mà. Tôi

thật không có cảm giác thành công, càng đỡ càng gay go, này còn khóc to hơn. Được rồi được rồi, đừng khóc đừng khóc. Cha cậu nếu biết tôi bắt nạt cậu khiến cho cậu khóc, sẽ đem tôi dày đến biên cương, đến lúc đó Tổng Cát Cát không thể cùng Tiểu Du chơi đùa vui vẻ rồi.” “Ai muốn cùng sói xám lớn chơi đùa?” “Ha ha, được rồi, tôi là sói xám đáng ghét, được chưa? Cậu còn giả vờ khóc lóc, tôi thật sự bắt đầu hoài nghi tâm lý tuổi tác của cậu rồi đấy. Cậu thật sự nghĩ bản thân vẫn còn là trẻ con à? Được rồi, bảo bảo ngoan đừng khóc.”

“Tiểu Hà, ngày hôm qua có chuyện quan trọng không nói với cậu.” “Có chuyện gì?” “Cục trưởng cử tôi đi đến tỉnh để báo cáo vụ án, đồng thời thỉnh cầu cảnh lực trợ giúp.” “Không phải chỉ cần gọi điện nói cho lãnh đạo tỉnh biết là được sao, sao lại còn chỉ định anh đi một chuyến?” “Ha ha, cậu sợ tôi bỏ cậu ở nhà một mình ư, một mình khiến cậu sợ à?” “Không có! Em cũng không phải con nít.” “Bởi vì như vậy có thể khiến cấp trên đánh giá cao hơn tinh thần làm việc, đến thời điểm có thể mượn nhân lực nhiều hơn chút. Tôi và cục trưởng đã bàn qua, lần này mang cậu đi cùng. Bởi vì cậu là Hà cục, à không, là con trai của Hà phó phòng, thời điểm thân phận của cậu có thể giúp đỡ chút ít.” “Được rồi. Em cùng anh đi tỉnh thành.”

Bởi vì tính khẩn cấp của vụ án, cả hai sáng sớm ngày hôm sau liền lên đường đi tới tỉnh thành. Tổng Đạm Bạc báo cáo vụ án lên lãnh đạo tỉnh rất thuận lợi, đồng thời cũng khiến lãnh đạo coi trọng cao hơn. Sở lãnh đạo tỉnh lập tức điều động binh lính, rất nhiều cảnh lực chuẩn bị xuất phát đến thành phố lớn thứ hai của tỉnh trợ giúp cảnh lực địa phương. Đêm đó, Hà phó phòng mời Tổng Đạm Bạc đến nhà mình làm khách. Theo Tổng Đạm Bạc quan sát, Hà Du Nhiên cùng người nhà quan hệ cũng không quá thân mật. Hà phó phòng phát giác ra nghi hoặc của Tổng Đạm Bạc, liền giải thích: “Đứa nhỏ này từ bé đã có tính cách độc lập tự cường, không quá thích cùng người khác thân cận, nó trung học phổ thông liền bắt đầu trọ ở trường, một tuần chỉ ở nhà một ngày.”

Tổng Đạm Bạc nghĩ thầm, không phải chứ, tiểu tử này còn không thích cùng người khác thân cận ư? Cậu ta đã đủ dỉnh người rồi! Hà phó phòng cười trêu nói: “Tôi xem tiểu tử này đúng là rất thích cùng cậu thân cận, nó gọi cậu là Tổng ca đúng không? Ha ha, tôi thấy nó đối với cậu còn thân hơn cả người nhà. Đạm Bạc, cậu phải chăm sóc đứa con cưng này của tôi thật tốt a. Tôi đem đứa con cưng này giao cho cậu.” “Ha ha, không dám không dám, tôi tính cách ngu dốt, không thể đảm nhận trọng trách nặng nề vậy a.” “Đạm Bạc, cậu như vậy thật quá xa lạ khách sáo rồi.” “Được rồi, Đạm Bạc nhất định toàn tâm toàn ý quan tâm chăm sóc Du Nhiên.” Tổng Đạm Bạc nhìn thấy Hà Du Nhiên đứng ở phía sau phòng Hà phó phòng làm mặt quỷ, lại trừng mắt nhìn, có vẻ như rất thỏa mãn an bài của cha mình. Tổng Đạm Bạc nghĩ thầm, chăm sóc tiểu tử này, cái này thật sự là một trọng trách a.

Điều hướng bài viết

[Previous Post](#) Có ai quan tâm không a [T.TNext Post](#) [Quỷ hoan](#) [Quỷ ái](#) –

21. Chương 21

Sắc trời đã tối, Tổng Đạm Bạc xin phép ra về, bảo rằng sẽ đến khách sạn ngủ một đêm. Hà phó phòng lại bảo anh ngủ lại trong nhà, nói có phòng dành cho khách có thể ở. Tổng Đạm Bạc không thể từ chối lời mời nhiệt tình, không thể làm gì khác hơn là ở lại nhà họ Hà. Nửa đêm, Hà Du Nhiên lặng lẽ từ gian phòng của mình chạy đến phòng khách Tổng Đạm Bạc đang ở, đóng cửa, chen lên giường. “Tiểu tử này, lá gan cũng thật lớn, cha mẹ cậu còn cả anh trai chị dâu cậu đều ở đây, cậu nghĩ mình đang làm gì vậy hả?” “Tổng ca, anh sợ cái gì a? Một nam nhân như anh còn sợ em cường bạo anh ư?” “Cậu tốt nhất đừng làm gì, nếu như làm ra tiếng động gì đó kinh động bọn họ, hai chúng ta nhất định sẽ xong đời.” “Em không làm gì ư, em muốn vuốt ve anh a.”

Hà Du Nhiên vuốt ve phía trên Tổng Đạm Bạc, nhiệt độ cơ thể cậu, vẫn tương đối thấp. Hà Du Nhiên nói: “Tổng ca, ngày mai anh chuẩn bị làm gì? Quay về sao?” “Ngày mai theo tôi đi đạo quán không?” “Đạo quán?” “Đúng vậy a, xung quanh tỉnh thành có một ngọn núi, trên núi có một đạo quán, trong đó có một vị đạo trưởng xem mệnh rất chính xác.” “Tổng ca, anh không phải là một người kiên quyết theo chủ nghĩa

duy vật khách quan sao? Anh lại tin vào đạo trưởng coi bói ư?” “Chỉ là coi thử một điều để trong lòng xem sao. Theo tôi đi không?” “Được rồi.” “Ồ lại khách sạn dưới chân núi một đêm, sáng sớm ngày mốt thu dọn đồ đạc quay về. Nha, tôi quên hỏi cậu, cậu không muốn ở nhà thêm mấy ngày sao?” “Không cần. Em trung học phổ thông đã sống ở kí túc xá, cùng bọn họ không phải quá thân cận.” “Được rồi, vậy thì cứ theo kế hoạch của tôi đi.” “Ừ.”

“Cậu sao còn không về phòng mình ngủ đi?” “Không mà, để em đêm nay ôm anh ngủ. Em cũng ngủ chung với anh một lần rồi a.” “Ha ha, không phải cùng ngủ một lần, mà là tôi ôm cậu ngủ một lần.” “Đây cũng như vậy thôi mà.” “Không giống nhau.” “Anh tại sao không muốn ngủ cùng em?” “Tôi không phải đang cùng cậu ngủ à.” “Cái này không giống nhau.” “Sao vậy, không giống với lúc trước ư?” “Đáng ghét, anh thật sự đáng ghét.” “Cậu chán ghét tôi còn muốn ngủ cùng tôi?”

“Anh vì sao không muốn cùng em ngủ? Bởi vì em không đủ đẹp trai ư? Đáng người vẫn chưa tốt ư?” “Tôi sợ cha cậu cách chức tôi, tịch thu nhà của tôi, sau đó đem tôi đẩy đến vùng núi hẻo lánh.” “Em sẽ không nói cho cha.” “Ông ấy là một trinh sát hình sự lão làng, năng lực quan sát có thể nói là cực mạnh. Cậu cùng tôi gộp lại cũng không đấu lại ông ấy.” “Có phải anh già rồi nên can đảm cũng nhỏ đi phải không? Anh thật sự như vậy à?” “Ồi, tuổi trẻ có sức sống, ghé con không sợ hổ. Chờ chút, ai già hả? Nam nhân 41 cành hoa, tôi mới 30 tuổi.” “Tổng Cát Cát, em thật yêu anh nha.” “Cậu làm cho tôi xương cốt cũng mềm nhũn hết rồi. Được rồi, ngủ đi, tiểu yêu tinh.” “Không được kêu em là tiểu yêu tinh!” “Cậu vốn là tiểu yêu tinh, mỗi ngày chỉ biết tìm cách câu dẫn tôi.” “Cực cảnh sát nhiều nam nhân như vậy, em cũng chỉ bò lên một mình giường anh, anh nên vui mừng mới đúng.” “Nha, thật sao, thật sao.” “Đáng ghét! Cái tên điên nhà anh.” Hà Du Nhiên nằm nhoài lên người Tổng Đạm Bạc, Tổng Đạm Bạc kéo chăn qua, che ở trên hai người, ôm lấy eo Hà Du Nhiên, nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

22. Chương 22

Sáng sớm, Hà phó phòng thấy con trai của mình từ phòng Tổng Đạm Bạc đi ra, liền một trận kinh ngạc. Hà Du Nhiên dụi dụi mắt, như không hề có chuyện gì xảy ra mà nói, tối hôm qua cả hai tán gẫu, nói một hồi thì buồn ngủ, liền ngủ chung với nhau, dù sao cũng là hai nam nhân. Hà phó phòng cũng không nói gì thêm.

Sáng sớm tạm biệt người nhà, Hà Du Nhiên cùng Tổng Đạm Bạc đi đến tòa tháp ở trên núi đã nói qua, đi xe hơn một giờ thì đến nơi. Vị đạo trưởng kia rất là tiên phong đạo cốt (thần thái không hề giống với bất kì ai), tuổi chừng thất tuần, thân thể khá là khỏe mạnh, vừa nói chuyện vừa vuốt lấy chòm râu trắng của mình. Tổng Đạm Bạc ngồi trước mặt đạo trưởng, ông lên tiếng hỏi anh muốn cầu điều gì? Tổng Đạm Bạc hỏi công việc gần nhất có thuận lợi hay không. Đạo trưởng cẩn thận quan sát tướng mạo của Tổng Đạm Bạc, lòng mảy may nhủ chặt. Tổng Đạm Bạc thấy phản ứng của ông, liền lên tiếng bảo có thể hay không nói ra nguyên do trong đó. Đạo trưởng rãi nói: “Nếu như muốn công việc thuận lợi, cần phòng bị tiểu nhân bên cạnh.” Tổng Đạm Bạc trong lòng suy nghĩ, tiểu nhân bên cạnh? Lại hỏi ông có thể hay không nói ra tiểu nhân là ai? Đạo trưởng cao thâm khó dò lên tiếng: “Chỉ hiểu mà không thể diễn đạt bằng lời.” Sau đó, ông cũng không nói thêm điều gì.

Tổng Đạm Bạc đứng dậy, kéo lấy Hà Du Nhiên để cậu ngồi xuống, cậu không chịu, nhỏ giọng nói: “Thả em ra, em không muốn xem tướng, em không tin mấy thứ này, thả em ra.” Mặc dù kháng cự nhưng cậu không thể nào thắng được khí lực vô cùng lớn của Tổng Đạm Bạc, lại không thể ở trong đạo quán mà lỗ mãng, chỉ có thể bất mãn mà ngồi xuống. Đạo trưởng hỏi cậu muốn hỏi điều gì. Hà Du Nhiên nói, tùy ngài xem đi. Thế nhưng không ngờ đạo trưởng vừa mới nhìn Hà Du Nhiên hai giây, liền nổi trận lôi đình, hô to tiễn khách tiễn khách. Hà Du Nhiên thấy thái độ của ông ta như vậy liền tức giận mà xoay người đi, vài bước liền bước ra khỏi bậc cửa đi thẳng. Tổng Đạm Bạc không hề lo lắng sẽ không đuổi kịp Hà Du Nhiên, vì thế lên tiếng hỏi đạo trưởng tại sao lại tức giận. Đạo trưởng chỉ đáp, thiên cơ bất khả lộ, mời trở về đi.

Tổng Đạm Bạc bất đắc dĩ, ra khỏi đạo quán, đuổi theo Hà Du Nhiên, anh hỏi cậu có phải cùng đạo trưởng có quen biết. Hà Du Nhiên lại bảo không có khả năng. Hai người trở lại bên dưới ngọn núi, tìm nhà nghỉ

để nghỉ ngơi. Hà Du Nhiên ở trên núi gió lớn, có chút cảm mạo, đau đầu, lại có chút sốt, cậu đi vào phòng liền lập tức ngã ở trên giường. Tống Đạm Bạc giúp cậu cởi ra áo quần ngoài, hỏi tiếp tân thuốc cảm mạo, sau đó giúp cậu uống thuốc, lại đem khăn lạnh chườm lên trán cậu.

Trời còn chưa tối, mà Tống Đạm Bạc phải chăm sóc Hà Du Nhiên, không thể ra ngoài, vì thế không thể làm gì khác hơn là tựa ở đầu giường mà xem ti vi. Mặc dù anh dán mắt vào màn hình ti vi, nhưng trong đầu vẫn nghĩ đến chuyện hôm nay. Phòng bị tiểu nhân bên cạnh? Cùng công việc có quan hệ, nhất định là một tên đội viên nào đó trong đội trinh sát hình sự. Đội viên gần gũi nhất bên cạnh mình? Chẳng lẽ ám chỉ Hà Du Nhiên? Hà Du Nhiên tại sao lại muốn làm phiền mình phá án? Cậu ta là con trai của Hà phó phòng, cậu ta không có động cơ a. Tại sao đạo trưởng nhìn thấy Hà Du Nhiên lại nổi trận lôi đình? Lẽ nào tiểu nhân thật sự là chỉ Hà Du Nhiên? Không đúng, cậu ta trước đó đã giúp mình tìm được điểm đột phá của mấy vụ án này mà.

Tống Đạm Bạc nhìn về phía Hà Du Nhiên, cậu vẫn im lặng ngủ. Tống Đạm Bạc xuống giường đổi khăn cho Hà Du Nhiên, anh sờ sờ trán của cậu, trán vẫn còn có chút nóng. Tống Đạm Bạc ngồi ở trên giường, cẩn thận tỉ mỉ nhìn Hà Du Nhiên, anh là lần đầu tiên thật sự tỉ mỉ quan sát người thanh niên này. Người thanh niên này đối với anh không muốn xa rời, luôn yêu thích quấn lấy anh, bình thường đều luôn lộ vẻ mỉm cười thân mật, lúc bọn họ cùng một chỗ, cậu luôn yêu thích thỉnh thoảng cùng anh làm nũng, cười đùa không chút kiêng kị. Người thanh niên tố chất tâm lý rất ổn, năng lực phân tích cũng rất mạnh. Tuy rằng quen biết cậu không tới một tháng, Tống Đạm Bạc vẫn khá tín nhiệm cậu. Anh không cách nào tưởng tượng được, cũng không có chứng cứ chứng minh Hà Du Nhiên là tiểu nhân kia.

Tống Đạm Bạc nhìn thấy điện thoại của Hà Du Nhiên ở bên gối, anh đột nhiên muốn kiểm tra một chút. Tống Đạm Bạc nắm lấy điện thoại di động, tiến vào phòng vệ sinh. Anh đóng cửa nhà vệ sinh lại, ngồi trên nắp bồn cầu. Tin nhắn cùng ghi chép trò chuyện của tháng gần nhất đều là những số Tống Đạm Bạc đều biết, trừ những cuộc gọi của anh ra thì còn lại đều là những cuộc gọi từ các đội viên khác trong đội trinh sát hình sự. Điện thoại của Hà Du Nhiên không phải là điện thoại cảm ứng thông minh, không thể download tin tức cùng QQ, Điều duy nhất khiến Tống Đạm Bạc cảm thấy nghi hoặc chính là, trong album ảnh của cậu có một tấm hình selfie cùng với một cảnh hoa, tư thế hai người cực kì ám muội. Lẽ nào cậu ta là song tính? Cảnh hoa này chẳng lẽ là bạn gái của Hà Du Nhiên sao? Hà Du Nhiên tại sao lại che giấu điều này với mình? Cậu ta chỉ nói một mặt tình cảm bị thương của bản thân với mình, là vì muốn giành được đồng tình của mình? Nhưng có điều dù cho Hà Du Nhiên làm chút thủ đoạn nhỏ nhen này cũng không thể nói lên rõ ràng được rằng Hà Du Nhiên là tiểu nhân cần phòng bị kia.

23. Chương 23

Tống Đạm Bạc ra khỏi phòng vệ sinh, đi tới bên giường, đem điện thoại di động trả lại chỗ cũ, lại giúp Hà Du Nhiên đổi khăn. Anh ngồi trên giường nhìn Hà Du Nhiên một hồi. Lại luôn để trong bụng hành động kỳ quái của đạo trưởng hôm nay, nội tâm một trận phát điên, anh thật sự không cách nào bình tĩnh lại được. Anh cúi người, khẽ hôn nhẹ lên cái trán nóng hầm hập của Hà Du Nhiên, đứng dậy mặc quần áo ra ngoài, vào lúc hoàng hôn theo sơn đạo một lần nữa trở lại đạo quán.

Đạo trưởng ngồi ở đó đọc sách, nghe được tiếng bước chân, đạo trưởng ngẩng đầu, nhìn thấy Tống Đạm Bạc đứng trước mắt mình. Tống Đạm Bạc đang định mở miệng muốn nói rõ ý đồ đến, đạo trưởng mở miệng nói, đã biết được ý đồ đến của Tống Đạm Bạc. Đạo trưởng ngẩng đầu nhìn xa xa, thở dài một hơi, mở miệng nói: “Thí chủ kiếp này số mệnh đã an bài người bên cạnh là một nam tử, chính là vị thí chủ cùng cậu đi đến đạo quán kia. Xin hãy tự lo lấy đi.” Tống Đạm Bạc trong lòng khá kinh ngạc, còn muốn mở miệng, đạo trưởng giơ tay ra hiệu ông không muốn tiếp tục nói thêm. “Bản đạo đã nói rất rõ ràng rồi, xin mời thí chủ tự mình tỉnh ngộ đi.” Tống Đạm Bạc cảm thấy trong lòng rất ngờ vực, trước đó bản thân chính là hỏi sự nghiệp, thế nào bây giờ lại chuyển thành chuyện ái tình hôn nhân thế này? Hoàn toàn không ăn khớp với nhau a? Môn đạo này quá sâu, chính mình cần nhắc dừng tiếp tục đi, nếu không cả đêm sẽ không thể ngủ. Lại nói, Hà Du Nhiên là người sẽ cùng mình đi hết đời này ư? Ách, việc này, Hà Du Nhiên...

Tổng Đạm Bạc trở lại khách sạn, Hà Du Nhiên vẫn còn đang ngủ, anh ngồi xuống bên cạnh cậu. Mới vừa nghe xong lời của vị đạo trưởng kia, Tổng Đạm Bạc một lần nữa nhớ lại những lúc tiếp xúc của mình cùng với Hà Du Nhiên, anh lần đầu tiên nghiêm túc cân nhắc chuyện giữa bản thân và người thanh niên này. Anh vẫn cảm thấy chính mình không đủ hiểu rõ người thanh niên này, lại nói lời nói của đạo trưởng không nhất định phải tin hoàn toàn. Có điều bản thân vẫn là rất yêu thích thanh niên này, người này đối với anh không muốn xa rời cũng rất rõ ràng. Chỉ là bọn họ thứ tình cảm trong lúc này, đúng là tình yêu sao? Chỉ ít bây giờ không phải, có thể sau này sẽ phát triển thành tình yêu.

Lúc này, Hà Du Nhiên tỉnh dậy, mở ra đôi mắt lim dim buồn ngủ., nhìn thấy Tổng Đạm Bạc đang nhìn mình chăm chú, vẻ mặt có chút nghiêm túc. “Tổng ca, làm sao vậy? Sao vẻ mặt anh lại nghiêm túc thế kia?” “A, không có chuyện gì, tôi chỉ là có chút lo lắng bệnh tình của cậu.” “Em không sao, cảm mạo thôi mà, khả năng sáng mai là tốt rồi. Cảm ơn Tổng ca đã quan tâm.” “Chớ khách khí với tôi.” “Anh xem em đã ốm đến thế này, có thể ôm em một lúc được không?” “Thật là, đang bị bệnh mà cậu vẫn còn tâm tư đến mấy chuyện này.” “Em muốn ôm ôm.” “Được rồi.” Tổng Đạm Bạc leo lên giường, tựa ở đầu giường, đem Hà Du Nhiên ôm vào lòng. “Em thật hạnh phúc, em không còn cô đơn nữa. Có người quan tâm em, có người thật tâm quan tâm em, em rất muốn ngay thời khắc này thời gian hãy ngừng lại một giây, không muốn chúng ta.....” Hà Du Nhiên lại ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, Hà Du Nhiên ở trong lòng Tổng Đạm Bạc tỉnh lại, giường có chút chật chội. Hà Du Nhiên quả nhiên một lần nữa khôi phục sức sống. Trên xe buýt về nhà, Tổng Đạm Bạc hỏi Hà Du Nhiên: “Bạn nhỏ Hà, người không phải là song tính chứ?” “Không, em là hoàn toàn cong.” “Tôi ngày hôm qua có xem qua di động của cậu, xem xem cậu có ngoại tình hay không?” “Anh, tại sao lại xâm phạm việc riêng tư cá nhân của em? Em đương nhiên không có ngoại tình, em chỉ yêu anh, anh sao lại có khả năng không biết. Em muốn đánh anh.”

Sau đó, trên vai Tổng Đạm Bạc hạ xuống một trận quả dấm nhỏ, cường độ rất vừa phải, không đau một chút nào, trái lại cứ như xoa bóp, rất thoải mái. Hà Du Nhiên thấy Tổng Đạm Bạc vẻ mặt vô cùng hưởng thụ, trong lòng càng phần nộ, mạnh mẽ dậm chân mấy cái để hạ hỏa. Các hành khách xung quanh đều quay sang nhìn. Tổng Đạm Bạc nhỏ giọng nói: “Náo tiểu tính khí về nhà náo đi, tôi cùng cậu náo có được hay không? Cậu nếu như náo tại đây, cẩn thận bị đưa vào bệnh viện đa khoa đấy. Tôi hỏi cậu chuyện kia, cậu vẫn chưa trả lời tôi.” “Cô ấy là bạn tốt nhất của em. Anh sẽ không cho rằng cô ấy là bạn gái em chứ? Cô ấy không phải là bạn gái của em.” “Sao động tác của hai người lại ám muội như vậy?” “Em cùng đám bạn thân đều như vậy.”

24. Chương 24

Buổi trưa, Tổng Đạm Bạc cùng Hà Du Nhiên mới về đến nhà. Tổng Đạm Bạc gọi điện thoại cho cục trưởng báo cáo chiến công, cục trưởng tất nhiên rất hài lòng, cho hai người nghỉ phép nửa ngày. Tối hôm đó, Tổng Đạm Bạc mặc đồ ngủ tựa ở đầu giường đọc sách, anh vừa giương mắt liền nhìn thấy Hà Du Nhiên cũng đang mặc đồ ngủ tựa ở cửa chính phòng ngủ. “Tổng Cát Cát, đêm nay có thể ngủ cùng anh được không?” “Tôi có thể nói không được sao?” “Không thể.” Hà Du Nhiên đi đến giường đôi bên cạnh, cởi giày, leo lên giường.

“Ha ha, bạn nhỏ Hà, cậu ngày hôm nay muốn ồn ào loại nào a?” Tổng Đạm Bạc cười trêu nói. Anh tựa hồ đã quen Hà Du Nhiên tìm đủ mọi lí do để thân cận mình. “Ngày hôm nay muốn ồn ào như thế này.” Hà Du Nhiên cởi áo ngủ Tổng Đạm Bạc, cơ bụng sáu múi của anh ngay lập tức hiện ra trước mắt Hà Du Nhiên, Hà Du Nhiên trong mắt lóe ra một tia hưng phấn. Hà Du Nhiên đầu lưỡi kề sát bắt đầu liếm từ bả vai liếm lên, mái tóc ngắn mềm mại của cậu không ngừng ma sát dưới cằm cùng môi của Tổng Đạm Bạc. Đầu lưỡi tiếp đó lại trượt đến hai khối cơ bắp ở cánh tay, sau đó lại trượt xuống cơ ngực.

Hà Du Nhiên nhu thuận như một chú chó nhỏ, đầu lưỡi nhỏ nhắn một hồi lại một hồi tinh tế liếm láp. Trên đỉnh đầu Tổng Đạm Bạc truyền đến tiếng cười khanh khách. “Ha ha, bạn nhỏ Hà, ngứa quá đi, nhanh dừng lại, ha ha.” Hà Du Nhiên ngẩng đầu đưa mắt nhìn Tổng Đạm Bạc, đáy mắt tràn ngập ý cười, một bên lại tiếp tục dùng đầu lưỡi ven theo đường viền cơ bụng tinh tế mà phát họa. Tổng Đạm Bạc đã từ bỏ ý nghĩ

tiếp tục đọc sách, đem sách đặt ở trên tủ đầu giường, toàn tâm toàn ý nhìn chăm chú cử động tựa như lấy lòng câu dẫn của Hà Du Nhiên. Lúc này, Hà Du Nhiên lại nói: “Này còn tạm được, nhà người nên toàn tâm toàn ý mà hưởng thụ. Bản thiếu gia mới có thể hao tổn chút tâm trí mà lấy lòng nhà người a.”

Chờ cho đến khi khối cơ bụng cuối cùng bị Hà Du Nhiên để lại dấu ấn, Tống Đạm Bạc hạ thể không an phận đã tiến vào trạng thái chiến đấu. “Tống Cát Cát, đây là lần thứ ba nhĩ? Đệ đệ của anh như thế nào lại không thành thật vậy a?” “Nếu như cứ bị tiểu yêu tinh nhà người năm lần bảy lượt câu dẫn, đệ đệ nhà tôi không hữu nghị mà bày tỏ một hồi, thì tôi nên để bác sĩ kiểm tra một chút a.” “Không được, anh không thể để cho vị quái thú thú kia cùng mọi người nhìn thấy được, quái thú thú kia không chừng nhỏ dãi mà liều lĩnh xông lên ăn lấy nó!” “Ha ha, cậu không sợ ư? Không phải trước kia cậu nói nó quá dài quá xấu cậu không thích sao.” “Hừ”

Bên trong quần lót trắng, nơi kia của Tống Đạm Bạc có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng vô cùng trắng kiêu khổng lồ. Hà Du Nhiên dùng đầu lưỡi cách lớp quần lót mà liếm theo hình dáng của cự vật kia, tựa hồ không muốn ngấu nghiến nuốt vào, mà phải tinh tế nhai nuốt mới có thể thưởng thức được lạc thú câu hồn đoạt phách trong đó. Một mảng quần bị nước bọt thấm ướt dần trở nên trong suốt, phân thân kia như ẩn như hiện, dần dần càng ngày càng rõ ràng. “A~~, bạn nhỏ Hà, không muốn lại gãi không đúng chỗ ngứa, a~~”. Hà Du Nhiên đưa mắt nhìn Tống Đạm Bạc, trong nụ cười lộ ra một tia trào phúng. “Ha ha, Tống Cát Cát, khả năng kiểm chế của anh còn cần phải nâng cao nha.”

Hà Du Nhiên quả nhiên đành chỉ liếm láp, cậu đưa tay chậm rãi kéo quần lót của Tống Đạm Bạc, liếc mắt nhìn vào bên trong, lại ngẩng đầu nhìn Tống Đạm Bạc, trên mặt ý cười mang theo một tia quỷ dị, sau đó chậm rãi lột bỏ quần lót, phân thân mạnh mẽ bật ra, đứng thẳng trước mặt Hà Du Nhiên. Hà Du Nhiên mặt đối diện với phân thân, tựa như đang chậm chậm thưởng thức cùng tinh tế quan sát. Phân thân trải qua một trận khiêu khích khi nãy, bây giờ đã hoàn toàn cương lên. Phân thân khổng lồ, hiện lên một màu tím đen (:v, ừ là tím đen đó, :v), cự vật to lớn giương nanh múa vuốt, hai vật tròn tròn hai bên cũng không hề thua kém.

“Tống Cát Cát, của người thật là một quái vật khổng lồ.” “Tôi đã đo qua, 18cm.” “Anh là cái đồ biến thái! Còn tự mình lấy thước đo!” “Cậu không có đo qua sao?” “Đương nhiên, ta rất hiền lành chất phác.” “Cậu cũng quá không quan tâm chính mình.” “Ách, chỉ có người biến thái như anh mới có loại phương thức quan tâm biến thái như vậy.” “Có thật là cậu vì xấu hổ mà không đo qua không? Hay bởi vì quá mức ngẩn ngơ, sợ sệt nếu biết thực sự quá nhỏ bé mà sau đó hù dọa chính mình.” “Ồ ô, em muốn cùng anh so thử một lần.” Hà Du Nhiên ngồi dậy, mở ra vạt áo, đem đồ ngủ cùng quần lót cởi ra, cậu quả nhiên cũng đã dựng thẳng lên.

Hà Du Nhiên phân thân nhỏ nhắn xinh xắn tươi mới, đứng thẳng tắp trong bụi cỏ (hơ hơ...), thêm nữa trên cơ thể có chút gầy lại là hai quả thù du béo mập (hình như là hai cái tròn tròn đó :v :v), trên người mặc dù không có cơ bắp, nhưng lại có chút phong tình đặc biệt. “Ha ha, cậu như thế còn dám so với tôi sao? Ha ha, cậu thật là không có tự lượng sức mình rồi. Ách, có điều hình dáng cùng màu sắc đúng là rất mê người.” “Chán ghét!” Hà Du Nhiên đỏ đỏ miệng nói: “Có thuốc bôi trơn không?” “Ách, Tiểu Hà, cậu thật sự suy nghĩ kĩ muốn cùng tôi tiến hành bước kế tiếp ư?” “Anh tại sao lại cứ hỏi em vấn đề như vậy?” Hà Du Nhiên không quan tâm thêm quan tâm đến phản ứng của Tống Đạm Bạc, dạng chân ở trên phần eo của Tống Đạm Bạc, nghiêng cơ thể hướng về phía trước, tay nắm lấy phân thân khổng lồ của anh liền chuẩn bị hướng đến mặt động phía sau của mình mà đi vào.

Tống Đạm Bạc thấy vậy thì hoảng sợ, nhưng lập tức trấn định lại tinh thần, lên tiếng: “Chờ chút, bạn nhỏ Hà, tôi có thuốc bôi trơn, tôi đưa cho cậu, cậu đừng thương tổn chính mình. Tôi hạ thân nếu như nhỏ bé như người cũng không thành vấn đề, vấn đề là tôi đây nhỏ bé cũng không phải là nói giỡn.” Tống Đạm Bạc ở trong ngăn áo tủ đầu giường lấy ra thuốc bôi trơn, đưa cho Hà Du Nhiên. “Xem ra anh thường xuyên làm chuyện này, thuốc bôi trơn ở ngay gần kéo tủ đầu giường.” “Ách, cái này, tôi không phải thuộc phái cấm dục, lại không cần vì người khác thủ thân, tôi cần gì phải tự làm mình đau khổ?” “Anh có em, sau này không cho chạm vào người khác, có nghe hay không?” Thấy Tống Đạm Bạc không trả lời, Hà Du Nhiên tròn tròn hai mắt. Tống Đạm Bạc sợ sệt tiểu tổ tông này sẽ như con thiếu thân mà làm ra chuyện gì, vội vàng đáp: “Hảo hảo, tôi đáp ứng cậu.”

Hà Du Nhiên nằm nhào trên người Tống Đạm Bạc, đổ chút thuốc bôi trơn ra lòng bàn tay, nâng mông lên,

đưa ngón tay thăm dò vào bí huyết. Tống Đạm Bạc nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen như mực kia của cậu, nghĩ thầm, tiểu yêu tinh này đúng là một chút then thùng cũng không có. Sau đó, Hà Du Nhiên lại lấy chút thuốc bôi trơn bôi lên hạ thân của Tống Đạm Bạc, xem như là chuẩn bị kĩ càng chính thức khai chiến.

Hà Du Nhiên vẫn nằm nhào lồi trên người Tống Đạm Bạc, đem phân thân anh tại nơi nhăn nhéo kia của mình mà ma sát mấy lần, chậm rãi nhét vào. Mới vừa vào được một phần ba, Hà Du Nhiên tức hoa đột nhiên nhú chặt lại, Tống Đạm Bạc cũng thở hắt một hơi, này trong mật đạo căn mịn dị thường, mật đạo lỏng lẻo không ngừng ma sát lấy cự vật mẫn cảm của Tống Đạm Bạc. Qua rất lâu, đại khái đi vào được ba phần tư, Tống Đạm Bạc cảm giác đã đến tận cùng huyết đạo. Thời điểm Tống Đạm Bạc cùng bạn trai hay bạn tình trước đây làm, cũng có rất ít người có thể triệt để “nuốt” hết cả cự vật của anh. Hà Du Nhiên dừng lại, sau khi hít thở một chút, bí huyết không ngừng đóng mở.

“Có ổn không? Cậu chỉ nên ‘ăn’ nhiều như thế là được rồi.” “Thật thô căng quá a, anh đem em no đến mức thật tốt, có chút đau.” “Cứ chậm rãi a. Tuyệt đối đừng thương tổn chính mình, tôi không có gấp, cách sáng sớm còn xa a.” Đại khái là có chút thích ứng, Hà Du Nhiên nhích lên phía trước, một tay khác đỡ lấy phân thân, để anh chậm rãi rút ra. Lần sau tiến vào, quá trình so với lần đầu tiên nhanh hơn một chút, mãi cho đến ba phần tư liền không đẩy vào được nữa. Cứ như thế sau bốn năm lần, Hà Du Nhiên nâng mông lên, bắt đầu nhiều lần trước sau di động. Cả hai hô hấp có chút nặng nề cùng tiếng rên rỉ tình tế vang vọng bên tai, tiết tấu phối hợp lẫn nhau.

“A~~ Tống Cát Cát ~~ thật thoải mái ~~” Tống Đạm Bạc hơi thở ồ ồ, đáp: “Thoải mái là tốt.” Tống Đạm Bạc vẫn nhìn chăm chú vào mắt Hà Du Nhiên, anh thích nhất ở thời điểm làm tình cùng bạn tình bốn mắt nhìn nhau, anh giơ tay lên, vuốt ve lấy gò má của Hà Du Nhiên, lại vén lấy mớ tóc rối trước trán của Hà Du Nhiên. Hà Du Nhiên mắt có chút hồng, đáy mắt ầng ậc nước, loáng ra điểm điểm thủy quang. Có lẽ cậu có chút đau, thế nhưng không cách nào từ chối khoái cảm mà cự vật kia ma sát đem tới.

25. Chương 25

Cuối cùng, thời điểm Tống Đạm Bạc đạt đến cao trào, ý thức tư duy tiến vào vài giây trống không. Lúc này đột nhiên có hai bàn tay bóp lấy cổ anh, sức lực càng lúc càng lớn. Thế nhưng thân thể của anh không cách nào phản ứng lại được, hô hấp càng ngày càng khó khăn, không khí trong phổi càng ngày càng mong manh, anh nghĩ trăm phương ngàn kế, miệng không ngừng mở to để hít lấy không khí, khuôn mặt cũng đã chuyển sang một màu hồng tía. Trên khuôn mặt quen thuộc kia, lúc này mang theo một tia cười lạnh cùng đắc ý mà trước giờ anh chưa từng thấy. Tống Đạm Bạc ý thức càng ngày càng mơ hồ, thật giống như tiến vào ảo cảnh, cảnh vật xung quanh càng ngày càng mất đi sắc thái. Anh cảm thấy chính mình thật sự sắp chết, bắt đầu tuyệt vọng, bắt đầu từ bỏ mọi thứ.

Lúc này, cặp tay kia đột nhiên buông lỏng ra. Ý thức của anh chậm rãi khôi phục, anh một trận ho khan, không khí trong ***g ngực tựa hồ bắt đầu chậm rãi một lần nữa tràn ngập. Trên khuôn mặt kia, nụ cười lạnh cùng đắc ý lúc này không hề thấy được, ngược lại, khuôn mặt kia lại mang theo nụ cười thân mật cùng vô hại quen thuộc. Đối phương đột nhiên cúi đầu, bên tai anh thì thầm: “Tống Cát Cát, em yêu anh. Làm sao đây? Em thật sự yêu anh. Em yêu anh.”

Tống Đạm Bạc bất ngờ đẩy người đang phủ phục trên người mình kia ra, phân thân của anh vẫn còn đang bên trong cơ thể của người kia, anh ngồi dậy, nhắm mắt, nhìn chăm chăm ánh mắt đối phương. “Em vừa nãy muốn bóp chết tôi? Em muốn làm gì? Em tại sao lại muốn hại tôi?” (cảm thấy đã ăn sạch người ta rồi nên thôi đổi cách xưng hô, mà ta thật hiện đại không biết phải xưng hô thế nào cho hay, anh em thì lại không thích cho lắm, nên ta dịch tôi em ha, các bảo bối nếu không thích cứ nói, ta đổi lại). Hà Du Nhiên cười, “Tống Cát Cát, em không hiểu anh đang nói cái gì vậy a? Anh không phải đột nhiên xuất hiện ảo giác chứ? Em cái gì cũng không làm a. Nha, chuyện của em cũng đã xong, để hai ta đồng thời đạt đến cao trào. Thế nào? Thoải mái chứ? Thứ kia của anh vẫn còn đang trong cơ thể em đây.”

Tống Đạm Bạc nhìn kỹ khuôn mặt Hà Du Nhiên, anh muốn tìm ra manh mối nói dối của đối phương, thế

nhưng là thất bại. Ngữ khí nói chuyện của Hà Du Nhiên không có bất kì chấp trùng gì, nụ cười vô hại của người kia không có một tia dấu vết cho thấy là cái mặt nạ dối trá. Lẽ nào vào thời điểm cao trào anh thật sự xuất hiện ảo giác? Có phải là công việc gần đây căng thẳng quá, vì lẽ đó cho nên thân thể mang đến ảnh hưởng tiêu cực? Hà Du Nhiên nụ cười đột nhiên biến mất, cậu chu chu miệng, khóc nức nở lên tiếng: “Tổng Cát Cát, anh vừa nãy rống em? Em muốn anh xin lỗi! Ô ô.” Một giọt nước mắt lướt qua hai gò má của cậu. Tổng Đạm Bạc nhìn cậu, lại là tiểu tử đáng yêu thích làm nũng, làm sao có khả năng hiện ra nụ cười lạnh lùng kinh khủng khiến người khác rùng mình kia chứ? Xem ra chính mình hẳn là xuất hiện ảo giác rồi.

Tổng Đạm Bạc vẻ mặt nghiêm túc lúc này đã chuyển sang mỉm cười sủng nịnh, anh vươn tay sờ sờ đầu Hà Du Nhiên vẫn còn đang dang chân ngồi ở eo mình, nhẹ nhàng nói: “Vừa nãy là Tổng ca không đúng, xin lỗi a, bạn nhỏ Hà.” Hà Du Nhiên đứng dậy, đem phân thân đã mềm nhũn của Tổng Đạm Bạc rút ra, sau đó ngã vào bên cạnh giường, vùi đầu bên trong gối, “Tổng ca, em mệt quá a.” Tổng Đạm Bạc thanh tĩnh lại, thở dài một hơi, khom người hạ xuống một nụ hôn sau gáy trơn bóng của Hà Du Nhiên, lại một đường hôn xuống phía dưới, dừng lại nơi xương cụt của cậu, lại dùng tay nhéo lấy cái mông cong cong, khiến Hà Du Nhiên một trận tiếng cười khanh khách.

Tổng Đạm Bạc nghĩ thầm: không nghĩ tới, cuối cùng vẫn là cùng tên yêu tinh này làm chuyện đó, làm đến làm đi, đã không có cách nào cứu vãn lại. “Nếu chúng ta đã làm, sau này em chính là người của anh, anh sau này sẽ gọi em là Tiểu Du, Sau này bé ngoan cùng ca cùng nhau rồi.” (vẫn là anh em đi ha =3=lll) “Quá tốt rồi, Tổng Cát Cát, em cuối cùng cũng trở thành người của anh. Em thật yêu anh nha.” “Ha ha, em tiểu yêu tinh này. Hậu huyệt của em chặt sấp như vậy không phải là lần đầu chứ?” “Không phải rồi, anh làm gì có vận may này, nhất được một con non. Em nói gì cũng coi như là một tiểu soái ca chứ? Không bạn trai, đúng là diện cố, tìm bạn tình, luôn có người đòi nhé.” “Em đáng yêu như vậy, tướng mạo thân hình cũng không tệ. Người trước kia chính là không có mắt, cho nên mới không chấp nhận em.” Người dưới thân lại đột nhiên bắt đầu nức nở, “Làm sao vậy? Sao lại bắt đầu khóc rồi?” “Em là mừng đến phát khóc. Cuối cùng cũng có người thật tâm quan tâm em.” “Ừ, tiểu yêu tinh, em yên tâm, anh sau này sẽ hảo hảo chăm sóc em, thật lòng thật dạ quan tâm yêu thương em.”

Một số nút thắt đã bắt đầu được mở rồi.

26. Chương 26

Hôm nay là thứ hai, những cảnh lực được tỉnh điều đi đã đến thành phố, vì thế lực lượng công an thành phố tổ chức một cuộc hội nghị để trình bày vụ án cùng an bài cảnh lực. Đội trưởng đội trinh sát hình sự Tổng Đạm Bạc chủ trì hội nghị, trưởng cục công an dự họp hội nghị. Sau khi hội nghị, hết thấy cảnh lực triển khai điều tra tìm kiếm những đoàn thể tụ hội tư nhân trong thành phố.

Đêm nay sau khi tan tầm, Tổng Đạm Bạc lái xe cùng Hà Du Nhiên về nhà. Phía trước đèn đỏ sáng, Tổng Đạm Bạc phanh xe đứng ở ngã tư đường. Anh nhìn qua cửa sổ của xe, nhìn thấy trên lối đi bộ một người thanh niên đang hướng bên này vẫy tay. “Tiểu Du, em quen biết người đang vẫy tay kia sao? Anh không hề quen biết cậu ta.” Hà Du Nhiên hướng ven đường nhìn tới, một thanh niên cùng Hà Du Nhiên chênh lệch không nhiều đang cười tươi hướng bọn họ vẫy tay, Hà Du Nhiên đối với vấn đề của Tổng Đạm Bạc không tỏ rõ ý kiến.

Thanh niên hướng đến phía xe bên này đi tới. Tổng Đạm Bạc ấn nút đem cửa sổ xe mở ra, người thanh niên lên tiếng: “Du Nhiên, đã lâu không gặp, nhớ tôi không?” Thanh niên đưa tay vỗ vỗ vai Hà Du Nhiên, rất là nhiệt tình, nhưng Hà Du Nhiên lại mang vẻ mặt rất hồ hững. “Cậu là bằng hữu của Tiểu Du? Mau lên xe, đợi lát nữa đèn sẽ đổi a.” Thanh niên kia lên xe ngồi ở ghế sau, vô cùng kích động. “Chào anh a đại thúc, em là bạn thân của Hà Du Nhiên, tên là Trần Tịch.” Người thanh niên này giọng rất lớn, tốc độ nói chuyện rất nhanh, có cảm giác cảm xúc rất mãnh liệt. Tổng Đạm Bạc ở trên gương phía trước mặt nhìn cậu, cười nói: “Ha ha, tôi đã là đại thúc rồi sao?” “Àch, thật ngại, ca ca, phải xưng hô anh như thế nào a?”

“Không dám không dám, tôi họ Tống, gọi tôi Tống ca đi. Tôi là đội trưởng của Tiểu Du, bây giờ cùng Tiểu Du ở cùng nhau.” “Nha, cảm ơn Tống ca đã chăm sóc Hà Du Nhiên.” “Cậu cùng Tiểu Du muốn đi đến chỗ trọ nói chuyện, hay là đến quán cơm nói chuyện đây?” “Du Nhiên, cậu nói xem? Cậu sau lần này thấy tôi lại lạnh lùng vậy a? Ăn Tết năm nay cậu còn cùng tôi uống rượu suốt đêm, cậu lúc đó nhiệt tình như lửa.” “Tống ca, chúng ta trực tiếp về nhà đi. Có thể chứ, Trần Tịch?” “Ừ, tôi sao cũng được.” Đêm đó Hà Du Nhiên rất ít lời, mà Trần Tịch cùng Tống Đạm Bạc tán gẫu đến khí thể hừng hực.

Ngày hôm sau, rất muộn Tống Đạm Bạc cùng với Hà Du Nhiên mới về nhà, vừa về đến anh liền nhận được tin nhắn, là của Trần Tịch. Tin nhắn viết: xin mời Tống ca đến quán cơm XX tìm em, em có chuyện quan trọng muốn cho anh biết, làm ơn hãy giấu Du Nhiên. Tống Đạm Bạc nhún nhún vai, nghĩ thầm chuyện gì a, còn không cho mình nói với Tiểu Du. Tiểu Du là bạn trai đáng yêu của nhà tôi, cậu đáng là gì a, tối hôm qua mới nhận thức. Thế nhưng đối phương nếu đã nó như vậy, tự nhiên có lí do của cậu ta. Tống Đạm Bạc chuẩn bị đi. “Tiểu Du, có một đội viên nói bên trong cục có chút tình huống khẩn cấp, anh phải đi đến xử lí một hồi. Em ngủ trước đi, không cần chờ anh.” “Tống ca, hiện tại đã muộn như thế rồi, sáng mai có thể đi được không?” “Việc này không thể chậm trễ được, thật xin lỗi a, Tiểu Du.” “Được rồi, anh trên đường cẩn thận.” “Cảm ơn a, tiểu yêu tinh. Mua” Tống Đạm Bạc đi tới hôn tạm biệt Hà Du Nhiên.

Tống Đạm Bạc đi đến quán cơm, Trần Tịch hướng anh vẫy tay. Tống Đạm Bạc vừa mới vào ngồi, Trần Tịch câu nói đầu tiên liền dọa anh nhảy dựng, “Tống ca, là ba mẹ của Hà Du Nhiên kêu em tới tìm anh.” “Cậu nói cái gì?” “Ngày hôm qua em không phải là trùng hợp gặp được Hà Du Nhiên, em đang định chuẩn bị gọi điện cho cậu ấy, kết quả ở trên đường liền thấy hai người.” Trần Tịch lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại nhà Hà Du Nhiên. “Chào chú, con là Trần Tịch đây. Vâng, chú cùng Tống ca nói chuyện đi ạ.” “Tống ca, anh nhận điện thoại này.” Tống Đạm Bạc cầm lấy điện thoại di động, trong điện thoại thanh âm Hà phó phòng tìm đến: “Đạm Bạc, tôi là lão Hà đây. Đợi lát nữa Trần Tịch sẽ nói cho cậu biết chuyện tôi và phu nhân muốn nói với cậu.”

27. Chương 27

Chờ Tống Đạm Bạc cúp điện thoại, Trần Tịch bắt đầu nói chuyện: “Tống ca, cha mẹ Hà Du Nhiên hoài nghi, Hà Du Nhiên ở bên cạnh anh lúc này không phải là bản thân cậu ta.” “Cái gì?” Tống Đạm Bạc giật mình há miệng, vẫn duy trì khẩu hình như thế, nửa ngày im lặng không lên tiếng. “Căn cứ vào việc em ngày hôm qua đối với cậu ta quan sát, em cũng có kết luận giống như cha mẹ của cậu ta.” “Các người khẳng định?” “Có thể khẳng định. Em cùng cậu ấy là bạn thân, chúng em 23 tuổi, quen biết 22 năm. Tuy rằng người này tướng mạo hình dáng cùng giọng nói đều giống hệt Hà Du Nhiên chân chính, thế nhưng khí chất của cậu ta, động tác, ngữ khí cũng tiết tấu nói chuyện, khuôn mặt cùng vẻ mặt đều cùng Hà Du Nhiên kia có điểm khác nhau rất lớn. Cha mẹ cậu ta càng là đối với con mình hiểu rõ như lòng bàn tay, càng sẽ không phán đoán sai. Hơn nữa Hà Du Nhiên giả mạo này đối với em cùng cha mẹ của cậu ta đều rất lạnh lùng. Hơn nữa tối hôm qua cùng cậu ta tán gẫu chuyện thời nhỏ, cậu ta chính là một vẻ mặt không biết nguyên cớ.”

“Vậy người này giả mạo Hà Du Nhiên có mục đích gì? Còn Hà Du Nhiên thật sự hiện tại ở đâu? Có phải là bị Hà Du Nhiên giả mạo này giam cầm ở nơi nào đó rồi không? Nếu thật sự là giả mạo, thì tướng mạo hình dáng cùng thanh âm giọng nói đều sẽ có chút khác biệt, không lớn thì cũng nhỏ, như thế nào lại giống nhau hoàn toàn như vậy?” “Việc này bọn em không biết. Thứ nhất, chúng ta không biết Hà Du Nhiên giả mạo này tiếp cận Tống ca là vì mục đích gì, vì thế anh phải ngàn vạn lần chú ý an toàn. Thứ hai, xin Tống ca hãy giúp em giám sát người này, tìm kiếm đáp án với những thắc mắc mà anh đã nêu lên.”

“Được. Tôi có mấy vấn đề muốn hỏi cậu.” “Anh cứ nói.” “Hà Du Nhiên có phải đồng tính luyến ái không? Cậu ta có khá là dính người, thích đối với người quen thuộc làm nũng không?” “Đồng tính luyến ái? Sao có khả năng. Hà Du Nhiên có một người bạn gái là cảnh hoa, có điều một tháng trước, Hà Du Nhiên đột nhiên gửi cho cảnh hoa kia tin nhắn muốn chia tay, sau đó thì không thấy cũng cảnh hoa kia liên lạc gì cả. Cậu ấy rất độc lập, không thích cùng người khác quá thân cận, càng không thích làm nũng. Cậu ấy lúc còn

nhỏ cũng rất kiên cường, khá dày dặn kinh nghiệm, cậu ấy từ trước đến giờ nếu té cũng sẽ không khóc hay làm nũng, càng không cần phải nói hiện tại cậu ta 23 tuổi rồi a.”

Tổng Đạm Bạc nghe xong những lời này, đối với anh mà nói, như sấm sét giữa trời quang. Bây giờ, anh cũng có thể xác định, người ở bên cạnh mình, giành được sự tín nhiệm của mình, không phải là con trai của Hà phó phòng – Hà Du Nhiên. “Tôi biết rồi, cảm ơn cậu đã nói cho tôi biết những điều này. Sau này tôi sẽ cho Hà phó phòng đáp án. Mà tôi phải nhanh chóng trở về thôi, đỡ phải bứt dây động rừng, để Hà Du Nhiên giả mạo này sinh hoài nghi cùng đề phòng.” “Được, hẹn gặp lại, Tổng ca, ngàn vạn bảo trọng.” “Được. Cậu yên tâm đi. hẹn gặp lại.”

Hà Du Nhiên nằm ở trên giường, nghe cuộc hội thoại truyền đến từ máy nghe lén gắn ở ống tay áo Tổng Đạm Bạc, hai tay nắm chặt thành nắm, ánh mắt oán độc. Theo sau một nụ cười lạnh lùng lướt qua khóe miệng, có vẻ như đã nghĩ được đối sách. Tổng cảnh quan, tiếp đó, anh sẽ đối xử với tôi như thế nào đây?

28. Chương 28

Tổng Đạm Bạc tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra mà vuốt ve Hà Du Nhiên đang nằm trên giường, xoa xoa đầu cậu, lên tiếng: “Tiểu Du, em thật sự yêu anh chứ? Nếu như anh xâm hại đến lợi ích của em, em sẽ làm sao?” Hà Du Nhiên vẽ mặt lộ ra một tia kinh ngạc, đáp: “Tại sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này? Em đương nhiên là thật tâm yêu anh. Em sẽ cố gắng xử lý tốt cả tình cảm lẫn lợi ích, em sẽ không vì lợi ích của chính mình mà hi sinh anh.” Hà Du Nhiên ngữ khí rất chân thành. Tổng Đạm Bạc trong lòng sinh ra một tia an ủi, cho dù là lời nói dối, chỉ ít cậu ta còn nguyên ý nói lời nói dối này.

Đêm nay, Hà Du Nhiên còn nói muốn cùng đồng học tự hội, Tổng Đạm Bạc mặc dù có chút hoài nghi, thế nhưng cũng không có lý do ngăn cản Hà Du Nhiên ra ngoài buổi tối, vì lẽ đó dự định bề ngoài giả bộ như không chuyện gì xảy ra, sau đó trong bóng tối sẽ theo dõi cậu. Ai biết Hà Du Nhiên bước đi tốc độ cực nhanh, lại liên tục đi qua không biết bao nhiêu ngã tư, không bao lâu Tổng Đạm Bạc liếc mắt thấy cậu. Tổng Đạm Bạc trong lòng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là ở phụ cận tùy ý đi một chút, sau đó lại đi bộ về nhà.

Lúc này, anh đi đến khu nhà của học viện kỹ thuật trong thành phố, ở trong vườn tùy ý bước chậm. Tản bộ được nửa giờ, đột nhiên anh nghe được một tiếng rít gào, sau đó có người hô cứu mạng. Anh theo phương hướng phát ra âm thanh mà chạy tới, nhìn thấy ở sâu trong rừng cây có hai bóng người lơ lửng không cố định. Anh cũng không nghĩ ngợi nhiều, liền chạy đến phía trước. Đến gần liền nhìn thấy hai thanh niên ngồi ở trên cỏ, thân thể trần truồng, một người trong đó đang bóp lấy cổ người còn lại, nhìn tư thế, hẳn là tại đây quan hệ lén lút.

Một người trong đó thấy có người tiếp cận, lập tức buông tay. Tên còn lại liền thở dốc, không ngừng ho khan. “Tôi là cảnh sát, đây là căn cước của tôi. Vừa nãy là cậu đang ở đây hô cứu mạng sao?” Người kia ho khan một cái, đáp “Là tôi gọi cứu mạng, người này muốn bóp chết tôi.” “Không có. Chú cảnh sát, tôi chỉ là cùng cậu ta đùa giỡn mà thôi, chúng tôi đây là đang đùa tình thú.” “Chú cảnh sát, cứu cứu tôi. Nếu như bây giờ rời đi, hẳn sau đó khẳng định sẽ một lần nữa muốn giết chết tôi.” “Như vậy đi, tôi đem hai người về sở hỏi chuyện, cả hai người cùng tôi đến cục cảnh sát cho lời khai đi.” “Chú cảnh sát, tôi còn có chuyện khác, chú đừng nghe cậu ta nói bậy, tôi không hề muốn giết cậu ta, cũng không có động cơ sát hại cậu ta.” “Chú cảnh sát, chú không thể tin lời nói dối của hắn ta, hắn chính là muốn giết tôi, tôi sẽ nguy hiểm đến tính mạng.” Tổng Đạm Bạc đến dồn dân cảnh phụ cận gọi điện về cho cục cảnh sát, một lát sau, dân cảnh trực ban đưa xe quân cảnh đến nơi này đưa hai người mang đi.

Tổng Đạm Bạc về đến nhà, Hà Du Nhiên vẫn chưa về đến nhà. Anh tựa ở đầu giường chờ Hà Du Nhiên. Cho dù người này không phải là con trai của Hà phó phòng, không phải là Hà Du Nhiên chân chính, này thì phải làm thế nào đây? Bất luận người này là ai, bản thân yêu chính là con người này, mà không phải bởi vị cậu ta là con trai của Hà phó phòng nên mới yêu cậu ta. Hà Du Nhiên chân chính kia, Tổng Đạm Bạc từ trước đến giờ chưa từng tiếp xúc cùng nhận thức, Hà Du Nhiên mà anh biết chính là giả mạo, mà bản

thân lại thật sự yêu Hà Du Nhiên giả mạo này. Tổng Đạm Bạc có một loại trực giác, Hà Du Nhiên giả mạo này, bây giờ có lẽ đối với chính mình không có ác ý, có thể cậu ta thật sự cùng mình hai bên tình nguyện, si mê ngọt ngào lẫn nhau mà ở chung. Nhưng tại sao cậu ta lại giả mạo thân phận Hà Du Nhiên mà tiếp cận mình? Cậu ta muốn biết gì từ mình? Tổng Đạm Bạc nhất định phải điều tra rõ ràng. Hà Du Nhiên vậy mà một đêm không về. Sáng hôm sau Tổng Đạm Bạc tỉnh lại, bên cạnh giường vẫn trống không.

Tổng Đạm Bạc cho rằng kẻ tình nghi giết người chưa toại đêm qua, muốn giết người ở thời điểm người bị hại đạt đến cao trào, có thể ý đồ muốn tạo ra án giết người tương tự thứ năm. Buổi sáng, người bị hại cũng kẻ tình nghi giết người chưa toại được giao lại cho cục công an, đội viên đội trinh sát hình sự tiến hành hỏi cung cả hai. Tổng Đạm Bạc cẩn thận quan sát kẻ tình nghi giết người chưa toại, luôn cảm thấy lời nói cùng cử chỉ của cậu ta rất giống với một ai đó quen thuộc, có điều đến cùng là giống ai? Hai người này là một đôi tình nhân đồng tính. Người bị hại nói rằng, hắn bắt đầu cảm giác từ tối hôm qua, kẻ tình nghi giết người chưa toại kia là giả mạo dung mạo của bạn trai hắn, người này không phải là người mà bản thân quen thuộc.

29. Chương 29

Đội pháp y của đội trinh sát hình sự đối với người bị hại tiến hành bước đầu giám định bệnh tâm thần, báo cáo người bị hại không có bệnh tâm thần. Như vậy, lời người bị hại bảo người yêu bị thay thế, có thể có giá trị tham khảo trọng yếu. Hơn nữa người bị hại cũng nói rằng, ngày hôm qua trên đường từ kí túc xá đến rừng cây nhỏ, có gặp một ông lão khuôn mặt rất đáng ghét, ông lão kia nhiều lần lặp lại bốn chữ: “Một đi không trở lại, một đi không trở lại.” Một đi không trở lại? Tổng Đạm Bạc càng thêm khẳng định đây có thể là vụ án để ngù tương tự với bốn án kiện trước. Bởi vì những án kiện lúc trước, cũng có người chứng kiến bảo rằng gặp ông lão này.

Tổng Đạm Bạc ra khỏi phòng thẩm vấn, anh không thấy Hà Du Nhiên trong cục cảnh sát. Hà Du Nhiên mất tích? Tổng Đạm Bạc gọi vào số di động của Hà Du Nhiên, không có ai bắt máy. Anh hỏi dò những đội viên khác, không ai nhìn thấy Hà Du Nhiên. Tổng Đạm Bạc có chút lo lắng, anh không ngừng gọi vào số di động của Hà Du Nhiên, nhưng chỉ nghe được âm thanh chuông kéo dài mà không hề có người bắt máy. Hà Du Nhiên sẽ không phải gặp điều gì bất trắc chứ? Chỉ mong là không phải. Em ấy lẽ nào rời nhà đi ra ngoài? Chính mình không có cùng em ấy cãi nhau a. Em ấy không có lý do gì mà đột nhiên rời đi không có lý do.

Buổi tối, Tổng Đạm Bạc một mình lái xe về nhà, anh đã rất lâu rồi không lái xe một mình trở về. Bình thường, Hà Du Nhiên đều sẽ ngồi ở ghế bên cạnh tài xế cùng mình cười cười nói nói. Tổng Đạm Bạc về đến nhà, mở cửa phòng, chạy tới mỗi gian phòng tìm kiếm hình bóng của Hà Du Nhiên. Anh gọi tên cậu, nhưng không ai trả lời. Tổng Đạm Bạc ôm lấy đầu ngồi xồm trên mặt đất, anh tự nhủ: mặc kệ em không phải là Hà Du Nhiên thật sự, xin đừng rời xa anh. Em có phải là Hà Du Nhiên hay không, đối với anh không hề quan trọng. Quan trọng là, anh yêu em, em cũng yêu anh mà. Đêm đó, Tổng Đạm Bạc trải qua một đêm trong tâm trạng hoảng loạn.

Đảo mất hai ngày trôi qua, Tổng Đạm Bạc thất thần, viên mắt thâm đen cùng khuôn mặt uể oải đi tới cục cảnh sát. Một đội viên chạy đến báo cáo với Tổng Đạm Bạc: “Tổng đội, anh tối hôm qua lại không ngủ ư? Chúng tôi đều đang dốc sức tìm Tiểu Hà. Tôi tin rằng chúng ta sẽ rất mau tìm được cậu ấy.” Tổng Đạm Bạc nhàn nhạt gật đầu. Đúng lúc này, đội viên ở phòng thẩm vấn tiếp tục hỏi cung kẻ tình nghi giết người chưa toại kia chạy đến: “Tổng đội, không tốt, tên tình nghi giết người chưa toại kia ở nhà vệ sinh cắn lưỡi tự vẫn.” Các đội viên lập tức phong tỏa hiện trường, pháp y trong đội tiến lên khám nghiệm thi thể, sau khi khám nghiệm xong đối với Tổng Đạm Bạc gật gù, ra hiệu người này xác thực đã chết, nguyên nhân tử vong là do cắn lưỡi tự sát. Nguyên nhân tử vong là do hắn ta sau khi cắn nát đầu lưỡi, gây nên lượng lớn xuất huyết, rất nhiều máu tiến vào khí quản, cuối cùng sặc máu nghẹt thở mà chết. (=.=lll). Bầu không khí ủ rũ tràn ngập bên trong đội viên trinh sát hình sự, một manh mối phá án đã bị cắt đứt, trước đó cũng chưa tra hỏi được bất kỳ manh mối nào có quan hệ với tổ chức bí mật

30. Chương 30

Tổng Đạm Bạc đêm nay lần thứ hai mơ màng thâm trầm mà về đến nhà, đi đến cửa phòng trọ, anh nhìn thấy đèn phòng ngủ chính cùng phòng khách đèn vẫn sáng. Tổng Đạm Bạc mừng rỡ như điên vọt tới phòng ngủ chính, quả nhiên thấy Hà Du Nhiên mặc áo ngủ tựa ở đầu giường đọc sách. Hà Du Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt nở ra một nụ cười hiền lành. Tổng Đạm Bạc bước nhanh lên trước ôm chặt lấy Hà Du Nhiên, lại ôm lấy mặt cậu, một trận hôn nồng nhiệt, rồi trượt xuống cổ, xương quai xanh. Nhiệt độ trên người Hà Du Nhiên lúc này còn thấp hơn một ít, dị hương trên người càng thêm nồng nặc, hương thơm phả vào mặt.

“Tiểu Du, em mấy ngày đi đâu?” “Em, em vẫn ở chỗ bạn học.” “Em tại sao lại không bắt điện thoại? Bọn anh đều ở đây lo lắng tìm em. Nếu như đêm nay lại tìm không được em, bọn anh liền chuẩn bị đăng thông báo tìm người.” “Em...” “Không muốn không có lí do mà cứ như vậy biến mất, có được không? Anh đây mấy ngày hoàn toàn không có chợp mắt. Em không biết là anh rất lo lắng cho em sao?” “Ồ trong lòng anh, em có quan trọng không?” “Đương nhiên là có. Em là tiểu yêu tinh quán người của anh, anh yêu em nhất.”

Hà Du Nhiên nhìn ánh mắt Tổng Đạm Bạc, đột nhiên nước mắt bất ngờ chảy xuống, một giọt lại một giọt thay phiên nhau rơi lã chã trên khuôn mặt cậu. “Quá tốt rồi, thật sự có người quan tâm em như vậy, để ý đến em như vậy. Em yêu anh, Tổng Cát Cát. Cho dù em sáng mai hôn bay phách tán, em cũng không tiếc rồi.” Tổng Đạm Bạc thương tiếc mà hôn xuống những giọt nước mắt không ngừng rơi kia trên khuôn mặt Hà Du Nhiên. Nước mắt nguyên lai không một chút nào đắng, nước mắt nguyên lai lại có thể ngọt ngào như vậy, chảy vào tận đáy lòng. Thật thoải mái, thật dễ chịu, tươi nhuận nội tâm không biết đã khô cạn bao nhiêu năm.

“Tổng đội, chúng tôi tìm tới lão nhân nhiều lần xuất hiện ở các án tử kia tới rồi.” “Nha, thật sao? Làm rất tốt.” Căn cứ vào lời nói của người chứng kiến, lực lượng cảnh sát cho rằng ông lão này rất có thể là người bệnh mất chứng si ngốc ở người già. Cảnh sát đi đến tất các bệnh viện tổng hợp trong thành phố, bệnh viện đa khoa khoa thần kinh. Bởi vì ông lão này hình dáng rất đặc thù, nên có bác sĩ đối với người mắc bệnh này khắc sâu ấn tượng. Quả nhiên, có một vị bác sĩ ở một bệnh viện công bảo rằng là người điều trị cho ông lão này. Cảnh sát từ vị bác sĩ này hỏi được họ tên, cùng địa chỉ tin tức cá nhân. Lực lượng cảnh sát tiến tới thông qua hệ thống hồ tịch của cục công an, xác nhận thân phận ông lão. Đội viên đội trinh sát hình sự đi tới nhà ông lão điều tra, người nhà của ông nói với lực lượng cảnh sát, ông lão này mới qua tuổi thất tuần, đã từng là một cảnh sát hình sự, vào hai mươi năm trước, bởi vì cơ thể tàn phế, sau khi nhận được một khoản tiền an ủi, cũng sớm về hưu.

Tổng Đạm Bạc cho rằng đây là chỗ đột phá mới nhất của các án tử, trước đó việc điều tra đối với các đoàn thể tư nhân tự hội cũng không có tìm được bất kì manh mối gì. Tổng Đạm Bạc bố trí nhân viên cảnh sát điều tra nguyên nhân cụ thể vì sao lão cảnh sát hình sự bị tàn phế. Thông qua thâm nhập điều tra, Tổng Đạm Bạc cùng đội viên đội trinh sát hình sự phát hiện, lão cảnh sát hình sự bị tàn phế là bởi vì lúc trước vướng vào một vụ án tương tự với năm vụ án kiến bổng dựng nổi lên hiện tại. Đội viên thẩm vấn của đội trinh sát hình sự lật xem hồ sơ năm đó, chân tướng vụ án khiến người trở mắt ngoác mồm.

Thời gian xảy ra vụ án là năm 1984, người bị hại là một thanh niên vừa mới bước ra tuổi 18, chết bởi cường gian rồi giết chết, nơi phát hiện ra án tử chính là một hộp đêm cung cấp phục vụ ***. Hạ thể người thanh niên lưu giữ rất nhiều dịch thể của người khác, bởi vì kỹ thuật kiểm tra đo đạc lúc đó hạn chế, không thể chứng thực được là của những ai. Thanh niên này vào lần cao trào cuối cùng bị dây thắt lưng siết chết, phân thân cùng tinh hoàn bị cắt đi tàn nhẫn, căn cứ vào vũng máu lớn, còn có vết máu phun lên sofa cùng tường phán đoán, thanh niên này là trước khi chết bị tàn nhẫn cắt đi. Xác chết của thanh niên bị tách rời thành ba đoạn, phân thân cùng tinh hoàn được đặt trong một hộp trong suốt.

Lúc lão cảnh sát hình sự điều tra án tử, hung thủ có gửi tin đến cảnh cáo, nhưng ông không hề quan tâm bất chấp an nguy của bản thân mà tự mình tiếp tục thâm nhập điều tra sâu vào, cuối cùng bị hung thủ trả thù khiến tàn phế... Ly kỳ nhất chính là, sau khi phá được án, kẻ tình nghi ngồi trên xe quân cảnh trên

đường đến tòa án phát sinh tai nạn giao thông, toàn bộ cảnh sát đi cùng đều bình an vô sự, chỉ có kẻ tình nghi là bỏ mình vì tai nạn.

Tổng Đàm Bạc nói: “Rất rõ ràng, năm vụ án hiện tại, chính là mô phỏng theo phương thức phạm án giết người phân thân năm đó của hung thủ. Mọi người nói xem, tại sao bốn hung thủ khác nhau lại đều bắt chước phương thức phân thân này? Bởi vì bọn họ là một đoàn thể nhỏ sùng bái tên hung thủ năm đó ư? Tôi nghĩ chúng ta phải nói chuyện với vị lão cảnh sát hình sự. Tuy rằng nói chuyện cùng lão niên mắc chứng si ngốc rất khó và mệt, nhưng có thể từ bên trong đôi lời nói, chúng ta vẫn có thể được một ít manh mối có giá trị.”

Lão cảnh sát hình sự được mời đến phòng thẩm vấn. “Lão tiền bối, ngài có thể nói cho chúng tôi biết nguyên nhân vì sao lại luôn xuất hiện ở hiện trường mỗi vụ án. Ngài mỗi lần là như thế nào biết được địa điểm phát sinh án tử?” “A? Địa điểm phát án?” “Ngài làm sao biết được địa điểm án phát?” “Bởi vì, bởi vì, linh hồn, mùi vị.” “Cái gì mùi vị?” “Mùi vị, đặc biệt. Còn có, đáng đáp, linh hồn.” Lão cảnh sát hình sự đột nhiên bắt đầu gào khóc. “Làm sao vậy, lão tiền bối?” “Đồng tình, hân. Hân, quả khổ.” Sau đó, lão hình sự không ngừng lau nước mắt, không nói một lời.

Một câu thoại: Thật sự là quá tàn bạo.

31. Chương 31

Tổng Đàm Bạc một bên an ủi lão cảnh sát hình sự, một bên đưa lão tiền bối ra ngoài. Mới ra khỏi cửa lớn phòng thẩm vấn, lão cảnh sát nhìn thấy Hà Du Nhiên đứng ngoài cửa. Ông đột nhiên tránh khỏi Tổng Đàm Bạc, chạy tới trước mắt Hà Du Nhiên, một bên lau nước mắt, một bên nắm chặt lấy tay Hà Du Nhiên, đối với hắn nói: “Đừng tiếp tục, đau khổ, chính mình. Cậu, thỏa mãn, chứ?” Tổng Đàm Bạc một trận kinh ngạc, anh nhìn Hà Du Nhiên, trên mặt cậu có một tia sợ hãi cũng không thể tin.

Sau khi ông lão rời khỏi cục cảnh sát, Tổng Đàm Bạc đem Hà Du Nhiên gọi vào phòng thẩm vấn, sau đó đóng cửa lại: “Tiểu Du, hiện tại ở đây chính có hai chúng ta, anh xin em hãy nói thật với anh. Em không phải là cùng năm vụ án này có liên quan phải không? Em không phải là thành viên của tổ chức kia phải không?” “Tổng ca, anh tại sao lại hoài nghi em?” “Thời điểm lần đầu tiên chúng ta làm, sau khi anh đặt đến cao trào, em lúc đó là muốn giết chết anh phải không? Thế nhưng em lúc đó đã yêu anh, vì thế ở giây cuối cùng em đã mềm lòng. Em khi đó câu dẫn anh chính là muốn đưa anh lên giường, sau đó giết chết anh phân thân. Thế nhưng em thật sự cùng anh rơi vào bể tình, việc này là hoàn toàn ngoài kế hoạch của em.”

“Tất cả thành viên các người đều là đồng tính luyến ái, thế nhưng là đều cực kỳ đối với xu hướng tính dục mà bất mãn. Vì lẽ đó các người chuyên chọn những người đồng tính luyến ái để ra tay, mô phỏng theo cách giết người phân thân của tên hung thủ mà mình sùng bái, chính là đem người thân cận làm như đồ cứng tế tự. Lúc phát sinh vụ án thứ tư cùng thứ năm, em đều lấy cớ cùng đồng học tự hội để ra ngoài. Tôi suy đoán, em là đồng lõa của hung thủ. Lão tiền bối vừa nãy có khả năng đang tiếp tục điều tra đám hung thủ mô phỏng kiểu giết người, hơn nữa ông ấy có một khứu giác đặc biệt đối với hết thảy hung thủ. Thế nhưng ông ấy tại sao lại không ngăn cản đám hung thủ phạm án, điều này thì tôi không tài nào hiểu được. Ông ấy vừa nãy cũng cảm nhận được em là một thành viên trong đám hung thủ gây án kia.”

Hà Du Nhiên cười lạnh nói: “Anh có thể xem em là kẻ tình nghi mà nhốt lại, thế nhưng anh không có chứng cứ chứng minh em là đồng lõa.” “Tôi xác thực không có chứng cứ, bởi tôi vốn tưởng rằng em sẽ tự thú, xem ra nhất định sau khi tôi tìm được vật chứng cùng nhân chứng, mới có thể khiến em thẳng thắn nhận tội.” “Được thôi, em sẽ chờ chứng cứ buộc tội em của anh. Còn tên hung thủ của vụ án giết người năm 1984 kia, ai muốn kính nể hắn, thật là ghê tởm.”

Tổng Đàm Bạc nghe được câu này, hơi có chút giật mình, anh lâm vào trầm tư. Một lát sau, anh lên tiếng: “Nói vậy... Vừa nãy lão tiền bối nói ‘hắn rất khổ, đồng tình hắn’, hắn là nói đến cậu thanh niên 18 tuổi bị

hại kia. Lại nói, những hung thủ hiện nay là thay người bị hại báo thù, mà không phải là bởi vì sùng bái hung thủ mà mô phỏng theo cách thức giết người phân thân. Lão tiền bối lại nói với em ‘thỏa mãn đi’, quả nhiên động cơ giết người là vì báo thù. Thế nhưng vì báo thù, lại sát hại những người vô tội không hề quan hệ với hung thủ trước kia, cái này chẳng lẽ cũng được gọi là báo thù sao? Hơn nữa trong bốn án tử, án là nhằm vào người quen thậm chí là người yêu mà phạm án, nếu như là báo thù, này hoàn toàn nói không thông a? Vì báo thù cho người xa lạ, mà giết chết người thân cận, này hoàn toàn là kiểu logic ngớ ngẩn.”

“Anh dự định xử trí em như thế nào đây?” “Tiểu Du, tôi khuyên em nên sớm ngày tự thú. Nếu như em tự thú trước, tôi sẽ không xử trí em.” Hà Du Nhiên đi ra phòng thẩm vấn, Tống Đạm Bạc gọi tới một đội viên, nhỏ giọng nói với cậu ta: “Hà Du Nhiên là hiềm nghi trọng đại, cậu đi điều tra cậu ta.” “Vâng.”

Lời tác giả: các vị hủ, hôn chào mọi người, cảm ơn mọi người trước đó đã chấm điểm cho ta, cảm ơn mọi người đã thể chân chống đỡ cho ta. Ta ở đây cúi đầu nói lời cảm tạ mọi người. Truyện này cũng đã sắp hoàn, chân tướng thực sự của câu chuyện đầy đặc sương mù này như thế nào? Kính xin xem hết sẽ rõ.

Bánh Ú: gần hoàn rồi, dù đã đọc qua một lần, nhưng mỗi lần đến ed lại những chương gần cuối, cảm xúc thật sự vẫn không thể tả được. Có thể đối với một số bảo bối trí tuệ phát triển hơn người :v thì từ chương này đã đoán được phần nào câu truyện, nhưng nếu có đoán cũng phải xem cho hết nhá :v :v

32. Chương 32

Tối hôm đó, Hà Du Nhiên nằm trên giường, hai chân mở rộng, khuôn mặt đỏ ửng mà thở dốc, Tống Đạm Bạc ở phía trên “Ừm” sau một hồi vào ra. “Thoải mái sao, Tiểu Du?” “Thật quá sung sướng, Tống Cát Cát. Dùng sức đâm em, đem em đâm nát, hãy đâm xuyên em đi.” “Tiểu yêu tinh của anh.... Nếu như em là đồng lõa, anh cũng yêu em. Em hãy chờ anh bên trong phòng gặp mặt của trại giam mà * em đi” “Ai muốn vào trại giam chứ?” “Còn mạnh miệng? Anh sẽ * em đến khi em tự thú mới thôi.” “Đến a, đến a, chúng ta đây. A~~” (tác giả * thì ta * đó nhá :3 :3)

“Cậu nói cái gì?” Tống Đạm Bạc hơi kinh ngạc. Đội viên có nhiệm vụ điều tra Hà Du Nhiên đã tìm được một ít sự việc khiến người khác phải lú lẫm. “Hà Du Nhiên hai tháng trước vốn là trên xe buýt từ tỉnh thành đến. Ngày hôm đó xe buýt xảy ra chuyện khiến ba người bị thương. Hà Du Nhiên bị thương nặng được đưa đến phòng cấp cứu ở bệnh viện, nhưng Hà Du Nhiên bị thương nặng thế nhưng sau đó lại biến mất khỏi bệnh viện đa khoa. Hai ngày sau, tức là thứ ai hôm sau lại xuất hiện tại đội trình sát hình sự, đồng thời bình yên vô sự.” Tống Đạm Bạc nghĩ thầm: quả nhiên Hà Du Nhiên bị đánh tráo, vậy Hà Du Nhiên thật sự có khi nào vì thương thế quá nặng mà đã chết không? Vậy xác của cậu ta ở đâu? “Tiếp tục tìm kiếm thông tin từ những người chứng kiến đêm đó ở bệnh viện đa khoa.” “Vâng.”

Việc điều tra các xã đoàn bí mật từ đầu đến cuối không có đột phá. Tống Đạm Bạc cảm thấy vẫn là từ lão cảnh sát hình sự kia một ít manh mối. Anh đi tới nhà của lão cảnh sát, người con gái của ông thấy anh đến liền mỉm cười chào hỏi, bảo anh đến phòng khách chờ chốc lát. Người con gái đỡ lão cảnh sát hình sự với một chân bị tàn phế đến phòng khách, sau đó an vị trên sofa.

“Lão tiền bối, ngài làm sao nhận biết được hung thủ?” “Hắn, mùi hương.” “Bọn họ đều có mùi hương giống nhau sao?” “Không, bọn họ, cậu ta.” Tống Đạm Bạc hơi nghi hoặc một chút, lập tức hỏi: “Ngài là muốn nói mỗi lần đều có cùng một đồng lõa xuất hiện ư?” Tống Đạm Bạc nghĩ thầm: xem ra người đồng lõa này chính là Hà Du Nhiên rồi. Không đúng, nơi phát sinh ba án kiện đầu tiên, lúc đó Hà Du Nhiên vẫn còn đang ở tỉnh thành. Chờ chút, nếu như Hà Du Nhiên là giả, địa điểm ba vụ án đầu tiên kia, phải nên có hai Hà Du Nhiên tồn tại. Nếu như trước thời điểm ba án kiện kia phát sinh, có người chứng kiến chứng thực bọn họ từng thấy Hà Du Nhiên.

“Cậu ta, cậu ta.” Tống Đạm Bạc nghi hoặc, “Cậu ta, cậu ta” là ý gì? Tống Đạm Bạc đột nhiên có một suy đoán khó tin lóe qua, vì thế liền giật mình, cả người đều toát một trận mồ hôi lạnh, cả người đều run rẩy.

Lẽ nào hết thấy án kiện đều là “Cậu ta” gây nên, nói đúng hơn là hết thấy án kiện đều do cùng một người gây ra? Lẽ nào hết thấy án kiện đều là người ngoài phạm án? Trước đó đều cho rằng mỗi án kiện đều tồn tại hung thủ và người bị hại, nhưng kỳ thực đều là người bị hại? Hung thủ thật sự giả tạo hiện trường giết người, xóa đi hết tất cả các dấu vết gây án của mình? Những phương thức giết người của năm án kiện đều không giống nhau. Chẳng lẽ hung thủ duy nhất kia là cố ý làm như vậy, khiến cho lực lượng cảnh sát mê muội sai lầm, khiến cho lực lượng cảnh sát phán đoán sai lệch hung thủ gây nên năm án kiện?

Về vụ án thứ năm chưa thành, lúc đó Tống Đạm Bạc cũng có mặt ở hiện trường, rõ ràng chỉ nhìn thấy kẻ tình nghi bóp lấy cổ người bị hại, nhưng không hề nhìn thấy người thứ ba (hung phạm). Hay là án kiện thứ năm giết người chưa toại kia không có liên quan đến bốn án kiện trước đó? Lúc phát sinh án kiện thứ năm giết người chưa thành, có người chứng kiến, cũng có lão cảnh sát hình sự xuất hiện tại hiện trường trước đó. Lẽ nào lúc phát sinh án kiện này, khứu giác của lão cảnh sát hình sự xuất hiện sai lầm?

Người bị hại của vụ án thứ năm bảo rằng bạn trai bị đánh tráo. Có phải bốn vụ án trước, ngoại trừ vụ án tình một đêm kia, ba cái khác người bị hại cũng có cảm giác giống như vậy? Nhưng làm gì có nhiều người tương tự nhau như vậy? Chân tướng rốt cuộc là gì? Tống Đạm lúc này đột nhiên hỏi: “Cậu ta là ai?” “Đáng thương.” Tống Đạm Bạc chấn động, mồ hôi lạnh lại một lần nữa thấm ướt người, lông tơ cũng dựng cả lên.

“Cậu ta” là người bị hại 20 năm trước ư? Không phải chứ? Cái này thật sự đã vượt qua phạm vi hiểu biết của Tống Đạm Bạc. Hung phạm chẳng lẽ không phải là người? “Cậu ta không phải là người sao?” “Không.” Tống Đạm Bạc nghe được chữ “Không” rạch ròi kia, cả người thật sự chấn động. Cái gì? Bản thân nỗ lực tìm hung thủ, nguyên lai hung thủ bản thân tìm kiếm căn bản cũng không phải là người!

Tống Đạm Bạc đột nhiên nhớ đến những phim mà của Nhật Bản hay Thái Lan. Một vài hình ảnh kinh khủng của ống kính phim bắt đầu xuất hiện trong đầu anh. Từ trong gương nhà vệ sinh thấy ma nữ, bên trong chăn mình là một ma nữ nằm sấp bên cạnh, từ trước đến nay nguyên lai bản thân là gửi tin nhắn cho quỷ, quỷ đang ngồi vắt vẻo trên vai người yêu, từ trong ti vi Sadoko bò ra, quỷ bám ở trên người, vân vân... Tống Đạm Bạc nỗ lực rũ sạch đám suy nghĩ này ra khỏi não, chính mình kiên định tin tưởng vào chủ nghĩa duy vật khách quan, chủ nghĩa duy vật khách quan, chủ nghĩa duy vật khách quan... (ai đã học đại học sẽ hiểu rõ sự kinh khủng của những cụm từ chủ nghĩa duy vật và chủ nghĩa duy tâm :v :v).

Nguyên lai tất cả án kiện đều là do người thanh niên chết thảm kia trong lòng mang nặng lòng hận thù với con người mà gây nên sao? Một linh hồn chết oan không muốn đầu thai, lơ lửng du dương trên cái thế gian mà cậu ta căm ghét. Dùng phương thức phân thân mà bản thân phải chịu đựng, trả thù vô số người vô tội. Cậu ta dùng phương thức này để phát tiết mối hận thù đã ghi lòng tạc dạ của chính mình.

Tống Đạm Bạc lại lên tiếng hỏi: “Làm thế nào để tìm được cậu ta?” “Cậu, cậu.” Cái gì? Tống Đạm Bạc lần này thật sự là kinh ngạc sững sờ. Lẽ nào oan hồn lệ quỷ kia đang ở trên vai của mình? Đã bám trên người mình? “Bằng, bằng hữu.” Tống Đạm Bạc nghĩ: à, là bằng hữu của mình. Xem ra có thể an tâm thở phào rồi. Chờ chút, bằng hữu của mình? Ngày đó lão cảnh sát hình sự chú ý đến bằng hữu của mình, trời ạ, Hà.Du.Nhiên? Hà Du Nhiên sao? Trời ạ, mình cùng một con quỷ ở chung nhà hai tháng? Không chỉ có cùng một nhà, còn ngủ cùng một chỗ, mình còn * cậu ta một tháng?

Điều này sao có khả năng? Rõ ràng em ấy có hô hấp? Em ấy khi * đến cao trào cũng sẽ đỏ mặt. Cũng ăn đồ ăn, cũng nói cười, hơn nữa ra ngoài ánh nắng cũng không sao. Chờ chút, sắc mặt của em ấy lúc nào cũng là trắng bệch, nhiệt độ so với người bình thường cũng thấp, còn cả dị hương kia.... Vị đạo trưởng kia, đúng, vị đạo trưởng kia nhìn ra Hà Du Nhiên là quỷ, cho nên mới có phản ứng như thế. Hà Du Nhiên tại sao lại phải sát hại nhiều người như vậy? Người bị quỷ sát hại, không phải bình thường đều là mất miệng mở rộng, kinh sợ tột độ mà chết sao? Thế nhưng người bị hại của mỗi vụ án kia đều không có như thế, những phương thức giết người kia rõ ràng đều là do con người gây ra.

Tống Đạm Bạc cảm ơn lão cảnh sát hình sự, lúc này mới nhớ chính mình vừa nãy đi ra ngoài không có nói với bất kỳ đội viên nào, không chừng bọn họ phải tự mình gánh trách nhiệm. Mình phải mau trở về, để bọn họ ở cùng một con quỷ, thật sự không yên lòng a.

33. Chương 33

Tổng Đạm Bạc trở lại cục cảnh sát, nhìn thấy Hà Du Nhiên đang cười nói với các đội viên. Người kia nụ cười hiền lành vô hại, thế nhưng hiện tại sao lại cảm thấy nụ cười ấy khiến người khác phải sợ hãi, mặt xanh nanh vàng, âm u khủng bố. Tổng Đạm Bạc bảo muốn nói chuyện với Hà Du Nhiên, cậu vừa mới vào phòng thẩm vấn, Tổng Đạm Bạc liền đem cửa khóa lại. Hà Du Nhiên bên trong một bên la gào một bên không ngừng đập cửa, thế nhưng Tổng Đạm Bạc không hề mở cửa ra. Buổi tối sau khi tan tầm, Tổng Đạm Bạc chờ hết thấy toàn bộ nhân viên cảnh sát rời đi mới mở cửa thả Hà Du Nhiên ra. Hà Du Nhiên nước mắt không ngừng rơi, tay tùy tiện đánh lên ngực Tổng Đạm Bạc: “Tổng ca, anh tại sao lại bắt giam em? Tại sao?” “Tiểu Du, chúng ta về nhà nói chuyện tử tử.”

Hai người một đường không nói chuyện. Tiến vào cửa nhà trọ, Tổng Đạm Bạc đẩy Hà Du Nhiên vào phòng ngủ chính, sau đó khóa cửa phòng lại. Hà Du Nhiên ngồi trên giường, một mặt vô tội nhìn Tổng Đạm Bạc. Tổng Đạm Bạc thở dài một hơi, nói: “Tiểu Du, ách, Mộc Tinh.” Hà Du Nhiên vừa nghe đến cái tên này, liền rùng mình một cái. “Mộc Tinh, em không phải là người đúng không?”

“Tổng ca, nếu anh đã biết hết mọi chuyện, em cũng không còn gì phải giấu giếm. Mộc Tinh chính là tên lúc em còn sống, em chết vào năm 1984, năm đó em vừa tròn 18 tuổi. Nguyên nhân chết giống như trong hồ sơ đã viết, đầu tiên là bị 10 người đàn ông thay phiên nhau cưỡng hiếp, sau đó bị cắt, lại bị dùng dây lưng siết chết, cuối cùng là bị phân thây. Hung thủ chính là nam sinh em đơn phương yêu mến kia. Ha ha, đây là số mệnh. Em rõ ràng yêu hắn ta như vậy, nhưng hắn ta lại hận em đến tận xương tủy. Một năm trước khi chết, em bị hắn ta lừa bán đến hộp đêm, nhiệm vụ hằng ngày chính là trần như nhộng nằm trên đất hầu hạ nam nhân, mỗi ngày đều là bị luân phiên cưỡng bạo.”

“Hắn tại sao lại hận em như vậy?” “Bởi vì em từ bên trong gây xích mích ly gián, quấy nhiễu tình cảm của hắn và bạn trai hắn. Hơn nữa, em đem chuyện hắn là đồng tính luyến ái mà đi nói khắp trường. Vào thời điểm đó, nếu như bị biết là đồng tính luyến ái, sẽ bị cho là thần kinh biến thái bệnh hoạn, tương lai sau này sẽ bị ảnh hưởng.” “Em tại sao lại làm vậy?” “Ha ha, hắn ta bất nhân, thì em bất nghĩa. Lấy oán báo oán, ăn miếng trả miếng. Hắn sau đó vì tai nạn xe cộ mà chết, đương nhiên cũng là em làm, lúc đó ta đã tích lũy một ít oán khí, có thể bức tử được hắn.”

“Vậy em tại sao bây giờ mới bắt đầu sát hại người vô tội?” “Bởi vì sau khi chết em một mực tích lũy oán khí, tích lũy 19 năm, cuối cùng ngừng tích lũy, có thể dựa vào sức mạnh của chính mình mà tùy ý giết người.” “Em làm sao sát hại được bọn họ?” “Em bám vào trên người hung thủ, khống chế tinh thần cùng thân thể bọn họ. Đương nhiên trước tiên phải đem bọn họ hù đến trạng thái gần chết, thừa dịp thời điểm nguyên khí đại loại, liền khống chế tinh thần cùng thân thể của họ. Những thân thể kia sau khi dùng, liền để bọn họ tự sát, sau đó em từ trên người bọn họ thoát ra.”

“Vậy Hà Du Nhiên thật sự ở đâu?” “Hà Du Nhiên gặp tai nạn xe cộ, nội tạng tổn thương nghiêm trọng gây xuất huyết nội, buổi tối ngày hôm ấy đã chết. Em sau khi nào cậu ta chết, linh hồn thoát khỏi xác một khắc đó, tiến vào thân thể cậu ta. Hệ thống theo dõi điện tâm đồ bị em làm nhiễu, nên người theo dõi điện tâm đồ không có báo cảnh sát. Cũng may Hà Du Nhiên bị chính là nội thương, vì thế cơ thể này nhìn từ bên ngoài hoàn hảo không chút tổn hại, hoạt động như bình thường. Em tuy rằng có thể đi ra nắng, thế nhưng dương khí mạnh mẽ vẫn là làm em không thoải mái. Lúc vừa mới nhập vào thân thể này, còn cần chút thời gian thích ứng, vì thế hai ngày đầu tiên, em ăn cái gì thì ói ra cái đó, hơn nữa còn ho ra máu. Sau khi nhập vào cơ thể Hà Du Nhiên, tim cùng mạch của cơ thể này đều duy trì rất yếu, nhưng bởi vì trên người em oán khí sinh ra thì lạnh, vì lẽ đó so với người sống nhiệt độ thấp hơn một tí. Vì phòng ngừa oán khí sản sinh ra những hiện tượng của thi thể khác, tỷ như xác thối thi cương thi ban, em vẫn ăn thuốc khử trùng có chứa dị hương. Những thuốc khử trùng kia đều được bỏ trong tủ quần áo, cho dù có bị anh phát hiện, cũng sẽ không sản sinh hoài nghi.”

“Em, lựa chọn người bị hại dựa vào gì?” “Em nói rồi, em rất ghét đồng tính luyến ái, tuy rằng bản thân cũng là đồng tính luyến ái. Nếu như em không phải đồng tính luyến ái, em cũng sẽ không chết thảm như vậy, sẽ không ở thời điểm tuổi thanh xuân mà chết thảm. Khi chết em cũng chỉ vừa mới thành niên, cuộc đời của em vừa mới bắt đầu, em đối với người trên thế giới này cũng với đồng tính luyến ái chính là căm hận vô hạn. Vì lẽ đó, em sát hại tất cả những người đều là đồng tính luyến ái. Người bị hại thứ nhất là MB, em giết MB nhưng thật ra là vì sớm cho cậu ta được giải thoát sớm một chút. Ban đầu em bị ép làm

cái công việc giống như cậu ta, em biết rõ nó rất cực khổ. Bốn án kiện sau đó đều nhằm vào các cặp tình nhân, bởi vì em đổ kị bọn họ có được người thật sự yêu họ. Em không có được tình yêu thật sự, tại sao bọn họ có thể có được? Bọn họ đáng chết.”

“Lúc em định gây án lần năm, không ngờ bị anh bắt được. Các đội viên trinh sát các anh liên tục thẩm vấn em bốn ngày, em bị nhốt trong thân thể kia bốn ngày. Em cuối cùng phải ở trong nhà vệ sinh cần lưỡi tự sát, lúc này mới có thể thoát ly ra khỏi thân thể kia. Thi thể của Hà Du Nhiên được em chôn ở hầm mộ của nghĩa địa phụ cận cách đó không xa, em lo lắng thi thể có thể hay không bị thối rửa. May mà trước khi thoát khỏi thân thể cậu ta, em đã ăn rất nhiều thuốc khử trùng.”

“Em lúc trước dùng thân thể Hà Du Nhiên để tiếp cận anh là bởi vì những vụ án em gây ra trước đó đều đi qua đội điều tra trinh sát hình sự các anh, em tự nhiên sẽ chú ý quan tâm đến người đội trưởng là anh, còn có thể giúp em tiến thêm một bước trong hành động. Em từ những đồng sự bất quái mà biết được anh cũng là đồng tính luyến ái. Vì lẽ đó ẩn núp ở bên cạnh anh, không chỉ có thể giết chết một kẻ đồng tính luyến ái khác, hơn nữa còn có thể giành được phương hướng hành động của lực lượng cảnh sát, hơn nữa còn có thể lừa được lực lượng cảnh sát.”

“Còn vị đạo trưởng kia thì sao?” “Anh phải đề phòng tiểu nhân bên cạnh đương nhiên là em. Vị đạo trưởng kia tất nhiên ngay từ đầu đã nhìn ra, biết rằng Hà Du Nhiên một tháng trước đã chết trong tai nạn xe cộ, biết rằng ta trong cơ thể của Hà Du Nhiên không phải là cậu ta. Em ngày đó cố ý để cho mình cảm mạo, còn cố ý đem điện thoại di động để trong tầm mắt của anh, chính là để ngăn cản anh. Thời điểm em nằm trên giường khi đó linh hồn đã xuất ra ngoài, em dùng một chút oán khí để dàng không chế được một tiểu quỷ, bắt hắn ở trong thân thể Hà Du Nhiên. Em lần thứ hai đi đến đạo quán, lúc em lơ lửng bên cạnh đạo trưởng, đạo trưởng rất nhanh phát hiện ra em. Em lúc đó chính là khẩn cầu hắn giúp em, em đáp ứng hắn sẽ không lại dùng oán khí giết người. Đạo trưởng tâm địa thiện lương, rất dễ dàng tin em. Vì lẽ đó chờ đến khi anh đến dò hỏi lần nữa, hắn đương nhiên sẽ không cùng anh nhiều lời.”

Tác giả: Một tiểu thương đáng thương cũng đáng trách....

Bánh Ú: Chung quy cũng chỉ là tự mình đau mình..... Không cách nào có thể tự mình thoát khỏi vòng lẩn quẩn đấy.

34. Chương 34

“Lão cảnh sát hình sự tựa hồ một mực truy tra vụ án của em.” “Em thật sự cảm ơn ông ấy đã đem hung thủ ra công lý, nhưng em lại không thể bảo vệ ông ấy. Vì lẽ đó em quyết định chính mình trừng phạt hung thủ. Một năm nay, em nhiều lần phạm án, ông ấy vẫn như cũ đồng tình với em. Kỳ thực cho dù ông ấy muốn ngăn cản em, bằng vào oán khí bây giờ của bản thân, ông ấy cũng không thể làm được gì, không thể cứu vãn.”

“Mộc Tinh, anh nên cảm ơn em vì không có giết anh chứ?” “Cái này tùy anh, em bây giờ cũng đã nói hết mọi thứ với anh, anh và em duyên phận đã hết. Em tất nhiên sẽ rời đi thân thể của Hà Du Nhiên, tiếp tục làm một cô hồn dã quỷ.” “Em đã từng thật tâm yêu anh sao?” “Anh vì sao cần phải hỏi rõ? Được rồi, em sẽ nói cho anh biết. Em ở lần đầu cùng anh làm chuyện đó, em câu dẫn anh để chờ đến lúc anh đạt cao trào mà giết anh. Thế nhưng ngay thời khắc em bóp lấy cổ anh, lúc anh sắp bị em giết chết, một khắc đó, em lại mềm lòng. Em nhớ đến khoảng thời gian một tháng em và anh ở cùng nhau, em đột nhiên phát hiện, em thật sự yêu anh. Sau đó, anh nhiều lần nói cho em biết, anh thật tâm yêu em quan tâm em. Em sau đó cũng không còn có sát tâm với anh.”

“Em biết anh và em, người quỷ không cùng đường đi, chúng ta sẽ không lâu dài, thế nhưng em hi vọng cùng anh nắm giữ được thời khắc hiện tại. Em không nghĩ tới, em sẽ nhanh như thế dễ dàng nhận được sự tin tưởng từ anh. Trước khi em dọn vào nhà anh, em ở trong mộ nghĩa địa ở phía đông thành phố. Em nói

đổi rồi chuyển vào nhà anh. Em từ lúc vừa mới bắt đầu lòng đều tràn ngập ý niệm xấu, nhưng lại ngoài ý muốn thu hoạch tình yêu chân thành. Có thể anh là yêu cái thân xác Hà Du Nhiên này, mà không phải là một con quỷ chết oan là em. Nhưng em vẫn muốn cảm ơn anh.”

Tổng Đạm Bạc cúi người xuống hôn Mộc Tinh. Mộc Tinh lúc đầu hơi kinh ngạc, nhưng lập tức liền đắm mình vào bên trong nụ hôn đầy ôn nhu của Tổng Đạm Bạc. Mộc Tinh bất đắc dĩ mà rơi vào lưới tình với Tổng Đạm Bạc. Có thể, đây là nụ hôn cuối cùng của hai người. “Anh cho em nụ hôn này, là bởi vì thương tiếc em sao?” “Không phải, anh muốn nói cho em biết, anh yêu chính là em, Mộc Tinh. Anh không hề quen biết Hà Du Nhiên chân chính, càng đối với cậu ta không có bất luận tình cảm gì.”

Một giọt lệ lướt qua gò má Mộc Tinh. “Có thể nói lại lần nữa không? Nói lại lần nữa được không?” “Mộc Tinh, người anh yêu chính là em, là em cái linh hồn bông bênh này. Nhận được tình yêu chân thành của anh chính là em, Mộc Tinh.” “Em không hề đẹp trai như Hà Du Nhiên, cũng không được sinh ra tốt đẹp như cậu ta, cũng không có thông minh như cậu ta.” “Anh ở bên trong hồ sơ đã nhìn qua ảnh, dung mạo của em rất đáng yêu, xinh xắn lạnh lùng.” “Em là người mang tội giết người. Anh muốn đem ta giao nộp cho cơ quan tư pháp sao?” “Em chỉ có thể chết một lần. Hơn nữa nếu như bây giờ trừng phạt em, kỳ thực chính là trừng phạt Hà Du Nhiên.”

“Vậy anh dự định làm sao đây?” “Đưa thân thể trả lại cho người nhà Hà Du Nhiên nhỉ? Thế nhưng, nếu như em rời khỏi thân thể này, anh chính là không thể nhìn thấy được em sao?” “Đúng vậy, người sống không thể nhìn thấy quỷ hồn.” “Anh không muốn...” Tổng Đạm Bạc đem Mộc Tinh ôm vào trong lòng, hận không thể khảm sâu cậu vào thân thể của mình. Như vậy, anh sẽ không phải mất đi Mộc Tinh, sẽ không thể không nhìn thấy cậu. Ôm lấy nhau như vậy một hồi, Tổng Đạm Bạc khẽ môi đến gần tai Mộc Tinh, thấp giọng nói: “Muốn làm sao, Tiểu Tinh? Xin lỗi, đây cũng là lần cuối cùng rồi.” Mộc Tinh mặt từ lâu đã đầy nước mắt. “Tổng ca, ôm em.” “Được.”

Mộc Tinh nhìn Tổng Đạm Bạc ở phía trên không ngừng chuyển động, khóe mắt đỏ chót, nước mắt từ lâu đã không ngừng thấm ướt khuôn mặt. Tổng Đạm Bạc một lần lại một lần cúi người, ôn nhu hôn lên những giọt nước mắt ấy, dùng môi men theo vệt nước mắt, dùng nhiệt độ cơ thể một lần lại một lần làm ấm thân thể cùng nội tâm của Mộc Tinh, dùng phần thân một lần lại một lần đâm vào nơi mật động ấy, đem Mộc Tinh lạc vào tầng tầng lớp lớp sương mù. Những giọt nước mắt đau khổ kia chậm rãi biến thành những giọt nước mắt hạnh phúc, cặp môi nhỏ dày kia một trận lại một trận thoát ra tiếng thở nhẹ nhàng trầm thấp. Rên rỉ dần dần cao vút, đến cuối cùng, im bật đi.

Tổng Đạm Bạc ngẩng lên người Mộc Tinh, đầu tựa vào gối bên cạnh Mộc Tinh. “Tiểu Tinh, bây giờ em...” “Oán hận sâu nặng trong lòng em đều đã được tình yêu chân thành của anh dập tắt. Em đã thoải mái rồi. Em bây giờ không hề sợ kị bất luận người nào cả, bởi vì trên cõi đời này em là (quỷ) hạnh phúc nhất, không ai có thể hạnh phúc hơn em. Em không hề oán hận đối tượng mình đơn phương, bởi vì hẳn ta không đáng để em căm hận.” “Để anh ôm em ngủ đêm cuối chứ?” “Em yêu anh, Tổng ca.” “Ngoan, anh cũng yêu em, Tiểu Tinh.”

Ngày hôm sau, Tổng Đạm Bạc gọi điện thoại cho Hà phó phòng, nói cho bọn họ biết Hà Du Nhiên thật sự đã chết do tai nạn xe. Hà phó phòng sau khi nghe tin dữ, thấp giọng nức nở một hồi. Một ngày sau, Hà phó phòng đi đến nhận xác Hà Du Nhiên.

Hà phó phòng nói, đêm xảy ra tai nạn đó, bệnh viện đa khoa đã liên lạc với bọn họ, cả nhà cũng đã chuẩn bị tinh thần chạy đến bệnh viện. Thế nhưng hai giờ sau, Hà phó phòng lại nhận được điện thoại của “Hà Du Nhiên”, nói mình đã bình an vô sự.

Tối hôm đó, Tổng Đạm Bạc nhìn mông lung trước mắt mà nghĩ linh tinh. Anh biết Mộc Tinh đang nằm bên cạnh anh, nói không chừng còn đang ôm anh, hoặc là hôn lấy miệng anh, khẽ chạm vào cơ bụng của anh. Anh biết tất cả mọi thứ anh kể cho Mộc Tinh nghe, cậu đều sẽ nghiêm túc lắng nghe.

Một tuần sau, đội viên của Tổng Đạm Bạc phát hiện thi thể của Tổng Đạm Bạc trong nhà của anh, thi thể hoàn chỉnh. Bên cạnh thi thể là di thư của Tổng Đạm Bạc. “Bản thân là một người cảnh sát, nhưng không cách nào đem được hung thủ giết người liên hoan kia ra công lý. Tôi đã làm trái với lời thề của cảnh sát đối với nhân dân, tôi hổ thẹn với tổ quốc cũng như hi vọng tha thiết mà nhân dân dành cho tôi. Tôi xin lấy cái chết để tạ tội. Trần trọng, chớ nhớ nhưng.”

Nguyên nhân chết của Tống Đạm Bạc là do dùng quá nhiều thuốc ngủ. Không ai biết được hung thủ Tống Đạm Bạc nói là ai, mọi người hai mặt nhìn nhau, nhưng nghĩ mãi mà không ra. Sau đó, cũng không có phát sinh án tử tương tự nữa.

Buổi tối ngày hôm ấy, đạo trưởng đối với Tống Đạm Bạc nói một câu cuối cùng: hai người kiếp này không thể cùng sinh, chỉ có thể cùng chết.

Trước khi Tống Đạm Bạc tự sát, trong lòng rất thoải mái: người chết không thể sống lại, người sống nhưng có thể bỏ qua sinh mệnh, mà đi theo người chết, lấy được Vĩnh Sinh. (bất tử)

Hai cô hồn dã quỷ du dương trên bầu trời đen thẫm trong thành phố, Mộc Tinh che mặt mà khóc: “Tống ca, sinh mệnh đáng quý như thế, anh vì sao phải vì em mà coi thường mạng sống như vậy?” “Bởi vì tình yêu giá cả còn cao hơn. Anh không hề hối hận đi theo em.” “Em sẽ không lại đầu thai làm người, bởi vì nhân sinh quá khổ sở, sự đau khổ ấy em nếm trải qua một lần là đủ rồi.” “Anh cũng sẽ không đầu thai làm người, là một nam nhân không làm tròn trách nhiệm, anh không có mặt mũi tiếp tục làm người. Tiểu Tinh, chúng ta lấy được Vĩnh Sinh. Cùng anh vĩnh viễn cùng nhau chứ?” “Tống ca, em sẽ cùng anh ở đây, vĩnh viễn không chia cách.”

“Anh muốn * em.” “Anh tới đây, bắt được em, em liền để anh * em. Ha ha.” Mộc Tinh nhảy lên một cái, dưới ánh trăng tự do bay lượn, theo gió bay lên, trong không trung đung đưa tay chân cùng eo thon. Tống Đạm Bạc không ngừng ở phía sau cậu mà đuổi theo. Sau đó hai cô hồn oán quỷ ôm chầm lấy nhau, tiếng cười vang vọng bầu trời.

Đây là một giấc mơ, mới đầu có chút khủng bố, lúc giữa lại ấm áp sung sướng ngọt ngào, phần cuối lại thê mị cảm động cũng rất mỹ mãn.

Không, đây không phải là mơ, bởi vì bọn họ chân thật nắm giữ lẫn nhau. từ đây hiểu nhau làm bạn, bên nhau đến vĩnh viễn.

Tống Đạm Bạc. Đạm Bạc dĩ minh chí, ninh tĩnh nhi trí viễn.

Hà Du Nhiên. Thái cực đông ly hạ, du nhiên kiên Nam Sơn.

Bọn họ chỉ là hai kẻ phạm phu tục tử. Trong lòng có dục vọng, chứng minh bọn họ chân thực tồn tại.

Người sống đã qua đời, có thể Vĩnh Sinh. Tình yêu chân thành đã sinh, bắt nguồn từ xa xưa.

Nhân sinh khổ ngắn, bất kể là người thân người yêu hay bằng hữu, cũng chỉ có thể bầu bạn với mình một nửa cuộc hành trình, không có ai có thể theo chúng ta vĩnh viễn. Nếu có một ngày chúng ta đều mất đi, chúng ta còn có thể ở một thế giới khác gặp gỡ có thể làm bạn đến vĩnh viễn không?

Chúa ban phước lành cho bạn !

– Chính văn hoàn –

Lời tác giả: Truyện này đã xong, tung hoa

Này nếu nói, một tình yêu mỹ mãn vĩnh hằng, có phải là phải mang theo một chút u buồn cùng bi thương không a?

Trong cuộc sống không có chuyện gì mà chân chính vĩnh hằng mỹ mãn. Điều chúng ta có thể làm, chính là lạc quan thoải mái sống ở cõi đời này. Gặp phải bất hạnh cùng không như ý, cứ tận lực thoải mái, nỗ lực cố gắng tiếp thu nó, thích ứng nó.

Bánh Ú: lại xong một quyển hoàn nữa *tung bông tung bông*, một đêm cày xong 3 chương, Ú thật super. Cảm ơn đã theo dõi. Yêu mọi người nhiều.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-hoan-quy-ai>